

"Şehitlerimiz
onur ve insanlık
sözümüzdür,
başarı ve zafer
yürüyüşümüzdür."

Merhaba Güneş'in genç yoldaşları...

Bir Mayıs ayında daha sizlerle birlikteyiz. Her anı soluk soluğa geçen, her ana büyük değerler sığdıran Özgürlük Mücadelemiz açısından Mayıs ayı, çok önemli bir aydır. Gerek Özgürlük Mücadelesinde Haki Karer, Dörtler, Mehmet Karasungur gibi öncü kadroların bu ayda şehit düşmesi, gerekse Türkiye devrimci hareketlerinin önder kadroları, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan, İbrahim Kaypakkaya ve Sinan Cemgil'in Mayıs ayında şehit düşmelerinden dolayı PKK, 1981 yılında yaptığı 1. Konferansı'nda Mayıs ayını "Şehitler Ayı", Rêber APO'nun 'gizli ruhum' dediği Haki Karer arkadaşın şehit düştüğü gün olan 18 Mayıs'ı ise "Şehitler Günü" olarak kabul etti.

Ruhları ve bedenleriyle kendilerini tamamen özgürlüğe adayan şehitlerimiz en yüce değerlerimizdir. Anıları her bir Kürt gencinin özgür yaşam hedefidir.

Biz de Stêrka Ciwan olarak "Şehitler Ayında" bu konuyu işlemeye çalıştık. Şehitler gerçeği nedir, nasıl yaklaşmak gerekir, gençliğe yüklediği sorumluluklar nedir?... Bizim için bir hayli anlamlı olan bu sayıyı siz Güneş'in genç yoldaşlarının da ilgiyle karşılayacağınıza eminiz. Değerli yoldaşlar,

Bu Şehitler Ayında, halkımızın yüz akı olan Şehitlerimize bir kez daha bağlılığımızı ifade ediyor, anıları önünde saygıyla eğiliyoruz. Hayalleri olan "Özgür Önderlik, Özgür Kurdistan" mücadelesini büyütme çözümümüzü yineliyoruz.

**Amed'de buluşmak dileğiyle
Genç kalın...**

TÊKILÎ

sterkaciwankovar@gmail.com

Hevalên hêja, hûn dikarin berhemên
xwe, wekî wêne, nivîs, helbest û hwd.,
bişînin me! Ger ku pirsên we hebin jî,
ji me re binivîsin.

RÊBER APO

03
Şehitler bizde yaşayan ve
yaşamımıza komuta eden
gerçek değerlerdir

07
Der Grundstein zu
einer neuen Lebensweise
wurde gelegt

PERSPEKTÎF

10
Tasfiye saldırılarına karşı
mücadeleyi büyütelim

12
Bi rihê tekoşîna meha
gulanê azadî teqez e

JINÊN CIWAN

16
Die Fesseln der
Ausbeutung zerschlagen

19
KämpferInnen der Freiheit

LÊGERÎNA AZADIYÊ

22
Ein großer Schritt
in Richtung Freiheit

BÎRANÎN

25
Tüm dünyayı kaplasa da karanlık,
karanlığı parçalamaya
bir kıvılcım yeterdir

27
"Dağ benim için
yeni bir yaşamdı"

DÎROK

29
Geschichte des 1 Mai's

31
Denizlerden Dağlara,
Dağlardan Denizlere

NIRXANDIN

34
Die Wahrheit der Märtyrer ist
die Definition der Wahrheit
in Kurdistan

38
PKK'deki dönüm noktalarında
şehitler gerçeği

41
Vergessen heißt Verrat!

43
Comprendre la lutte

45
Fedakarlık ve PKK Hareketi

47
PKK- Die Partei der Märtyrer

49
Kürdistan Özgürlük
Mücadelesi mücadele
etmenin en temel
biçimidir

58
Jina kurd a bi dilek fedayî

ÇAND Ê HUNER

60
Şehit Hozan Mizgîn

62
Şehit Hozan Serhat:
Mizgîna Çeleng

63
Helbest: Bîhelin

ÇALAKÎ

65
Nisan ayının en çarpıcı
gerilla eylemleri

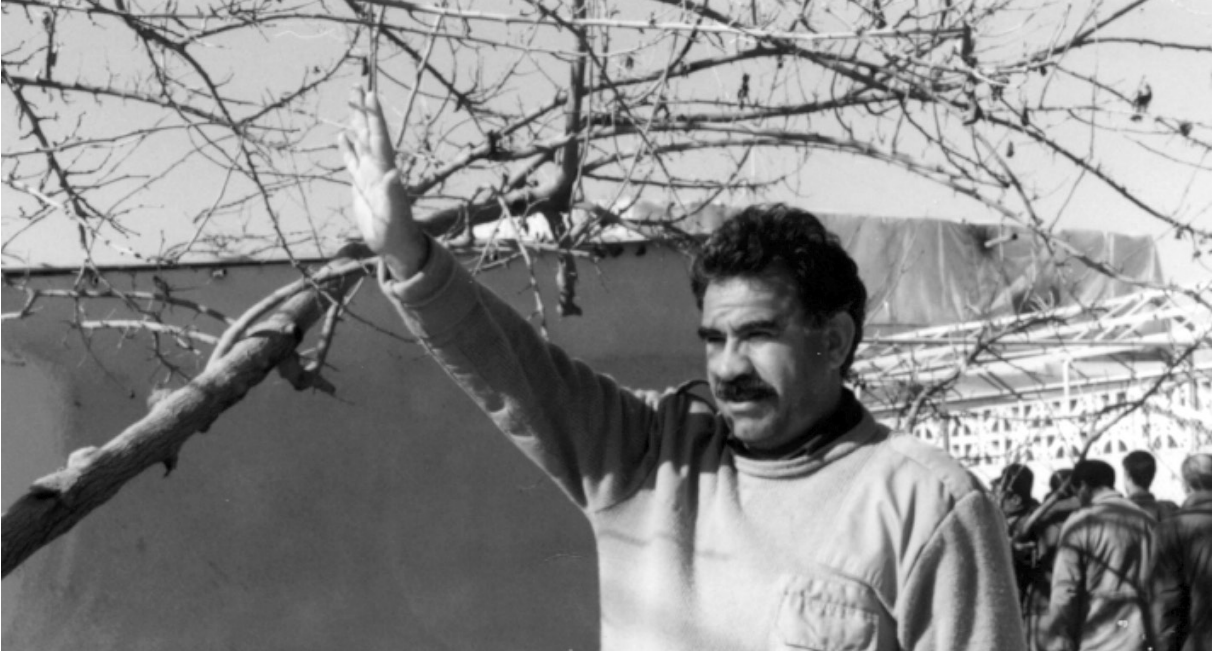
66
Avrupa gençlik eylemleri

PIRTÛKXANE

67
Kavramlar:
Fedakarlık ve Bencillik

68
Pirtûkên ku
em pêşniyar dikin

Şehitler bizde yaşayan ve yaşamımıza komuta eden gerçek değerlerdir

Bu yazı Rêber APO'nun 15 Ocak 1991 yılında yaptığı bir değerlendirmesinden derlenmiştir.

1990 şehitleri, devrimci savaşıma ve parti çizgisine karşı geliştirilen her türlü özel savaşa ve tasfiyeci çabaya karşı mücadelemizin en sağlam ve sürekli teminatı olmuşlardır.

Bu şehitlerimizin mücadelemizdeki yerlerini değerlendirirken, hiç şüphesiz bir yandan dayatılan özel savaşın amaçları içinde anlam ifade ederler ve diğer yandan bir türlü parti çizgisine gelememenin, bunun çok yönlü tasfiyeciliğinin ortaya çıkardığı durumlarla bağlantı içinde anlamını ifade edeceğiz. Belki de mücadele tarihimizin en çok şehitleri olan bir yıldır. Ve hatta geçen 15 Ağustos Atılımı'ndan beri verdiğimiz kayıplara bedel bir kayıplar yekûnunu teşkil etmektedir.

Hiç şüphesiz devrimci savaşımın boyutlarını göz önüne getirdiğimizde çok az şehit verilmiştir. Fakat mücadelemizin içinden geçtiği döneme partinin doğru yaklaşımını, oldukça yetkin

hazırlıklarını göz önüne getirdiğimizde yine de hata payına bağlı olarak verilmesi gereken kayıp listesinin çok üstünde bir yekûndur. Bu iki temel özelliğe bağlı olarak üzerinde derinliğine düşünülmesi ve bu temelde kapsamlı sonuçlara ulaşılması önem taşıyor. Özellikle parti değerlerinin aşırı aşımına uğraması, bu konuda gelişen bir sorumsuzluk. Her birisi bir abide değerinde olan şehitlerin kapsamlı bir değerlendirmeye ve yaşamlarının özümsemesine yönelik bir ihmalkârlık nedeni de olabiliyor.

Şehitlere değer vermek

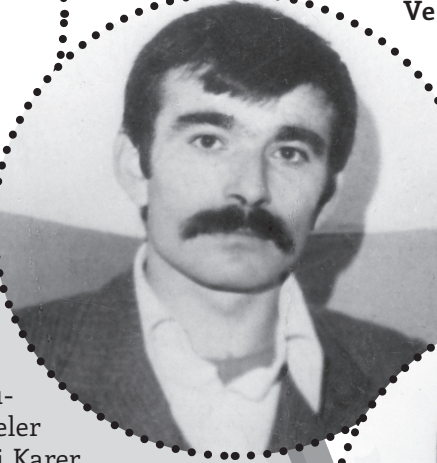
Bir parti kendi şehitlerine gereken değeri vermezse çok şey yitirmiş demektir. Bu tehlikeyi de göz önüne getirdiğimizde şehitlerin yaşamının ifade ettiği anlamı bilince çıkarmak ve bunu bü-

şehidin anısına bağlılığın nasıl bir güce dönüştüğünü, nasıl tarihi bir rol oynadığını şimdi daha iyi görmekteyiz. Yine temel şehitlerimizden olan ve şehitlerin anısına bağlılığın mücadelesini temsil eden bir Halil Çavgun için Hilvan-Siverek direnişinin geliştirilmesi kararına ulaştık.

Ve 1978'89 yılı bu şehidimizin anısına bağlılığın, kararlılığın bir sonucu olmuştur. Bu mücadele tarihimizde en çok silahlı yöntemin konuşurduğu biriki yıldır ve tarihi bir rol

tün partililere mâl etmek büyük önem taşıyor. Biz parti tarihimiz boyunca şehitlerin anısına bağlılığı dile getiren özlü değerlendirmeler geliştirdik. İlk şehidimiz olan Haki Karer için yaptığımız değerlendirmede şunu söyledik; böylesine bir şehidin anısına verilecek karşılık, bir parti programına ulaşmak ve ne kadar az donanımlı olunursa olunsun grup hareketimizi parti hareketine dönüştürmek, parti ilanına adımları hızlandırmaktı. Bu temelde 1978'de PKK ilanına gittik ve bunun şimdi ne anlamda bir gelişme olduğunu, Kürdistan tarihinin en önemli bir çıkışı olduğunu göz önüne getirdiğimizde bir

oynamıştır.

İlk zindan şehitlerimizden olan Mazlum Doğan yoldaşın şahadetine ilişkin yaptığımız değerlendirmede, "direnişe giden yolda bir köprü olmuştur" dedik.

Artık bu köprüden şahadete gitmek daha kolaylaşmıştır. Ve

nitekim ardından zindan direnişçiliği, ülkeye dönüş kararlılığı başlamıştır. Bunlar bu şehidimizin anısına bağlılıkla yakından bağlantılıdır. Büyük direniş hamlesine bir köprü teşkil etmiştir. Bu şahadette şüphesiz çok şey gizlidir ve başta zinden direnişçiliğinde ülkeye daha yakın ve daha sıkı bir biçimde yönelme kararlılığı, sonuçları gizlidir. Mazlumlar, Kemaller, Ferhatlar büyük direnişe

bu anıya bağıllıkla yönelmişlerdir.

Mahsum Korkmaz'ın şahadeti de bir dönüm noktasıdır. Bununla düşman en zor bir dönemde silahlı mücadeleyi, onun 15 Ağustos Atılımı'nı bozguna uğratmak ve bir daha yönelmemenin hesabıyla bu şahadeti gerçekleştirmiştir. Ve gerçekten 1985 kışı biter ve 1986'ya yönelirken bir kaç düzinelik komutasını da kaybetmiş ve her an dağılmaya mahkûm bir güç kalıyor. Silahlı mücadeleyi sürdürmek çok büyük çaba istiyor. Ciddi taktik saptırmaların beraberinde gelişmesi, parti kişiliğine, parti yaşamına ters ve partiye karşı öğelerin hesaplarını geliştirmesinin de bu şahadetle yakından bağlantılı olduğunu göz önüne getirebiliyoruz. Bunu göz önüne getirdiğimizde anıya bağıllığın gereklerinin yerine getirilmesinin ne kadar zor olduğu çok iyi anlaşılırdır.

Biz bu şehidimizin anısına yaptığımız değerlendirmede, "gerekirse 50 kişilik birlikler halinde silahlı mücadeleyi Botan'da tırmandırmaktır" dedik. Ve gerçekten şahadet yılında bu güce ulaşmayı mümkün kılan çabalara giriştik. Ve gerçekleştirdik. Gerçekten bu anıya yerinde ve kararlı bağıllık olmasaydı Botan'da mücadeleyi sürdürmek, hele giderek çok sayıda birliklerle yetkinleştirmek mümkün olmayacaktı. Anıya derin bağıllık ve büyük bir çalışma hamlesine yönelmek, daha 1987'lerin başlarından itibaren mücadelenin Botan'da kesintisiz ve nicelik, nitelikçe yetkinleşerek devam edeceğini göstermiştir.

Bu şehitler halkımızın kilometre taşları oluyorlar.

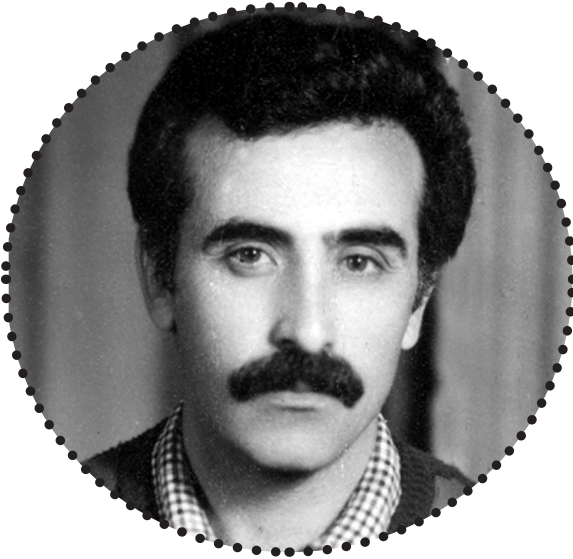
Ve her halkayı, diğer halkaya bağlayan temel halka rolünü oynuyorlar. Mücadelemizi kızıl bir

Biz parti tarihimiz
boyunca şehitlerin anısına
bağıllığı dile getiren özlü
değerlendirmeler geliştirdik.

şerit gibi etkiliyorlar. Şehitlerin komutanı oluyorlar. Şüphesiz diğer bir çok şehidimizde var. Gerçekten her birisinin anısına bir abide dikilmesini, bir roman yazılmasını mümkün kılabacak zenginlikte şehitlerdir. Ve mutlaka onların anısına karşı bütün yaşamlarını dile getiren bir şekilde parti edebiyatını geliştirerek karşılık vermek borcumuz oluyor. Ama biz en büyük borcumuzun onların temel amacı olan mücadeleyi kesintisiz sürdürmeyi bildik. Tam da anılarına verilmesi gereken bir karşılık verdik.

**Şehidin verildiği zemin,
zaman ne anlam ifade ediyor?**

Mehmet Karasungur'un şahadetini ise birlik gerekçesi yaptık. Bugün Kuzey, Güney halkı arasındaki birlik çabalarında öncü bir rol oynuyoruz. Hasan Bindal arkadaşımızın şahadeti ile partiye dayatılan ve açıkça bir düşman dayatması konumuna kadar yükselen kontra pratiği-

Genel şehitler halkasına böyle bir bağlılıkla tekrar anlam verirken, yine temel halkalar içinde diğer tüm şehitlerin her birisinin bir halka özelliğini sıkı sıkıya dokumamız gerektiğini, bu sonucun çıkarılması gerektiğini önemle belirtiyoruz.

ne karşı çok köklü yöneldik. Ve gerçekten bu son geçirilen bir yıl içinde parti içini temizletmede tarihi bir aşama yaptık. Ve en az düşmanın dayattığı özel savaşa karşı verilen mücadele kadar ondan daha tehlikeli ve daha tahripkar olan iç yıkıcılığa, bozgunculuğa, halk düşmanlığına ve parti düşmanlığına varan tutumları bir daha kolay başını uzatamayacak bir duruma getirdik. Görülüyor ki, bu önemli şahadet halkaları partimiz için en büyük güç kaynağı oluyorlar. Anılarına bağlılık parti tarihi içinde yol almada bize temel kilometre taşları oluyorlar.

Genel şehitler halkasına böyle bir bağlılıkla tekrar anlam verirken, yine temel halkalar içinde diğer tüm şehitlerin her birisinin bir halka özelliğini sıkı sıkıya dokumamız gerektiğini, bu sonucun çıkarılması gerektiğini önemle belirtiyoruz. Şehidin verildiği zemin, zaman ne anlam ifade ediyor? Yaşamıyla ne katmıştır bize? Döneme ne katmıştır? Çevresine ne katmıştır? Son sözü nedir? Partiye, Önderlik Gerçeği'ne bağlılık nedir? Bütün bunları iyi koymayı bir görev olarak bellek, hepimizin borcudur. Biz bu borcu sınırlı olarak yerine getirmeye çalışıyoruz. Dolaşısıyla şehitleri tanıyan hepiniz onların anılarına ilişkin değerlendirmeleri belgelendirin.

Şehitler hakkında ne biliyorsanız, özellikle de unutulmuş, hakkında fazla malumatımızın olmadığı şehitleri kim tanıyorsa mutlaka daha şimdiden bir belgelendirme faaliyetine ağırlık vermelidir. Onların sözleri, yaşamları ve onlar hakkındaki değerlendirmelerimizi partiye iletebilmeliyiz. 1990 şehitlerine biraz daha kapsamlı değinmemiz gerekiyor. Çünkü biz bunu gerekli görüyoruz.

Bunun yanında bu yıl özel savaş açısından da, bizim açımızdan da bir kader yılıdır. Biz bu tehlikeyi daha 1989'larda iyi bilince çıkararak 1990'ın nasıl kurtarılacağını kestirmeye çalıştık. O bilinen 300'e yakın oldukça eğitilmiş, donatılmış bir yönetim ve savaşçı gücü, başta Botan olmak üzere ülkeye serpiştirdik. Bu ne anlama geliyordu? Bu, 1990 yılını bekleyen tehlikeyi, imhayı berta-

raf etme düşüncesine ve tavrına dayanıyordu. Bununla yetinmedik. Her an 1990 yılını kesin-tisiz sürdürecektir militan ve savaşçı gücünü ardı arkasına hazır iletmenin çabası ve müdahaleleri içinde olduk.

Önemli kazanımlara ulaştık

Bu şu anlama geliyor; ne pahasına olursa olsun 1990 yılı kesintisiz ve giderek gelişen bir savaş yılımız haline getirilecektir. Bu çok yönlü bir kararlılıktır ve gereklerinin yerine getirilmesi çok yoğun bir çabayla mümkün olabilmektedir. Yine devrimci savaşı bu yıla yaymayı, geliştirmeyi sadece militan ve savaşçı düzeyinde katkıyla değil, taktiğe yönelik en büyük netliği sağlayacak çok kapsamlı çözümlemeleri bu yılda açmaya çalıştık. Konferans, kongre çalışmalarını bu yıla yayarak en gelişmiş ve bütün partiyi dönüştürecek, yetkinleştirecek seviyeye getirmeyi temel bir görev belirledik. Yılı bir serhıldan yılı haline de getirerek, kesin bir biçimde bizim olması için ne lazımsa onu da yaptık. Milyonlarca kitleyi serhıldana çekerek, onun etkisi altına koyarak, düşmanın asla baş eğdiremeyeceği bir halkın devrimci savaş yılına dönüştürmek istedik. Ve sınırlı da olsa bir gelişme yaşandı. Bu hem silahlı devrim güçlerinde, hem de halkın siyasal savaşımının gelişmesinde oldu. Büyük bir çabayla ve gerçekten oldukça planlanarak düşmanın bütün özel savaş dayatmalarını boşa çıkarmayı hesaplayarak bu yıla yüklendik. Ve bazı önemli kazanımlara ulaştık.

Düşmanın dayattığı özel savaş sanıldığından daha fazla kapsamlıdır ve biraz daha yetkinleştirilerek yürütülmeye çalışılmıştır. Düşmanın açıkça itiraf ettiği bir savaş olarak bütün Türkiye kamuoyunca da kavranılmaya çalışılmıştır. Kürdistan halkı da kendisine dayatılan bu savaşın mevcudiyetini derinden fark etmiştir. Yaşanılanın bir karşı devrimci savaş olduğu, dost, düşman herkesin bilincine yerleşmiştir. ●●●

Der Grundstein für eine neue Lebensweise wurde gelegt

Der folgende Text ist ein Auszug aus dem Buch „Jenseits von Staat, Macht und Gewalt“ von Rêber APO. Das Buch wurde von der Internationalen Initiative „Freiheit für Öcalan-Frieden in Kurdistan“ aus dem türkischen „Bir Halkı Savunmak“ übersetzt. Das Buch erläutert ausführlich die zugrundeliegenden Prinzipien des demokratischen Konföderalismus. In dem Textauszug, der von unserer Redaktion gekürzt wurde, handelt es sich um die Gründung der PKK und die einzelnen Geschehnisse, die während der Gründungsphase geschehen sind und bedeutenden Einfluss auf den Freiheitskampf hatte.

Ich habe versucht, einen kurzen, zusammenfassenden Entwurf einer Geschichte der PKK zu präsentieren. Er kann hilfreich sein, wenn es darum geht, einige Analysen vorzunehmen. Früher habe ich folgende Formulierung verwendet: „Wir analysieren nicht den Moment, sondern die Geschichte, nicht die Person, sondern die Gesellschaft.“ Auf die PKK angewendet, wird sie noch besser verständlich. In der PKK wird die kurdische Geschichte ebenso analysiert wie die kurdische Gesellschaft. Das gilt für alle ihre positiven und negativen Seiten. Wir müssen sie nur richtig zu lesen verstehen und die richtigen Lehren daraus

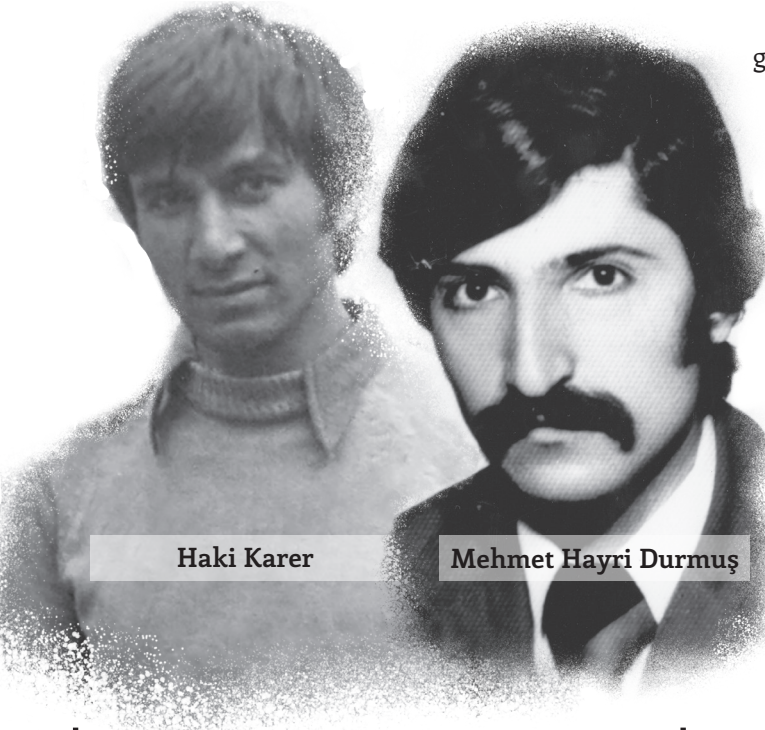
ziehen. Ich hatte niemals Zweifel, dass die Entstehung der PKK eine moderne Zeitenwende für die Kurden war. Dass aber die „Kurden“ genannten Individuen auf der einen Seite so widersprüchlich, sinnlos und schwach, auf der anderen Seite geradeheraus und konsequent, opferbereit und tapfer sein können, hatte ich nicht vorhergesehen. Ich habe viele Analysen über die Persönlichkeit angestellt. Trotzdem kann ich immer noch nicht behaupten, die Kurden ganz verstanden zu haben. Denn sie waren von sich selbst stark entfremdet worden. Sie sahen zwar äußerlich wie Kurden aus, waren aber im Wesen etwas anderes. Sie bemerkten noch nicht einmal die Dimension des Verrats. Für sie galten weder die Gesetze der Menschen, noch die der Tiere¹ – als liebäugelten sie mit einer dritten Art der Existenz.

Reise durch Kurdistan

Es liegt auf der Hand, dass die Rolle, die ich in Bezug auf den Entwicklungsprozess der PKK spielen wollte, sich auf den geistigen Bereich bezog. Jedoch musste der Versuch, die Kurden als Individuen und als Produkt ihrer Ge-

¹ Anspielung auf Enkidu aus dem Gilgamesch-Epos, der teils Mensch, teils Tier ist.

Haki Karer

Mehmet Hayri Durmuş

gor, Dersim, Çewlîg, Elaziz, Amed, Riha, Dîlok und im Mai wieder nach Ankara. Diese Rundreise endete am 15. Mai, und am 18. Mai 1977 wurde Haki Karer durch ein Komplott von Alaattin Kapan, der einer dubiosen Gruppe namens „Stêrka Sor“ (Roter Stern) angehörte, ermordet. Dieser Schock war, als würde ein Kessel kochendes Wassers über unsere Köpfe gegossen. Es war ein Ereignis, das den Lauf der Geschichte veränderte. Die Wahrscheinlichkeit, dass diese Gruppe Verbindungen mit der KDP, einigen Resten türkischer Gruppen und einigen staatlich gesteuerten Gruppen hatte, machte einen geistigen Kampf gegen eine unübersichtliche Gruppe zu einer eiligen Priorität. Dabei bestand immer die Gefahr, dass dieser geistige Kampf frühzeitig in einen brutalen physischen Kampf einmünden könnte.

Bereits 1975 hatte ich begonnen, Mehmet Hayri Durmuş gegenüber meine Überlegungen zu Imperialismus und Kolonialismus darzulegen.

Im Herbst 1977 verfasste ich in Gedenken an Haki Karer in Antep, wo er ermordet worden war, einen Programmentwurf.

sellschaft mit den vorhandenen gesellschaftlichen Theorien zu analysieren, trotz aller meiner Versuche mangelhaft und voller Fehler bleiben. Bereits 1975 hatte ich begonnen, Mehmet Hayri Durmuş gegenüber meine Überlegungen zu Imperialismus und Kolonialismus darzulegen. Dieses Konzeptpapier, von dem ich glaube, dass es noch vorhanden ist, hat nichts von seiner Bedeutung verloren. Es kann heute noch wie damals verwendet werden. Es war ein gutes, von den revolutionären Gedanken der damaligen Zeit geprägtes Konzept; es hatte das Potenzial, einen ernsthaften Beitrag zum geistigen Kampf der Revolutionäre Kurdistans, wie wir uns damals nannten, zu leisten. Bemerkenswert war die Reise durch Kurdistan, die ich auf der Grundlage dieses Konzeptes durchführte. Den Anfang machte eine Rede in der Architekten- und Ingenieurskammer in Ankara im März 1976. Anschließend reiste ich nach Agirî, Bazid, Qers-Di-

Programmentwurf in Gedenken an Haki Karer

Es war die Zeit, als am 1. Mai 1977 bei einer Arbeiterkundgebung in Istanbul 37 Personen getötet und auf Ministerpräsident Bülent Ecevit ein Attentat verübt wurden. Es war eine Zeit, in der in der Türkei die Zeichen auf schmutzigen Bürgerkrieg standen. Unter diesen Umständen fiel die Entscheidung, aus der Gruppe schnellstens eine Partei zu machen. Im Herbst des gleichen Jahres verfasste ich in Gedenken an Haki Karer in Antep, wo er ermordet worden war, einen Programmentwurf. Von dort ging es wieder nach Ankara und dann, nach meiner Heirat mit Kesire Yıldırım, zu Beginn des Sommers 1978 mit dem Flugzeug nach Diyarbakir. Dort verfasste ich im Juli 1978 handschriftlich mein theoretisches Geseilschaftsstück, das Manifest mit dem Namen „Der Weg der Revolution in Kurdistan“². Es wurde zum

² In Anspielung auf Mahir Çayans „Der Weg der Revolution in der Türkei“

Gründungsmanifest der Partei, dessen Deklaration damals geplant wurde, und in der ersten Ausgabe der Zeitung „Serxwebûn“ veröffentlicht, dessen Herausgabe ebenfalls geplant war. Wenn wir das Manifest heute noch einmal betrachten, können wir es als Höhepunkt und konzentrierten Ausdruck der Versammlung von 1973, der Deklaration von 1975 und der Veranstaltungsreihe von 1977 ansehen. Es ist offensichtlich, dass es auf das Kommunistische Manifest anspielte. Sein Inhalt offenbart ebenfalls, dass es versucht, sich nicht nur an das Volk von Kurdistan, sondern indirekt an alle Gesellschaften des Mittleren Ostens zu

fertigen, in dem diese Situation zu diesem Land, seiner Geschichte und der modernen Welt stand. Es gab keine Möglichkeiten, unmittelbar darauf zu reagieren, doch es musste auf jeden Fall etwas getan werden. Eine Partei konnte vielleicht eine Lösung auf den Weg bringen. Wir fühlten uns verpflichtet, in der gegebenen Situation zu intervenieren, wie schwach wir auch sein mochten. In dieser Situation eine Partei zu gründen, war in gewisser Weise selbstmörderisch. Jedoch handelte es sich nicht um eine bewusste Selbstmordaktion, sondern um eine Reaktion auf die unerträgliche gesellschaftliche Situation, um die allergeringste Chance auf ein würdevolles Le-

ben zu ergreifen. Insofern handelte es sich bei unserer Parteigründung eher um eine Art Ehrenrettungsaktion, in gewisser Weise die Umkehrung eines Ehrenmordes. Ich persönlich hatte es seit meiner Kindheit abgelehnt, mich für einen engstirnigen Ehrbegriff zu opfern. Stattdessen zog ich eine Aktion zur Rettung der historischen und gesellschaftlichen Ehre vor. Dies lässt sich kaum mit den Interessen einer Klasse, Nation, Ethnie, Religion oder Familie erklären. Eher handelte es sich

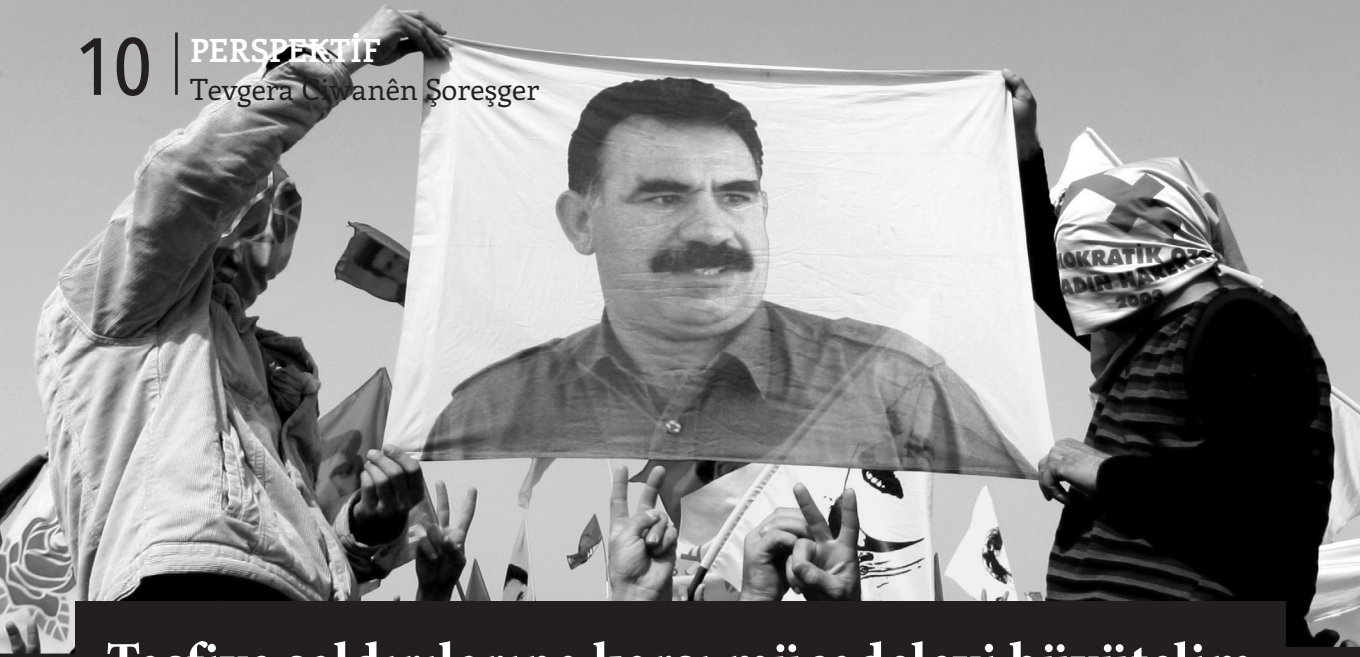
richten. Stil und Inhalt verweisen statt auf Nationalismus eher auf soziale Befreiung. Es wurde weder eine Nation ohne Freiheit akzeptiert, noch war eine Freiheit ohne einen nationalen Zug vorgesehen. Das Manifest beschleunigte den Weg zur Parteigründung unweigerlich. Es fehlten nur noch einige unwichtige technische Details wie der Name und die Gründungsmitglieder.

Wir fühlten uns verpflichtet

Eine Partei zu gründen war zu jener Zeit eine Frage der Ehre. Demütigungen und Erniedrigung waren damals in Kurdistan überall zu spüren. Nichts konnte den krassen Widerspruch recht-

um eine Aktion von Menschen aus dem Volk, die sich unter Schwierigkeiten etwas Bildung angeeignet hatten. Am ehesten könnte man uns vielleicht mit den russischen Narodniki („Volksfreunde“) vergleichen. Wenn wir rückblickend die Wirkung der PKK betrachten, so können wir sagen, dass die Art und Weise unserer Parteiwerdung eine Rolle gespielt hat. Die folgenden Entwicklungen zeigten, dass sie ein allgemeines Bedürfnis nach Würde befriedigte. Wir hatten nicht nur eine Partei im engeren Sinne gegründet, sondern den Grundstein zu einer neuen Lebensweise gelegt. ●●●

Tasfiye saldırılarına karşı mücadeleyi büyütelim

Kapitalist sistem derin bir çıkmazı ve çöküşü yaşamaktadır. Sistemin en temel yapı taşlarından biri olan ulus devlet git gide zayıflamaktadır. Önderlik yaşanan bu süreci Üçüncü Dünya Savaşı olarak tanımladı. Üçüncü Dünya Savaşı'nda kapitalist sistem çöküşünü önlemek için bir çok yöntem başvuruyor. Ancak hiç bir yöntemi şimdiye kadar yaşanan bu çöküşün çözümü olmadı, tam tersine daralan ve çözülmeye başlayan kapitalist sistemi daha da çıkmaza soktu. Yaşanan bu çıkmaz ve çöküş sürecinde açığa çıkan Koronavirüs salgını Üçüncü Dünya Savaşı'nın bir parçası olarak açığa çıkmış ve bilinçli bir şekilde toplumun içine salınmıştır. Koronavirüs ilk çıktığı zaman bazı kesimler hayvanlardan geldiğini söyledi, bazıları doğa tahribatlarından geldiğini söyledi, bazıları ise bilerek üretildiğini söyledi. Eğer var olan durumu iyi değerlendirip, analiz edersek bu olasılıkların arasında açığa çı-

kan tek gerçek Koronavirüsün kapitalist sistemin bir ürünü olmasıdır. Kapitalist sistem Koronavirüsü biyolojik bir silah olarak değerlendirerek, Üçüncü Dünya Savaşı'nın bir silahı ve argümanı yapmıştır. Kapitalist sistem; savaşın vahşetini ve dehşetini işte bu düzeye çıkartıyor. Kapitalist sistem savaşı bu yönlü derinlikli yürütürken, özel savaş medyası aracılığıyla toplumun içine korkuyu salarak hegemonyasını pekiştirmeyi hedeflemektedir. Her gün yeni ölüm bilançoları yayınlanmakta ve bunun üzerinden insanlar korkuya esir edilmeye çalışılmaktadır. Egemen sistem; psikolojik savaş yöntemleri ile toplumları, halkları, bireyleri esaret altına almayı amaçlamaktadır. Kendi karı ve çıkarları için her türlü kirli politikayla toplumun değerlerine zarar vererek, doğayı sömürerek toplumun başına bir bela haline gelmiştir. Kendi çıkarı için toplumun üzerinde her türlü politikayı yürütmektedir.

Değerli Yoldaşlar;

Tüm toplumlar, dünyanın başına bela olmuş kapitalist sistemin ürünü olan Koronavirüsü ile mücadele ederken, ölümle burun burunayken, Türk özel savaş devleti de Kürt düşmanlığı temelinde soykırım saldırılarına en yoğun bir şekilde devam etmektedir. Faşist soykırımcı TC devleti Koronavirüs salgını dönemini fırsat bilip yeni saldırılar ve taktikler geliştirmektedir. Tüm dünyada tutsaklar tahliye edilirken Türkiye'de katiller, hırsızlar, tecavüzcüler affedilmekte, siyasi tutsaklar bilinçli bir şekilde ölüme terk edilmektedir. Temel hakları bile elinden alınmış ve çok ciddi bir şekilde izolasyon politikaları devreye koyulmuştur. Faşist TC ayrıca gelişen salgını fırsat bilip siyasi darbe gerçekleştirmiş ve halkların iradesi olan belediyelere kayyumlar atamıştır. Faşist işgalci TC devleti tüm gücü ve imkanlarını seferber ederek Kürt Özgürlük Hareketini tasfiye etmek ve Kürt halkına karşı

sürdürdüğü soykırımı tamamlamak istemektedir. Bu saldırganlığını özellikle Koronavirüsü salgını döneminde yoğunlaştırması dikkat çekmiştir.

Değerli Yoldaşlar;

Uzun bir zamandır Türk devleti Kandil'e yönelik işgal planlamaları yapmakta ve her fırsatta Kandil'i hedef göstermektedir. Kandil'e tek başına saldırılamayacağını çok iyi bilmektedir. Bundan kaynaklı her zaman PKK düşmanlığı üzerinden dost olarak gördüğü ihanetçi ve işbirlikçi KDP ile hareket etmektedir. KDP ve sömürgeci TC devleti saldırılarıyla Kürt Özgürlük Hareketinin tasfiyesini hedeflemektedir. KDP'nin yıllardır gerilla denetiminde bulunan Zinê Wertê'ye askeri sevkıyat yapması tasfiye planı çerçevesindedir. Her ne kadar KDP bu alanlara gelişini Koronavirüsü ile gerekçelendirmeye çalışsa da hiç inandırıcı gelmemektedir. Yıllardır Kürt Özgürlük Hareketinin denetimi altında bulunan gerilla alanlarına KDP geliyorsa bunun altında ihanetçi ve işbirlikçi planlar yatmaktadır. O da Kürt Özgürlük Hareketinin tasfiyesini sömürgeci TC devleti ile ortak bir şekilde planlamasıdır. Bu temelde KPD'nin ihanetçi ve işbirlikçi politikası, Kürt halkının soykırımını tamamlamayı hedefleyen faşist sömürgeci TC devletiyle olan birlikteliği ile tarih sahnesine yeniden çıkmıştır. Tarihte Kürdistan'da bu ihanet ve işbirlikçi çizgisinin bir çok örneğini gördük, tanıdı olduk. Ama tarihten aldığımız dersler

bize göstermiştir ki, Kürt Özgürlük Mücadelesi tasfiye politikalarını boşa çıkartmış ve ihanet çizgisini doğru tahlil edip buna karşı ulusal mücadeleyi yükseltmiştir.

Değerli Yoldaşlar;

Özcesi dünyanın başına bela olan Koronavirüs değil, kapitalist sistem ve Kürt halkının soykırımını tamamlamayı hedefleyen AKP ve Erdoğan Hükümetidir. AKP ve Erdoğan Hükümeti iktidara geldiği günden beri, Türkiye'de ve Kürdistan'da uyguladığı insanlık dışı politika-

Şehit Berîtan'ın ihanete ve teslimiyete karşı yaptığı fedai eylem ruhu ile dayatılan ihanete karşı ulusal mücadeleyi yükseltmenin tamda zamanıdır.

ları, toplumsal değerleri yok etmeye çalışan politikası ile kaos dışında başka bir şey vermemiştir. Toplumda şovenist duyguları derinleştirerek faşizmi yaşamın her alanına yaymaya çalışmaktadır. Bunu bu kadar derinlikli yapması çok güçlü olduğundan değil, güçsüz olduğundan kaynaklıdır. Nasıl kapitalist sistem Koronavirüs ile bir çıkış aramaktaysa, Erdoğan faşizmi ise Koronavirüs salgınına fırsat bile rek Kürt düşmanlığı üzerinden, Kürt halkına ve Kürt Özgürlük Hareketine saldırmakta, içinde bulunduğu büyük krizden bu şekilde çıkış aramaktadır. Kürdistan gençliğinin Kürt Özgür-

lük Hareketine yönelik geliştirilen bu tasfiye saldırısını doğru tahlil edip büyük bir mücadele ağı oluşturması gerekmektedir. Kapitalist modernite sisteminin büyük bir çıkmazı yaşadığı bir dönemde her yerde Demokratik Modernite'nin birer savunucusu olunması ve toplumlara yeni yaşam alternatifi olarak sunulması gerekmektedir. Erdoğan faşizmi savaş politikalarını bu yönlü derinleştirdiği Önderliğimize karşı mutlak tecridi sürdürdüğü ve Özgürlük Hareketinin tasfiyesini planladığı bir dönemde, Önderlik gerçeği etrafında ateşten bir çember oluşturulması gerekmektedir. Kürdistan gençliğinin bunu yapabilecek gücü ve cesareti vardır. Dörtler; Diyarbakir zindanında Partimize dayatılan teslimiyete kendi bedenlerinde yaktıkları ateşten çember ile cevap olmuştur. Tarihin karanlık sayfasında yer alan ihanet gerçekliği Türk özel savaş hükümeti ve KDP tarafından yeniden devreye konulmak istenilmektedir. İhanete ve teslimiyete izin vermeyen bir devrimci geleneğin neferleri olarak şehit Berîtan'ın ihanete ve teslimiyete karşı yaptığı fedai eylem ruhu ile dayatılan ihanete karşı ulusal mücadeleyi yükseltmenin tamda zamanıdır. Kürdistan gençliği, Tarihi Sur Direnişi Komutanı Çiyager Yoldaş'ın belirttiği muhteşem olacak sonu yaşamının heyecanı ile her an mücadele içerisinde olmalı ve kendisine dayatılan kimliksizleştirmeyi hiç bir zaman kabul etmemelidir. ●●●

Bi rihê têkoşîna meha gulanê azadî teqez e

Teslîmiyet xîyanet e, xîyaneta PDKê teslîmiyeta PDKê ye, teslîmiyet binketin e bi rexistinbûyîna jinê re ber bi jiyaneke ekolojîk û tendurîstî ve

Di Şerê cihanê yê 3. de dewletên kapitalîst û hegemonîk şikil û tarzê şerê xwe bi çeka herî xurt ya şerê taybet re kûrtir dikan. Di destpêkê de feraseta bavîksalari ku koledari û bindestiyê daye avakirin, niha jî gel ji hevdu qut dike, ekolojî bin pê dike û jinan her roj di nava qirqirînê de mecburî darê zorê dike. Ji xwe hûn hemû dizanin ku vîrusa Covid-19 bûye belayê serê cihanê û niha bûye pandemiya herî mezin. Gel nikare biçe der-

ve, panîk û kaosek pir mezin dane avakirin. Ji xwe xwezaya ku ji aliyê wan ve hatiye xirakirin tola xwe bi şêwazên curbicur ji mirovahiye distîne. Lê dewletên kapitalîst ku di nava krîz û kaosekê de ne û dixwazin xwe jê xilas bikin vê vîrusa ku mirovahî pê dimire û talokeyeke mezin e ji bo berjewendiya wan bikar tîne. Bin navê parastina mirovahiye di pevajoya sedsala 21. de ku teknolojiyeke pir mezin heye de ev çend meh in tê gotin ku çareserî hê jî neha-

tiye dîtin. Di şert û mercên pir teng de ciheke di nav şer de, Rojava di hundirê mehekê de testa herî bi lez pêk tîne, lê çawa dibe ku hê dewletên ku ji xwe re digotin yên herî bi hêz em in hêjî çareserî nedîtine. Ev pirseke pir balkêş e. Em dibêjin dibe ku ev vîrus birastî jî talokeyeke mezin be, nexwe çima ji devla tedbirên xurt bigirn, çima di nav gelan de tirs avakir. Êdî mirov newêre nêzî hevdu bibin. Civakîbûna ku mirov ji ajalan ango ji zindiyên din cuda dike dixwazin

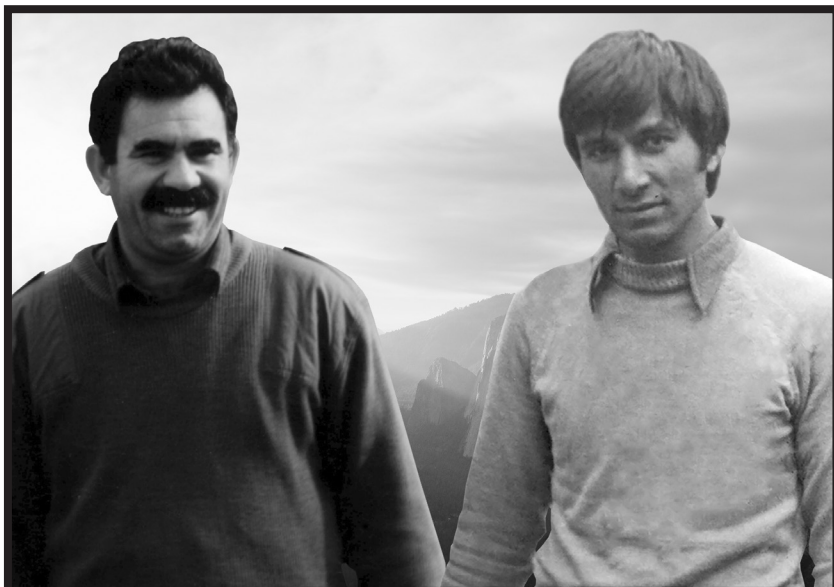
tune bikin. Jixwe cihê civakîbûn lê hebe potansiyela şoreşên mezin ji heye. Cihê civakîbûn lê hebe, ne Haki, tundî, kuştin, dizî, qirçirin ji holê radibin. Lê ev tiştên ku me jimartin ji bo kapitalîzmê dijmin in. Ji ber ku bi modela takekesiyê dikare te wekî pezan bi rê ve bibe. Lê nikare gelegeleke zana bi rê ve bibe. Hêza xwe bi xwe dide avakirin. Lê li cihê şoreşê binerin, li Rojava ku bi felsefe û ramanên Rêber APO re hatiye avakirin cihê herî kêrî yê vîrus lê belav bûye ye. Çima? Ji ber ku civakîbûna te heye ne dewletek, ango hêzek tu kes nikare te tune bike. Hestên civaka polîtîk û exlaqî dikeve dewrê. Ji ber vê kes bila xwe nexapîne, çareserî siyaseta dewletan nîn e. Minak dewleta faşîst a tirk zagoneke nû derxist, qaşo ji bo tendurîstiya girtiyan. Lê ji bilî diz, kujer, tecewizkar û hevalbendên wî tu kesî serbest berneda. Şert û mercên girtigehên girtiyan din hê tundtir kir. Nexwe ka wekheviya navbera gel. Ango çima tu agahî ji Rêber APO hêjî em nagirin. Çima gel wexta diçe bazar ji bo kiloyeke pîvaz ku pîvaz xwarina gel e, 15 tl dide. Çima gel mecbur dibîne, diçe di pêvajoyeke wiha de ku dibêjin derketina derve talokeye dixwebite. Ji bo ku gepek nan ji zarokên xwe re bibe mirinê dide ber çav. Gava nexebite dê ji birçiyar bimire. Ev tişt tenê ji bo dewleta tirk derbas nabe ji bo dewletên ewropayî jî derbas dibe. Faşîzma dewletên ewropî jî bi awayekî cuda dimeşe. Dewletên ku dibêjin azadî û wekhêvî li ba wan heye bi saya vîrusê rastiya wan weke eynikekî derket holê. Li Swîsreyê di kampên

Rêber APO dibeje, “Tu nîjad, çîn an jî netewe bi qasî jinê nehatiye qirçirin”

koçberan de pêkanînên derveyî mirovahiyê nêz dibin. Kesên ku ji bin zilm û zordariya ji welatên lê bûn reviyar hatin ji bo hêviyê sexte rastî bi xwe ditin, di kampên de nehiştin ku derkevin derve pêdiviyên xwe pêk bînin. Rastî nêzîkatiyên bo girtiyan hatin. Ji hêla dezenfeksiyon û tedewiyar de tenê man. Dewletên weke Almanya yan Fransa û her wekî din ji vê rastiye durtir nîn in. Di hundirê mehekê de % 26 tundiya beramberî jinê di hemû cihanê de zêde bûye. Êdî jin dua dikin ku zîlam bikaribin derkevin derve ji bo ku lêdan nexwin. Ango di hundirê mehekê de dîsa li Almanyayê 30 jin hatin qetilkirin. Wexta giştî cihan beramberî

koronayê şer dike de di rojava Kurdistanê de tenê korona nîn e, li kampa Şehîd Rustem Cudî ya Maxmûrê ku di bin siwana Yekitiya Neteweyî de ye 3 jinên sîvîl bi bombardumanê ve hate qetilkirin. Û NY vê êrîşa derveyî mirovahiyê şermezar nekir. Qet dengê xwe dernexist. Dîsa mexdurê pêvajoyê jin e. Rastî di ber çavan de ye. Kes bila xwe nexapîne. Lê jin divê dev ji berxwedaniya xwe bernedin. Ji bîr nekin ku derdora wê de jinên ku beramberî bavîksalari Serî Hildane hene. Ji xwe bawer bin. Ji civakîbûna xwe bawer bin. Dev ji civakîbûna xwe bernedin, dê em ê bikaribin encax bi vî awayî ji bavîksalari û kapitalîzmê tola xwe hilînin.

Rêber APO ji bo Haki Karer gotiye, “ji bo ku pêşiya me bigrin, me bitirsînin, em dev ji tekoşînê berdin li Haki dan. Lê me sond xwar ku em Haki bidin jiyana û bi şahadeta Haki destpêka me ya ber bi partîbûnê, piştî tekoşînê ber bi tekoşîna çekdarî ve bir. Piştî jî ev tekoşîn min bir ber bi şerê gelê şoreşgerî ve”

Rêhevalên hêja,

Di heman demê de li Qadên Parastina Medyayê girê Zinê Wertê bi piştgiriya hezên PDKê bombe hatin barandin û 3 gerilayên azadiyê tevî nav refên karwanan bûn. Wisa **xiya** dike ku xiyane PDKê ya li ser gelê kurd û hevkarîya wî bi dewşeta faşîst a tirk re kûrtir dibe. Vê pêvojê ji bo xwe weke fersendekê dibînin. Lê weke her tim em ji ciwan, jin û gelê xwe bawer dikin ku beramberî vî xiyane bîdeng namînin. Dibe ku em nikarin biherikin qadan lê em dikarin şêl û şewazê çalakiya xwe afirîner bikin. Dîsa di vî pêvojê de, divê bi taybet jinên ciwan torên civakî bi awayekî rast bi kar bînin. Vê

xiyaneta li hember gelê Kurdistanê pêk tê û teybetî jî tundiya li ser jinê ku her diçe kûrtir dibe divê bi awayekî xurt teşhîr bikin. Hemû bertekên li hemberî faşîzmê û bavksalariyê bi xwedîderketina li Rêber APO û şehîdan pêk bîne.

Rêhevalên Hêja,

Rêber APO dibeje, “Tu nîjad, çîn an jî netewe bi qasî jinê nehatiye qirkirin”. Cihê ku kolebûn destpêkiriye û kûr bûye xilasî jî ji wir dest pê dike. Ekolojiyek tendurîstî, demokrasiyeke rast, azadî û wekhevî, jiyaneke hevbeş, azadiya jinê dê bi rêxistbûna jinê ve derketinên mezin ve bê jiyankirin. Em jin ji xwe bawerîn, di qadên jiyane de

em he ne. Kesên ku ji me re dibêjin mirovê kême ew bi xwe kême in, tu zindî bi kasî jinê nîrxên xwezayê di nava xwe de nahewîne. Ji ber vî azadî bi azadiya jinê ve girêdayî ye.

Rêhevalên Hêja,

Her wiha em derbasî meha Gulanê dibin. Meha Gulanê meha şehîdan e. 1ê Gulanê cejna kedkaran heta dawiya mehê gelek lehengên mezin bi şoreşgeriyeke mezin nîrxên mezin dan avakirin. Dîsa di 6ê Gulanê de her 3 şoreşgerên mezin ên Tirkiyê Deniz Gezmîş, Huseyin İnan, Yusuf Aslan bi rêzdarî bi bîr tînin. Îbrahîm Kalpakçayê di 18ê Gulanê de di zindana Amedê de bi riya îşğenceyê hate qetilkirin ji bîr nakin. Xeta enternasyonalîzmê ji xwe re esas digirin. Her wiha di 12ê Gulana 1974an de ji hêla rejîma Baasê ve jina şerker Leyla Qasim hate qetilkirin, ku ji bo me sedemê şerê mezin e.

Haki Karer ku sedema tola şoreşgeriyê ye dîsa ji hêla çeteyên dewleta tirk ve ji bo çîrûska pela agirê şoreşê bîtefinin di 18ê Gulanê de hate qetilkirin. Rêber APO ji bo Haki Karer gotiye, “ji bo ku pêşiya me bigrin, me bitirsînin, em dev ji tekoşînê berdin li Haki dan. Lê me sond xwar ku em Haki bidin jiyana û bi şahadeta Haki destpêka me ya ber bi partîbûnê, piştî tekoşînê ber bi tekoşîna çekdarî ve bir. Piştî jî ev tekoşîn min bir ber bi şerê gelê şoreşgerî ve”

Dîsa cunteya 12ê Gulanê ku li Tirkiyê bû xewna xirab, xiyane û teslimiyetê li gelek ferzkirin. Beramberî vî di 17ê Gulanê 1982an de 4 leheng vî carê agirê

Newrozê bi şiyara Kawayê hemdem Mazlûm Doğan ku got “Teslîmiyet xiyane e” ji xwe re esas girtin û gotin “teslîmiyet nîn e.” Binketîne ji xwe re qebûl nekirin weke jinên Kurd ku beramberî teslîmiyeta Osmaniyan ku ji tecawizê xwe xilas kirin porê xwe hevdu re girêdan û xwe ji Gira Îskor ber bi azadiyê ve avêtin, Çaran jî bi agir ber bi azadiyê ve herikîn. Ew Ferhat Kurtay, Eşref Anyîk, Necmî Oner û Mahmûd Zengîn in. Berxwedana Mezin

ya di Zindanê de xwedî girîngî û tevkarîyeke mezin e. Karwana berxwedan û şahadetê ya meha Gulanê ji viya şûn de jî dewam kir. Îsmâîl Çubukçu di berxwedana ku mil daye milê gelê Filistîne de di encama bombabarana Îsrailê ku 1ê Gulana 1982an de li Beyrûtê şehîd ket. Fermandarên berxwedaniya Hîlwan-Sêwerekê Mehmet Karasungur û Îbrahîm Bilgîn, di dîroka 2ê Gulana 1983an de li Qendilê şehîd ketin. Piştî pêngava 15ê Tebaxa 1984an di nava şerê pêşketî de di dîroka 1ê Gulana 1985an de Ramazan Kaplan û hevalên wî li Mutkî şehîd ketin. Ji ber ku bû meheke wisa ku her rojeke xwe şahidiya lehengiyên mezin dikir, piştî 1981an jî aliyê Tevgera Azadiya Kurd ve meha Gulanê wekî “Meha

Ji ber ku bû meheke wisa ku her rojeke xwe şahidiya lehengiyên mezin dikir, piştî 1981an jî aliyê Tevgera Azadiya Kurd ve meha Gulanê wekî “Meha Şehîdan” hate binavkirin û bibîranîn.

Şehîdan” hate binavkirin û bibîranîn. Meha şehîdan her sala ku çû berxwedaniyên hîn mezintir hewand û her ku çû di her rojeke vê mehê de şehîd çêbûn. Di vê mehê de lehengiya herî mezin a şerê berxwedaniya Kurd hate jiyîn.

Di 11ê Gulana 1992an de berxwedaneke leheng ya Hozan Mizgîn li Tetwanê da nîşandan, pêşî li gerilabûna jinên Kurd û tevlibûna wan ya şer vekir. Bi vî awayî bi Adarê re meha Gulanê jî bû yek ji mehên ku cihê xwe di dîroka lehengiya berxwedana Kurd de heye.

Sedema ku meha Gulanê bûye Meha Şehîdan, çîroka lehengiya çil salî ye ku bi Deniz Gezmîş û hevalên wê dest pê kiriye û herî dawî bi şehadeta 7 gerilayên HPGyî yên li Pulumurê bêhtir

derkete pêş. Ev destana lehen-giyê ya

ji ber ku jiyaneke azad û civakeke demokratîk hatiye afirandin lê hîn bi dawî nebûye, hêjî didome. Di her Gulaneke de lehengiyên nû lê zêde dibin. Di her rojeke xwe de bîranînen bi dehan lehangen tînin.

Gelê Kurd wek di meha Adarê de, di meha Gulanê de jî rastiya xwe ya lehen-giyê dibîne û bibîrtîne. Di şexsê

Hakiyan, Xelîlan, Ferhadan, Karasungeran û Mizgînan de bi hezaran zarokên xwe yên leheng dibînin. Bi wana re careke din civakeke azad saz bû, azadiya xwe bi wan re dijîn.

Em şehîdên azadî û demokrasîyê bi rêzdarî bi bîr tînin û didin xuyakirin ku di rêka ronahîdar ya şehîdan de wê gelê me teqez bigihîje serkeftîne!

Bijî Serok APO!

**Bi can bi xwîn
em bi te re ne ey Serok!**

Bê Serok Jiyan Nabe!

Jin Jiyan Azadî!

●●●

Der 1. Mai, wie er uns bekannt ist, begründet sich auf Massendemonstrationen, vor allem auf das Haymarket Massaker bzw. den Haymarket Riot der nord-amerikanischen Arbeiterbewegung. Diese Bewegung rief am 01. Mai 1886 zu einem Generalstreik zur Durchsetzung des 8-Stundentages auf, was blutig endete. Aufgrund der schlechten Arbeitsbedingungen in den Fabriken in der USA und den langen Arbeitszeiten zu sehr niedrigem Lohn, kam es überall im Land zu Streiks. Auch am 01. Mai 1886 wurde durch die Gewerkschaften von Chicago, ein organisierter Streik begonnen, um die Arbeitsbedingungen zu verbessern. Eine Versammlung auf dem Haymarket in Chicago wurde nach 3 Tagen Streik von der Polizei mit brutaler Gewalt beantwortet. Am Tag danach

eskalierete die Staatsgewalt bei einer Protestkundgebung: Die friedliche Versammlung wurde durch die Polizei gestürmt, woraufhin ein Unbekannter eine Bombe auf die Polizisten warf, welche sofort einen von ihnen tötete (6 weitere starben an den Folgen) und auch viele Demonstrierende verletzte. Daraufhin kam es zu Kämpfen zwischen der Polizei und den Demonstrierenden, wobei hunderte ArbeiterInnen verletzt und über 20 getötet wurden. Dies ging als Haymarket Riot oder Massaker in die Geschichte ein und führte zu der Entstehung des 01. Mais, des Kampftages der Arbeiterklasse.

Die Zweite Internationale

Auch in Europa wurde auf der Zweiten Internationale 1889 der 01. Mai als „Kampftag der Ar-

beiterbewegung“ in Gedenken an die Opfer des Haymarket Riots ausgerufen. Im Jahr darauf wurde dieser Tag das erste Mal international als Protest und Gedenktag, mit Massenstreiks und -demonstrationen begangen. Wichtig zu wissen ist, dass die Zweite Internationale aufgrund der auch in Europa zunehmenden Streikbewegungen zustande kam, wie z.B. durch die Streiks der DockarbeiterInnen in England oder durch die Streiks der BergarbeiterInnen im Ruhrgebiet. An diesem Treffen nahmen viele Delegierte aus unterschiedlichen Ländern teil, unter anderem auch Frauen wie Clara Zetkin. Sie hielt dabei eine Rede über die Lage der ArbeiterInnen, weswegen auf dem Kongress auch beschlossen wurde, ArbeiterInnen als „gleichberechtigte MitkämpferInnen“ anzusehen, verbunden

mit der Forderung des gleichen Lohns für gleiche Arbeit. Eine weitere Frau, die teilnahm, war Emma Ihrer, welche eine stärkere Organisation der ArbeiterInnen forderte.

Frauen und 1. Mai?

Bereits wenn man die Literatur und Beiträge zur Entstehung der Geschichte des ersten Mails durchsucht, wird deutlich, dass Frauen und ihre Rolle als ArbeiterInnen wenig beleuchtet und berücksichtigt wird. Betrachtet man jedoch den historischen Zeitraum der Industrialisierung, wird klar, dass auch Frauen an vorderster Stelle der Demonstrationen gestanden haben, da sie häufig zum Einkommen der Familie beitragen mussten. Allerdings werden sie nirgends genannt oder ihre Rolle bei den Demonstrationen betrachtet. Dabei gab es in der Vergangenheit immer wieder Demonstrationen und Aufstände, welche von Frauen angeführt wurden, wie man in den Büchern von Silvia Federici lesen kann.

Insgesamt kann man sagen, dass die Industrialisierung und der steigende Kapitalismus mit einer vertiefenden Unterdrückung und Ausbeutung der Frau einhergeht. Doch Arbeit darf nicht nur gleichbedeutend mit Lohnarbeit betrachtet werden, denn auf welcher Grundlage ist es möglich Lohnarbeit zu machen?

Die männlichen Fabrikarbeiter konnten nur arbeiten gehen, aufgrund der klassischen Rollenverteilung zwischen Mann und Frau. Die Frau, welche sich um Haus und Kinder kümmert und zusätzlich, falls das Einkommen nicht ausreicht, noch für Lohn arbeiten geht, bildet die Grundlage für dieses System. Aber welchen Lohn bekommen die Frauen für diese Arbeit?

Die Frauen bilden die größte Klasse

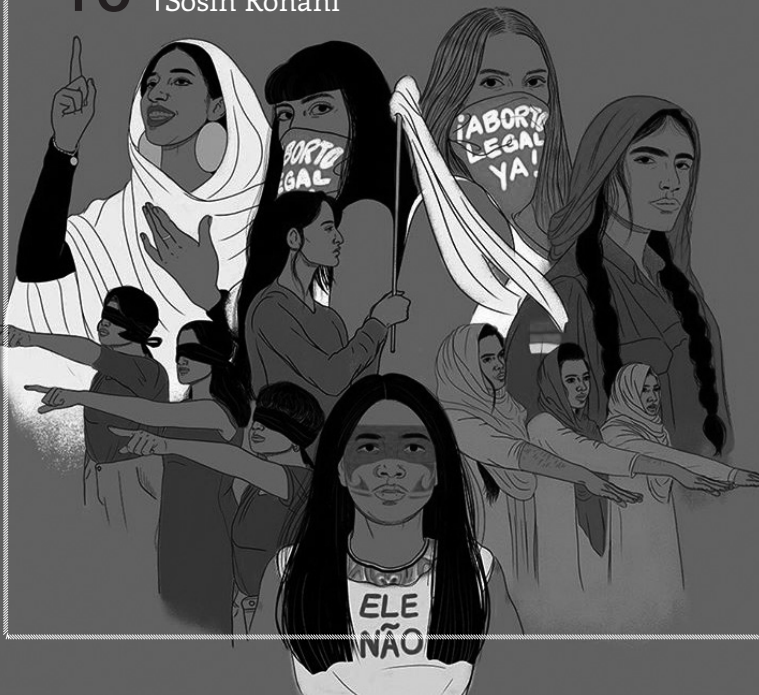
Wenn wir nun die Forderungen der bürgerlichen Frauenbewegungen betrachten: „Gleicher Lohn für gleiche Arbeit“

- beinhaltet diese Forderung keinerlei Kritik an das grundlegende System, das Frauen eine Rolle der „Passivität“ zuschreibt und diese an den Rand der Gesellschaft treibt. Man könnte sogar zynisch sagen, dass lediglich das gleiche Ausbeutungsniveau gefordert wird. Außerdem zeigt sich, dass der Wohlstand der privilegierten Länder in Europa nur auf der Ausbeutung der Menschen, vor allem Frauen in den sogenannten „Dritte Welt-Ländern“ zustande kommt. Diesen Widerspruch müssen wir aufgreifen und sichtbar machen oder, um es mit den Worten von Audre Lord zu sagen: „Ich bin nicht frei, solange noch eine einzige Frau unfrei ist, auch wenn sie ganz andere Fesseln trägt als ich.“

Auch die Umsetzung der „Diktatur des Proletariats“ im Realsozialismus hat gezeigt, dass ein Machtwechsel der Klasse, keinerlei Veränderung für die Rolle, die Unterdrückung oder Ausbeutung der Frau bringt.

Die Frauenunterdrückung ist kein nebensächliches Thema, welches man nach der Revolution behandeln kann.

„Ich bin nicht frei,
solange noch
eine einzige Frau
unfrei ist, auch
wenn sie ganz
andere Fesseln
trägt als ich.“

Trotz dessen, dass auch Frauen an dieser Revolution beteiligt waren, wurde die Befreiung der Frau lediglich zum Nebenwiderspruch und zu einem Thema gemacht, um welches man sich nach der Revolution kümmern würde. Doch genau hier liegt der Widerspruch. Es ist das Patriarchat das Klassen schafft. Aber das wäre niemals möglich gewesen, ohne die Unterdrückung der Frau, welche auf einer Mentalität der Machtherrschaft beruht. Deshalb sagt Rêber APO auch, dass die Frau die größte ausgebeutete Klasse darstellt. Ohne die Ausbeutung der unsichtbar gemachten Arbeit der Frau, wäre dieses System nicht möglich. Alle anderen Formen von Ausbeutung begründen sich nämlich auf dieser.

Nicht nur gleicher Lohn für gleiche Arbeit

Über die Jahrhunderte hinweg

haben Frauen gegen dieses System, welches auf Ausbeutung beruht, Widerstand geleistet. Ob als Hexen, in Aufständen oder in den Frauenbewegungen weltweit. Sie haben nie dieses System hinnehmen können und spielten deshalb auch Vorreiterinnen in Revolutionen. Wenn wir also von einem Kampftag der Arbeiterklasse sprechen wollen, also der ausgebeuteten Klasse in diesem System, dann müssen wir als erstes für die „Klasse“ der Frauen kämpfen und uns damit befreien. Die Frauenunterdrückung ist kein nebensächliches Thema, welches man nach der Revolution behandeln kann. Es ist das Fundament dieser Unterdrückung, die wir alle tagtäglich zu spüren bekommen. Deshalb bedeutet Geschlechterbefreiung damit nicht nur gleichen Lohn für gleiche Arbeit zu fordern, sondern das gesamte System radikal in Frage zu stellen.

Die Befreiung der Frau ist

gleichbedeutend mit der Veränderung des gesamten Systems. Wir sollten, unser durch Sozialisation erworbenes Verhalten hinterfragen, und damit die zugeschriebenen Rollen und verinnerlichten Denkweisen. Warum wird Frauen Passivität und Schwäche zugeschrieben, obwohl sie das ganze Leben am Laufen lassen? Wenn wir wirklich eine Änderung dieses Systems anstreben, dann sollten wir alle bei uns selbst anfangen.

Wir sollten den 1. Mai auch als Tag begreifen, die Arbeit der Frauen sichtbar zu machen, ihre Ausbeutung weltweit in einen Zusammenhang zu stellen und gemeinsam mit unseren Schwestern und den Menschen, die gegen die Unterdrückung und Ausbeutung kämpfen, auf die Straßen zu gehen! Unseren Kampf müssen wir als einen gemeinsamen Kampf begreifen!

Jin Jiyen Azadî!

KÄMPFERINNEN DER FREIHEIT

Wir leben in einem Zeitalter wo Menschen nicht nur an Hunger sterben, sondern gleichzeitig auch an der Gewissenlosigkeit anderer. Wir schauen in die Augen vieler Menschen. In den meisten von ihnen sehen wir eine Leere. Wir sehen Unwissen, Verirrung und Orientierungslosigkeit. Und wir sehen Hoffnungslosigkeit. „Wer bin ich? Weshalb lebe ich? Wie sollte ich leben? Was wäre wenn...?“ - So viele Fragen und keine Antworten.

Doch es gibt ebenfalls noch Menschen auf der Welt, in deren Augen ein Funkeln sichtbar ist. Diese sind die HüterInnen der Menschheit. Sie sind diejenigen, die die Hoffnung nicht aufgegeben haben. Sie sind die-

jenigen, die nach Antworten suchen und um jene kämpfen. Sie kämpfen um die Wahrheit. Sie kämpfen für eine Alternative. Sie kämpfen um Freiheit. Denn sie haben erkannt, dass das gewohnte Leben niemanden von sich aus etwas gibt. Im Leben ist alles dialektisch. Wer nicht kämpft, kann auch nicht gewinnen.

Der erste und schwierigste Kampf wird mit sich selbst geführt. Der Kampf um „Selbstvertrauen“ und „-glauben“. Ab diesem Moment wird „mein“ Kampf nun „unser“ Kampf. Denn alle Menschen haben ähnliche oder gar gleiche Fragen, jedoch haben nicht alle die Kraft, um zu ihren Antworten zu gelangen. Dadurch kommt es letztendlich zustande, dass

diejenigen, die diesen Kampf mit sich führen, nun die Gesellschaft objektiver betrachten. Ab jenem Moment wird nun für die Wahrheit einer Gesellschaft gekämpft.

HüterInnen der Hoffnung

Diese Menschen sind die HüterInnen der Hoffnung und gleichzeitig die KämpferInnen der Freiheit. So unvorstellbar es sich auch für viele anhört, diese KämpferInnen sind real. Sie sind ein Teil unseres Lebens und werden Tag für Tag offensichtlicher in unserem Leben.

Aus Kurdistan sind es Şex Seyîd, Zarîfe, Mazlum, Agît, Bêritan, Zilan, Arîn Mirkan, Sara, Axîn Mahir Dîçle, Avesta Xabûr und viele mehr. Aus

„Es ist noch zu früh, ich habe für Rêber APOs Befreiung noch nicht genug getan.“

***Wirst du 40 Tage trauern und am 41.Tag dann
wieder alles vergessen, oder aber wirst du
weiterkämpfen, um ihre Wünsche und Träume zu erfüllen?***

der Türkei Hakî Karer, Kemal Pir. Aus Deutschland Ronahî (Andrea Wolf), Roza (Uta Schneiderbanger), Avaşîn (Ivana Hoffmann). Aus England Hêlîn (Anna Campbell) und Fîraz Dağ. Aus Argentinien Lêgerîn (Alina Sánchez). Dies sind nur einige Namen der KämpferInnen, die für die Hoffnung, Wahrheit und Freiheit der Menschheit gekämpft und dafür ihr Leben gegeben haben. Sie sind die MärtyrerInnen der Menschheit. Sie sind diejenigen, die ohne ein „wenn“ und „aber“ für die vorhandenen Fragen eine Antwort gegeben haben. Sie sind die VorreiterInnen einer politisch-moralen Gesellschaft. Politisch im Sinne von, sich für eine bessere Lebensweise der Gesellschaft

einzusetzen. Ethisch im Sinne von, dieses Leben mit Gewissen und Moralvorstellungen am Leben zu erhalten. Und das taten sie. Bis zu ihrem letzten Herzschlag, bis zu ihrem letzten Atemzug taten sie dies. „Ich liebe das Leben so sehr, dass ich bereit bin, dafür zu sterben.“, das waren die Worte von Şehîd Kemal Pir. Das ist nicht nur ein Satz von Şehîd Kemal Pir, sondern eine Herangehensweise an das Leben, welche alle MärtyrerInnen gemeinsam haben. All jene GenossInnen kämpften mit großartigen Utopien, für eine bessere, lebenswerte und freie Welt. Sie alle setzten wichtige Etappensteine auf diesem Weg. Sie sahen immer voraus, wie Kommandant Şehîd Çiya-

ger, welcher sagte: „Egal was passieren wird, das Ende wird spektakulär sein“. Sie kämpften ehrenvoll und gewannen alle einen Platz in unseren Herzen und in der Geschichte der Menschheit. Sie alle opferten ihr Leben, damit wir ein lebenswerteres Leben können. Weil sie daran glaubten, dass ein freies Leben möglich ist, wenn man dafür kämpft.

**Eine Lebensart, die selbst
den Feind beeindruckt**

Sowie Şehîd Bêrîtan, die sich 1992 bei einem Gefecht aufopferte und mit ihrem Martyrium und ihrer Haltung zum Leben selbst den Feind beeindruckte. Heval Bêrîtan hielt bis

zu ihrer letzten Munition die Stellung, damit ihre GenossInnen sich in Sicherheit bringen konnten. An der Grenze von Bakur (Nord-Kurdistan) und Başûr (Süd-Kurdistan) wurde sie von kollaborativen Peşmerge-Kämpfern umzingelt, die die türkische Armee unterstützten. Sie wurde dazu aufgefordert sich zu ergeben, doch sie zeigte Entschlossenheit und Glauben an die Freiheit und ergab sich nicht den Händen des Verrats, sondern stürzte sich in die Wahrheit der Heimatliebe. Schlussfolgernd, durch die Tagebucheinträge von Şehîd Bêrîtan, sagte Rêber APO: „Wer kämpft, wird frei. Wer frei wird, wird schön und wer schön wird, wird geliebt.“ Diese Entschlossenheit und die Haltung dem Leben gegenüber sehen wir auch bei Şehîd Zîlan, die am 1996 zwischen hunderten von türkischen Soldaten eine Aktion durchgeführt hat um den versuchten Attentat auf Rêber APO am 6. Mai 1996 zu beantworten, die den Feind einen großen Schlag zuge-setzt hat.

Oder bei
Şehîd Arîn
Mirkan, die

2014 beim Einmarsch des IS' ihren Körper in eine Waffe verwandelt hat, um den Vormarsch nach Kobanê zu stoppen und damit ein weiteres Menschenmassaker zu verhindern.

Sie alle nahmen sich die Worte von Şehîd Mazlum Doğan „Widerstand ist Leben“ als Norm und lebten nach dieser Philosophie. Sie alle riefen mit ihrem letzten Atemzug „Bijî Serok APO!“.

Trauer zu Widerstand

Wenn es einen Grund gibt, weshalb wir heute die Möglichkeit besitzen, in diesem Moment hier zu sein und dieses Schreiben zu lesen, dann ist es einzig und allein auf den Widerstand der MärtyrerInnen zurückzuführen. Wenn wir heute hier sind, dann nur durch ihr Vermächtnis. Ihre Suche nach Antworten hat sie alle auf diesen

Weg geführt. Dieses Erbe fortzuführen ist nun in unserer Verantwortung. Wie wir zu leben haben, haben sie uns vorgezeigt.

Als Şehîd Çekdar Botan 2016 in Qendîl bei einem Luftan-

griff der türkischen Armee mit fünf weiteren GenossInnen fällt, sind seine letzten Worte: „Es ist noch zu früh, ich habe für Rêber APOs Befreiung noch nicht genug getan.“ Er lebte bis zum letzten Herzschlag, bis zum letzten Atemzug für den Freiheitskampf.

Sie alle haben uns eine Lebensart, für die es sich zu kämpfen lohnt, vorgezeigt. Nun muss sich jede Person von uns selbst fragen, wie man selbst leben möchte? Was werde ich tun? Wirst du 40 Tage trauern und am 41.Tag dann wieder alles vergessen, oder aber wirst du weiterkämpfen, um ihre Wünsche und Träume zu erfüllen?

Rêber APO sagt: „Weint nicht. Eure Tränen erlöschen nur das Rachefeuer.“

Möchtest Du vor dieser Realität die Augen schließen und in Deiner Gewissenlosigkeit erstickten oder all diesen tapferen KämpfernInnen gerecht werden? Rêber APO sagt ebenfalls, dass die Worte der Şehîds Befehl sind. Die Worte, die Träume der Şehîds zu vergessen, ist Verrat. Es ist auch Deine Aufgabe ihre Flagge zu erheben und dort weiter zu laufen, wo sie für Dich halten mussten.

Antworte: Wenn nicht Du, wer dann? Wenn nicht jetzt, wann dann? ●●●

*Wenn nicht Du,
wer dann?
Wenn nicht jetzt,
wann dann?*

Ein großer Schritt in Richtung Freiheit

Jeder kurdische Jugendliche träumt von dem Guerilla sein, weil wir jeden Tag sehen, was unserem Volk angetan wird. Mit täglichen Angriffen und seiner Assimilationspolitik erzielt der Feind, dass nichts mehr von unserer Kultur und Identität übrig bleibt. Wir wachsen leider mit dieser Realität auf und deswegen sind wir nicht weit weg von dem Gedanken, unsere Heimat zu befreien. Unsere Großeltern von ihren eigenen Boden und Grund zu vertreiben, war eine sehr große Wunde, die der faschistische türkische Staat in unser Herz schnitt. Sobald wir Tag für Tag die Schönheit und die Geografie von Kurdistan betrachten, so wird der Hass gegenüber dem Feind immer größer. So ist es wichtig, sich zu fragen, was man machen kann. Was sind

unsere Aufgaben und Verantwortungen in diesem Freiheitskampf?

Aufdrängung zur Heirat

Nach dem 18. Lebensjahr dachte ich, ich wäre frei, weg von den Eltern und kann mein eigenes „freies“ Leben mit meinen eigenen Regeln leben. Niemand würde mir was sagen können. Meine Eltern wollten ihre Zukunft auf mir aufbauen. Sie haben mich als ihren Goldesel betrachtet. Ich habe es zwar nicht gemerkt, aber trotzdem konnte ich es nicht ertragen und habe stets versucht wegzukommen. Ich habe gemerkt, wenn ich ihnen alles Geld auf der Welt geben würde, würden sie immer noch nicht satt werden, weil sie so abhängig davon waren stets ihren Be-

sitz zu vergrößern. Deswegen betrachteten sie mich als ihr Eigentum. Was mich am meisten gestört hat, war dass sie mir aufgedrängt haben zu heiraten. Nach späterer Feststellung und Erkenntnis, dass Heirat eine unterdrückende Methode ist, um jemanden tiefer an den Staat zu binden, ist das Thema Heirat immer fremder für mich geworden.

Träumen von der Heimat

Ein anderes Thema ist das Arbeiten. So, wie für jeden Jugendlichen, war auch für mich mit 18 die Zeit der Arbeit gekommen. Ich wollte aber kein Sklave des Systems werden. Ein Genosse hatte mir gesagt, dass man im Leben immer ein Ziel haben sollte. Er sagte mir „Nimm dir politisch ein Vorbild an Rêber

APO, nimm dir im Sport eins an Muhammed Ali" und er meinte, ich soll immer lesen, um mein Allgemeinwissen zu vergrößern. So tat ich das auch. Als mir eine Freundin mal zwei Bücher gab (Melodie der Flöte und Zeit der Brombeeren), die Ereignisse aus dem freiem Guerillaleben sehr gut beschrieben, beeinflussten diese mich sehr und meine Aufmerksamkeit wurde geweckt. Musik hat mich auch sehr inspiriert. Manchmal nahm ich mir die Kopfhörer und hörte das Lied „Merhaba Rojava“ und träumte davon, in Kobanê an der Front mit den Genossen und Genossinnen zusammen zu sein. Vor meinen Augen besiegt wir den IS bzw. die anderen Is-

lamistischen Vereinigungen. Aber als das Lied zu Ende war, wurde ich mit der Realität konfrontiert, dass meine Fahrt von

Obwohl sie erst ein Jahr zuvor beigetreten ist, war ihre Entschlossenheit so groß gewesen, dass sie mit einer großen Aktion am 30. Juni 1996, auf das Attentat am 6. Mai 1996, dessen Ziel Rêber APO war, gerichtet war antwortete.

der Arbeit nach Hause auch zu Ende war und dass ich nicht in Kobanê war. Während dieser Fahrten, bei denen ich Musik hörte und von der Heimat träumte, konnte ich feststellen, dass ich hier nicht bleiben wollte. Meine Gedanken waren bei Kurdistan, aber mein Körper hier in Europa.

Şehîd Zilans Bindung zu Rêber APO hat mich stark beeinflusst

Ich habe immer an Rêber APO gedacht und wollte wie er nach der Wahrheit suchen, um mich zu befreien. Aber das Leben im System hat mich von meinen Träumen abgelenkt, so dass ich sie niemals realisieren konnte. Das wichtigste war es jedoch, mich von diesem System der Sklaverei zu lösen. Als

eine Freundin über die Verbundenheit von Şehîd Zilan zu Rêber APO erzählte, hat es mich stark beeinflusst und zu tiefst berührt. Obwohl sie erst ein Jahr zuvor beigetreten ist, war ihre Entschlossenheit so groß gewesen, dass sie mit einer großen Aktion am 30. Juni 1996 auf das Attentat am 6. Mai 1996, dessen Ziel Rêber APO war, antwortete. Ich war beeindruckt von Şehîd Zilan, wie sie mit einer großen Entschlossenheit und Willenskraft, geleitet von ihrer Verbindung zu Rêber APO, ihre Aktion plante und umsetzte. Das führte letztendlich dazu, dass ich angefangen habe, die Uneinigkeit zwischen meinen Träumen und meinem Leben zu hinterfragen. Jeden Tag habe ich mich gefragt, wer ich bin und was ich hier in Europa will. Ich fragte mich, was meine Ziele sind und welche Bedeutung mein Leben hat. Mit diesen Fragen, die ich an mich stellte, ist mir das Leben im kapitalistischen System immer fremder geworden. Ich habe keine einzige besondere Bedeutung gefunden, dem ich das Leben im kapitalistischen System geben könnte.

Wir setzten uns neue Grenzen

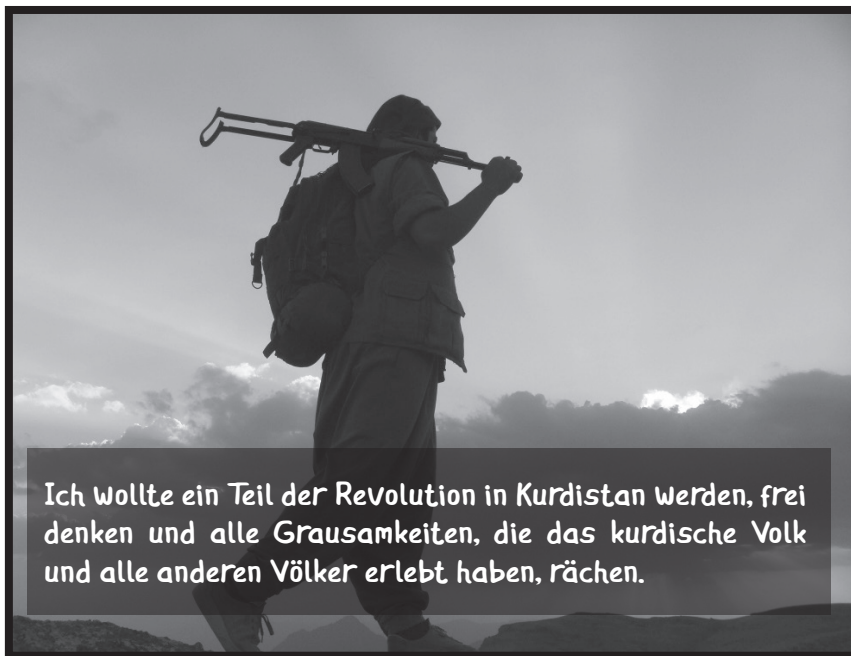
Als ich 18 geworden bin, dachte ich mir, dass ich ausziehen müsste und entfernt von meinen Eltern nach meinen eigenen Regeln leben sollte. Aber, auch wenn ich das getan hätte, wäre ich immer noch von den Grenzen, die das System uns allen auferlegt, umzingelt. Das System bietet alles was man Zuhause bei den Eltern nicht erleben kann, und ruft dazu

auf, mit dem Aufstand gegen die Familie sich tiefer an das System anzubinden. Mit diesem illusorischen Aufstand gegen die Familie fühlt man sich so, als würde man verbotene Grenzen überqueren, dabei setzt man sich jedoch einfach nur neue Grenzen.

Suche nach einem Ziel

Bei mir war es genauso. Ich war wie eine lebendige Leiche. Jeden Tag von A nach B, aber C konnte ich niemals erreichen. Ich habe mich ehrlich gesagt gequält mit diesem monotonen Roboter-Leben. Einerseits, habe ich mich sehr leer gefühlt, ohne großen Lebenssinn und andererseits, hatte ich stets eine Suche nach einem Ziel und einem Leben mit großer Bedeutung. Einer meiner größten Befürchtungen war es, dass ich mich verlaufe, aber in dieser Welt konnte ich nicht bleiben und ich musste etwas tun. Die Realität, mit der ich als kurdischer Jugendlicher aufgewachsen bin, ist

Ich wollte ein Teil der Revolution in Kurdistan werden, frei denken und alle Grausamkeiten, die das kurdische Volk und alle anderen Völker erlebt haben, rächen.

das Sklavenhaltersystem. Dass ich in so eine Welt gekommen bin, ist nicht unter meiner Kontrolle geschehen, aber was für ein Leben ich führen werde, hängt nur von mir ab. Das kapitalistische System nimmt vielen Jugendlichen sogar das Träumen von einem freien Leben weg. Das System ist voller falscher Ideen von Freiheit, die nur zu einer tieferen Sklaverei führen. Am meisten in Europa, schmiert das kapitalistische System um das Wort „Freiheit“ so viel Honig herum, um alle an sich zu binden.

Träume erfüllen

Als mir die Erzählte über Şehîd Zilan in den Sinn kam, fragte ich mich, was mich noch aufhält und ob die Zeit endlich da ist, aufzustehen, um meinen Traum zu erfüllen? Der Freund der mir rat, Rêber APO als Vorbild zu nehmen und mir

erklärte, wie wichtig es sei, ein Ziel im Leben zu haben, ist im Kampf für ein freies Kurdistan gefallen. Nachdem ein Freund auf der Gedenkveranstaltung des gefallenen Freundes darauf aufmerksam machte, dass das Martyrium des Freundes ein Aufruf für alle Jugendliche ist, um die Freiheit zu kämpfen und dass der Freund mit seinem Kampf ein Vorbild gewesen ist, wusste ich, dass er das größte Vorbild meines Lebens geworden ist. Ich wollte ein Teil der Revolution in Kurdistan werden, frei denken und alle Grausamkeiten, die das kurdische Volk und alle anderen Völker erlebt haben, rächen, indem ich mit dem Geist des Freundes für ein freies Kurdistan mit der Ideologie und Linie Rêber APOs kämpfe. Es ist mir bewusst, dass ich mich mit dieser Entscheidung nicht komplett befreit habe, aber es war schon mal ein großer Schritt in Richtung Freiheit. ●●●

Am meisten in Europa schmiert das kapitalistische System, um das Wort „Freiheit“ so viel Honig herum, um alle an sich zu binden.

Tüm dünyayı kaplasa da karanlık, karanlığı parçalamaya bir kıvılcım yeterdir

Dörtlerin, 38 yıl önce Diyarbakır Cezaevi'nde bedenlerini ateşe vererek ortaya koyduğu direniş günümüzde de sürüyor. Bu direnişi; bitmeyen kavganın, sonu gelmemiş romanın yaratıcıları tüm görkemiyle sürdürüyor, kazanıyor ve başarıyor...

Mazlum Doğan'a görkemli selam

Türkiye'de 12 Eylül faşist cunta darbesinin akıllarda kalan en büyük vahşeti Di-

"Ateşi gürleştirin, su döken ihanetçidir" haykırışı ile birlikte direniş ateşini bedenleriyle gürleştiren Ferhat Kurtay, Necmi Öner, Eşref Anyık ve Mahmut Zengin yoldaşlar, yaktıkları ateşle cezaevinde yaşanan zulme inat ayağa kalkışın öncüleri oldular.

yarbakır Cezaevi'nde yaşandı. Darbenin ardından PKK'nin öncü kadrolarının da getirildiği cezaevinde, devrimci

kadroları teslim almak ve itirafçılığı yaygınlaştırmak için her türlü işkence uygulandı. Ancak devrimcilerin sergilediği direnişle bu boşa çıkarıldı. Diyarbakır Cezaevi'nde 33'üncü koğuştaki kalan Ferhat Kurtay, Necmi Öner, Eşref Anyık ve Mahmut Zengin, 1982 yılında, 17 Mayıs'ı 18 Mayıs'a bağlayan gecede zulme karşı bedenlerini ateş çemberi yaparak Mazlum DOĞAN'a en görkemli selamı gönderdiler. Diyarbakır Cezaevin'deki 33'üncü koğuştan "Ateşi gürleştirin, su

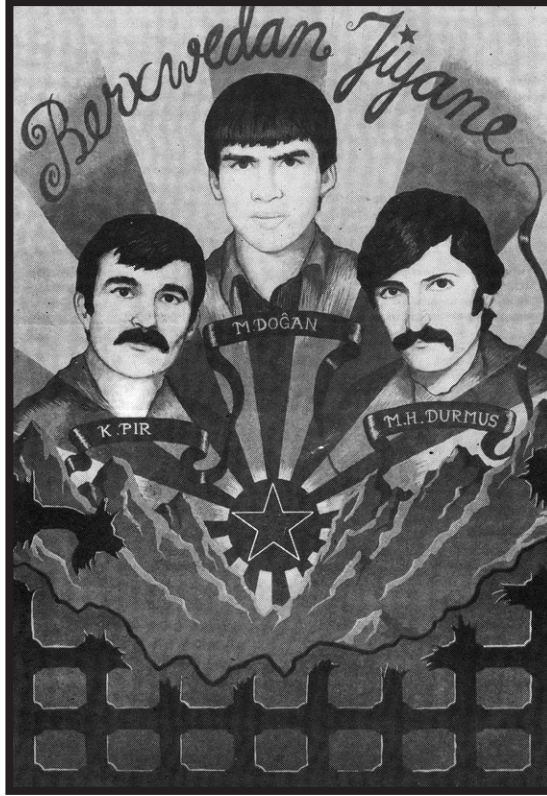
döken ihanetçidir” haykırışı ile birlikte direniş ateşini bedenleriyle gürleştiren Ferhat Kurtay, Necmi Öner, Eşref Anyık ve Mahmut Zengin yoldaşlar, yaktıkları ateşle cezaevinde yaşanan zulme inat ayağa kalkışın öncüleriydiler. Dört devrimci, eylem öncesi kaleme aldıkları notta, “Bu eylem, mutlaka halka ulaştırılmalı. Eylem, Mazlum arkadaşın eyleminin devamıdır. Bizler Mazlum’un ardıllarıyız, eylem doğru anlaşılmalı. İhanet, teslimiyet ve baskılara karşı konulan bir eylemdir.” diyerek, aslında güçlü ve doğru eylem tarzının nasıl sonuçlar doğuracağını ve eylemi nasıl bir yoğunlaşma ile yaptıklarını da göstermiş oldular.

33’üncü koğuştaki teslimiyetçilik bitirildi

İşkenceci, faşist Esat Oktay Yıldırım’ın onca işkence ve saldırılarına rağmen Dörtler, direnişin ve zaferin garantisi olarak 33’üncü koğuştaki teslimiyetçiliği bitirmiş, faşizmin yaklaşan sonunu hızlandırmıştır.

Aynı zamanda her saniyesi ve anı büyük bir kararlılık ve APOCU ruh ile donanmış bu eylem; Kemal, Xeyrî, Akif ve Elî Çiçek’in de büyük direnişine moral kaynağı olmuş ve direnişi zafere götüren sürecin Mazlum’dan sonra ardılları olmuştur.

O zamanın tanıkları, Dörtle-

Her saniyesi ve anı büyük bir kararlılık ve APOCU ruh ile donanmış bu eylem; Kemal, Xeyrî, Akif ve Elî Çiçek’in de büyük direnişine moral kaynağı olmuş ve direnişi zafere götüren sürecin Mazlum’dan sonra ardılları olmuştur.

rin koğuştaki duruşlarını anlatırken belirttikleri temel nokta; başta Ferhat Kurtay olmak üzere Dörtlerin koğuştaki herkesi örgütlemeye dönük eğitim programı hazırladıklarını, komünler, örgütlenme ve direnişi büyütme dönük çok büyük çaba sarf ettikleridir. O döne-

min tanıklarından biri, “Cezaevinde o günden bu güne içeride ve dışarıda mücadele devam ediyor. Genç olmalarına rağmen daha fedakardılar. Dörtler mücadeleden, direnişten asla geri adım atmazdı. O koşullarda insan kendini özgür hissetmezse, kendine yaşıyorum diyemezdi. Ama o vahşete rağmen direnenler özgürdüler. Çünkü köleliği kabul etmediler. Esat Oktay Yıldırım’ın karanlık cezaevinde bedenlerinde yaktıkları ateşle karanlığa aydınlık, özgürlüğe umut oldular. Yıllar geçse de direniş, mücadele bitmedi, devam ediyor” diyordu.

Yüce duyguların takipçisi olmak

Aslında bu sözler biz Kürdistan gençliğine yaşam içinde verilebilecek en güçlü perspektiflerden birisidir. Bizler; şehit arkadaşların hikayesini dinlerken, onları tanırken ve etkilene başlarken, ancak uğruna yaşamlarını feda edebilecekleri yüce duygularının takipçisi olursak, mücadele ve kavga bayrağını daha da yükseklerle taşıyabilirsek, o şehitlere layık olabiliriz. Ferhat, Mahmut, Necmi ve Eşref yoldaşlar bu eylemi gerçekleştirdiklerinde bizlere yaşama gerçek anlamı vermenin ne kadar zor ve büyük bedeller istediğini ancak aynı zamanda ne kadar büyük devrimsel gelişmelere de gebe olacağını anlatmışlardır. ●●●

"Dağ benim için yeni bir yaşamdı."

Kod Adı: Kemal Berxwedan

Adı Soyadı: Agit İpek

Doğum Yeri: Amed

Anne – Baba Adı: Halise – Mehmet Sait

Şehadet Tarihi ve Yeri:

23 Mayıs 2017 / Dersim

Egîd İpek, 1995 yılında Amed'de gözlerini dünyaya açar. Aslen Mêrdîn Qoserli olan Egîd, işgalci Türk devletinin baskı ve zulüm politikalarından dolayı ailesi ile birlikte Amed'e göç eder. İşgalcilerin baskısından kaynaklı olarak Egîd Yoldaş'ın ailesi buradan da İstanbul'a göç etmek zorunda kalır. Yurtsever bir çevrede büyüyen Egîd Yoldaş, 8 çocuklu bir ailede büyür. Yabancı bir memleketeye büyümesine rağmen Egîd Yoldaş, Egîdlik çizgisinden ısrarcı olur. Gittiği okulda, sokakta nerede bulunursa bulunsun, adının ağırlığına, anlamına göre hareket eder. Şehit Egîd Yoldaş, gerillaya katılmadan önce bir dönem gençlik çalışmalarında da yer alır. Bir dönem sonra bunun artık yeterli olmadığını görerek 2010 yılında gerilla saflarına katılır. Gerilla

saflarına katılan Egîd Yoldaş burada Kemal Berxwedan kod ismini alır. Medya Savunma Alanlarında Xakurke'de eğitim görür. Xakurke'de eğitim gördüğü süreçte birlikte kaldığı arkadaşları onun eğitimde hayli coşkulu olduğunu söylemişlerdir.

Halise ananın öyküsü

2017 yılının 23 Mayıs günü Egîd Yoldaş, bir grup arkadaşı ile beraber Xelasor Tepesi'nde işgalci Türk askerlerine bir eylem yapar. Faşist işgalci Türk devletine büyük bir darbenin vurulduğu bu eylemde 8 işgalci asker öldürülür. Gün boyu süren çatışmada Egîd Yoldaş burada şehitler kervanına katılır.

Son mermisine kadar savaşmış, şehit düşen Egîd Yoldaş'ın cenazesi faşist, işgalci Türk devletinin eline düşer. Üç yıl

boyunca naaşını aileye veremeyen faşist, işgalci Türk devleti, üç yıl ardından Egîd Yoldaş'ın kemiklerini annesine kargo ile yollar. Bir cenazeye hiçbir inançta, dinde yeri olmayan, insanın akıl ve mantığının kabul etmediği ve edemeyeceği bu barbarlık sadece Egîd Yoldaş'ın annesinin yüreğini yakmadı, aynı zamanda bütün annelerin, Özgürlük Mücadelesine inanan tüm insanların yüreğini yaktı. Zaten Kemal Berxwedan Yoldaş'ın öfkesi de bu zulme, barbarlığa değil miydi? Onu Kürdistan dağlarına taşıyan bu devletin Kürt toplumuna olan düşmanlığı değil miydi? Egîd Yoldaş, tam da bu zihniyete karşı mücadele etmek, bu zihniyetin yaydığı kirden pastan kurtulmak için, özgürlük bilinciyle, özgür yaşamak amacıyla dağın yolunu tuttu. İşte Halise ananın öykü-

sü de Egîd Yoldaş'ın şehadeti ile böyle başladı.

O gerçekten de adı gibiydi

Halîse anayı ilk kez haber ajanslarının manşetinde elinde bir kutu, derin düşüncelere dalan gözler ile herkese bakarken gördük ve tanıdık. Haber ajanslarının manşeti ise insanı şok ediyordu. "HPG gerillası İpek'in cenazesi ailesine postayla gönderildi", "PTT'yle naaşı gönderilen İpek'in annesi: 'Kemikleriniz kutunun içinde' dediler", "Cenazeyi 3 yıl sonra aileye kargo ile gönderdiler", "Kemikleriniz gelmiş, kutunun içinde!" "Bu haber başlıkları ve Halîse ananın yaşadıkları Türk devletinin Kürt halkına reva gördüğü "hak ve özgürlükler" bütünlüğü. Yani zulüm ve barbarlıktan, nefretten başka bir şey değil.

Halîse ana yaşatılanları ve yaşadıklarının, "bunu yapanların insaniyet namına hiçbir duygusu yok" diye tanımlıyordu. Aklında ise sürekli oğlu ile olan anıları vardı. "Egîd bir yaşındayken biz İstanbul'a göç ettik. Egîd orada büyüdü. Küçüklüğünde de çok şirin herkes tarafından sevilen bir ço-

cuktu. Kavgayı hiç sevmezdi. Sokakta ne zaman onu dövseler o pek karşılık vermezdi. Bir gün gidip bir genç ile kavga etmişti. Kavgada gencin burnu kanıyor, Egîd'in kendisi onu hastaneye götürüyor. O gerçekten de adı gibiydi. Ne olursa olsun öfkelenmiyor olan şeye karşı direniyordu. Arkadaşlarına çok bağlıydı. Okulda da öğretmen ve arkadaşları onu çok seviyordu, fakat faşistler tarafından hiç kabul görmüyordu. Egîd gitti. Uzun bir süre haber alamadık. Ta ki şehit düşene kadar. 2017'den beridir cenazesini bekliyorduk. Sürekli bizi başka yerlere gönderiyorlardı. Dersim'den, İstanbul'a, Amed'e. Ama asla pes etmedik. En son PTT'ye çağrılarak bize bir kutu verildi. Her halde tarihte böyle bir şey görülmemiştir. Biz bu durumu kabul etmiyoruz. Kimsede kabul etmemeli. Cenazemizi aldık. Sadece 5 kişi ile kemiklerimizi gömebildik.

Önümüzü kapatarak kimsenin gelmesini bırakmadılar. Biz yine de slogan ve dualarla cenaze töreni yaptık. Bizi korkutmak istiyorlar. Fakat şunu bilsinler biz korkmuyoruz. Oğlumun şehadeti ile gurur duyuyorum."

Sözünüz sözümüz, andınız andımızdır

Bunlar Halise ananın anlatımlarında kısa birer kesit. Tabi Egîd Yoldaş'ta dağlara vardığında yaşadığı duyguları, özlemleri ve hayallerini hep anlattı ve bunları yoldaşlarına miras bıraktı. Egîd Yoldaş, "Dağ benim için yeni bir yaşamdı. Yeni ilginç ve yaratıcı bir yaşamdı. İnsan canı gönülden katılmak istiyor. En önemlisi de yoldaşlıktır. Sistemin kurduğu yaşamdan farklıdır yoldaşlık. "Önderlik için ise şunları söylüyordu Egîd Yoldaş, "Onun insana topluma ve hatta evrene yaklaşımı, bizim

**Halîse ana yaşatılanları ve yaşadıklarını,
"bunu yapanların insaniyet namına
hiçbir duygusu yok" diye tanımlıyordu.**

üzerimizde ciddi bir etki yarattı. Bu etki ile insan daha güçlü katılmak ve daha güçlü bir özgürlük arayışına girişmek ona kavuşmak istiyor."

Egîd Yoldaş'a dair daha çok anlatılacak ve yazılacak... Şehitlerimizin özgürlük umutları, anıları, hayalleri ve özlemleri bizlere devrettikleri mücadele ile yaşamaya devam edecek. Sözünüz sözümüz, andınız andımızdır!... ●●●

Geschichte des 1. Mai's

Fast 100 Jahre nach der französischen Revolution, die das politische Gefüge in Europa nachhaltig verändern sollte, wurden die Proteste der Arbeiterinnen und Arbeiter zunehmend intensiver. Infolge der im 18./19. Jahrhundert von England ausgehenden Industriellen Revolution und der Eröffnung immer neuer Fabriken, wuchs die Zahl der Arbeiterinnen und Arbeiter beständig. Immer mehr Menschen wurden dazu gezwungen ihre Dörfer zu verlassen und zogen in die Städte, die mit stetigem Tempo wuchsen und an Ausmaß gewannen. Die Zustände in den Fabriken waren jedoch katastrophal. Ewig lange Arbeitszeiten, schlechteste Bezahlung und keine Rechte, die den Arbeitenden zustanden. Wer etwas einforderte, wurde entlassen, denn es gab ein großes Heer an Arbeitslosen, die dann

für noch weniger Gehalt eingestellt werden konnten. Während die Arbeitenden durch diesen Zwang immer ärmer wurden, wurden die Fabrikbesitzer, die Chefs und Bosse immer reicher. Dies war die Zeit, in der sich forciert durch die Schriften einiger RevolutionärInnen ein immer stärkeres Bewusstsein der Arbeitenden formieren sollte.

„Kommunistische Manifest“

Im Jahre 1848, während es überall in Europa zu Aufständen der Bevölkerung kam, veröffentlichten die beiden Freunde Karl Marx und Friedrich Engels das „Kommunistische Manifest“. Dort schrieben sie von zwei Klassen, der Bourgeoisie (der besitzenden, reichen Klasse) und dem Proletariat (den Arbeitenden), und riefen am Ende ihres Textes dazu auf;

„Proletarier aller Länder, vereinigt euch!“. Vereinigen sollten sich alle unter der Idee des Kommunismus. Sie sahen den Weg der Revolution darin, dass die Arbeitenden sich zusammenschließen, um die Chefs und Bosse von ihren Plätzen zu verdrängen. Die Arbeitenden sollten selbst die Macht übernehmen. Beseelt von dieser Idee begannen sich immer mehr Arbeitende weltweit zu organisieren und schöpften immer mehr Hoffnung, dass es bald eine Veränderung geben sollte. In vielen Ländern bildeten sich kommunistische Parteien und mit der Oktober Revolution 1917, unter der Führung von Lenin, wurde diese Idee auch erstmals in einem Land konkretisiert.

Ein weiterer Schritt in der Organisation war die Bildung der Internationalen Arbeiter-Assoziation, der Ersten Internatio-

nalen. Der erste internationale Zusammenschluss von Organisationen der Arbeitenden. Von da an formierten sich immer mehr Organisationen und das Bewusstsein der Arbeitenden und ihres gemeinsamen Kampfes wurde überall zunehmend stärker.

Proteste auf der ganzen Welt

Der 1. Mai als Ereignis geht zurück auf einen riesigen Protest in Australien, der am 1. Mai 1856 den 8-Stunden Tag forderte. Dreißig Jahre später riefen auch die Arbeitenden in Nordamerika zum Generalstreik. Sie wollten nicht mehr am Tag Zwölf Stunden arbeiten und forderten ebenfalls den 8-Stunden-Arbeitstag. In vielen Staaten der USA kam es daraufhin zu Massenprotesten. In Chicago wurden in den damit verbundenen Protesten, mehrere Protestierende von der Polizei getötet. Mit der Gründung der zweiten Internationalen wurde der Tag zum internationalen Kampftag der ArbeiterInnen erklärt. Fortan kam es am 1. Mai in der ganzen Welt zu Protesten und Demonstrationen für die Rechte der Arbeitenden. Jedoch ging das System in der Folge nicht nur mit massiver Gewalt gegen diese Demonstrationen vor, sondern versuchte auch den Tag immer mehr zu entpolitisieren. So wird versucht mit irgendwelchen Veranstaltungen wie Mai-Festen die Menschen davon wegzubringen für ihre Rechte zu demonstrieren und mit dieser Tradition der Arbeiterkämpfe zu brechen.

Während der 1. Mai in vielen

Ländern nach Kämpfen ein Feiertag wurde, hat es in Deutschland eine andere Geschichte. Am 1. Mai 1933 hielt Hitler auf dem Tempelhofer Flughafenfeld in Berlin vor Hundertausenden eine Rede und erklärte den 1. Mai zum Tag der nationalen Arbeit, einem Feiertag und versuchte damit ihn (unter Beihilfe der deutschen Sozialdemokratie und vieler Gewerkschaften, die ihn unterstützen und deren Häuser daraufhin am 02. Mai gestürmt und geschlossen wurden) aus den Händen der revolutionären, kämpfenden Arbeiterschaft zu entreißen, ihn zu vereinnahmen und umzudeuten. Nur wenige Jahre zuvor war es am 01. Mai 1929 in Berlin zum sogenannten „Blut Mai“ gekommen, bei dem die Polizei 33 Menschen tötete. Erst in den 70er-80er Jahren gewann der 1. Mai als Kampftag der Arbeitenden in Deutschland wieder an Bedeutung.

Arbeiterpartei Kurdistans- PKK

In der Türkei kam es 1977 zum 01. Mai zu einem großen Massaker. An diesem Tag hatten sich an die 500.000 Menschen auf dem Istanbuler Taksim-Platz versammelt, um für mehr Rechte der Arbeitenden zu demonstrieren als von Kräften des tiefen Staates und der Konterguerilla auf die Menge geschossen wurde. 34 Menschen starben und hunderte wurden verletzt und festgenommen. In den 70er Jahren wurden die revolutionären Kräfte in der Türkei und in Kurdistan immer stärker. Neben jugendlichen Revolutionären

wie Deniz Gezmiş, Mahir Cayan und Ibrahim Kaypakkaya, begann sich auch die Gruppe um Rêber APO zu sammeln. Während der faschistische, türkische Staat immer härter gegen diese revolutionären Kräfte vorging und diese drei Führungsfiguren ermorden ließ, wurden die Kurdistan Revolutionäre oder APOci immer

Fortan kam es am 1. Mai in der ganzen Welt zu Protesten und Demonstrationen für die Rechte der Arbeitenden.

größer und bekannter. Nicht umsonst gaben sie sich im November 1978 den Namen „Arbeiterpartei Kurdistans“. Auf die Gründung der PKK antwortete der Staat nur einen Monat später mit dem Massaker von Me-reş im Dezember 1978. Da er damit jedoch keinen Erfolg hatte, entschieden sich die Kräfte um GLADIO und den tiefen Staat zum Militärputsch am 12. September 1980. Während mit diesem Putsch große Teile der türkischen Linken vernichtet oder ins Ausland getrieben wurden, verhalf die PKK mit ihrem darauf folgenden Widerstand dem kurdischen Volk zu neuem Leben. ●●●

Denizlerden Dağlara, Dağlardan Denizlere

Önder APO'nun tarihe yaklaşımındaki en belirgin özellik, tarih boyunca yaşanan her bir olay ve gelişmeyi kendi sürekliliği içerisinde ele almasıdır. Yani Önderlik, düz ve tek bir çizgide ilerleyen pozitivist tarih anlayışını reddeder. Hiçbir tarihsel olay, olgu, kişilik veya gelişme yaşadığı dönemle sınırlı değildir; bunların hepsi öncesinde yaşananlarla sıkı bir ilişkide olduğu gibi günümüze kadar gelen süre içerisinde de toplumsal hafızamızdan günlük yaşam pratiklerimize kadar etki sahibidirler.

Önder APO, Demokratik Modernite'yi ve onun kahraman öncülerini olan şehitleri de bu temelde ele alır. İktidar ilişkilerinin topluma hakim kılınmaya başladığı günden bu yana bu iktidar ilişkilerine karşı büyük

bir mücadele verilmiştir. Bu mücadelede insanlığın Amargi, yani özgürlük arayışının sayısız şehidi olmuştur. Sümer rahip devleti ile başlayan merkezi uygarlığın kölecisi ve sömürgeci iktidarlara, günümüze gelene kadar kendilerine birçok farklı merkez ve iktidar alanları yaratmıştır. Bu süreçte öz, yani iktidar ilişkileri korunmuş, değişen ise sadece bu iktidar ilişkilerinin aldığı biçimler, yani iktidarın toplum tarafından algılanma şekli olmuştur. Kısacası, bugünkü liberal demokrasi iktidarlarının Sümer rahip devleti iktidarlarından tek farkı üzerlerinde konumlandıkları toplumlar tarafından algılanış şekilleridir; esas olan egemenliğin kayıtsız şartsız iktidar odaklarına, yani askeri, siyasi, ekonomik vb. tekellere ait olmasıdır. İktidar güçleri-

nin toplumlarla ilişkilerinde belirleyici olan en önemli etkenlerin başında ise bu toplumların bu iktidar güçlerine karşı örgütlenme düzeyleri ve mücadele gerçeklikleridir. Kölecisi iktidarlardan feodal iktidarlara, despotik iktidarlardan kapitalist iktidarlara kadar iktidarın aldığı biçimi belirleyen, toplumların bu iktidarlara karşı kendilerini örgütlenme düzeyleri olmuştur. Örneğin, Roma İmparatorluğu'nda zirveyi yaşayan kölecisi iktidarlara, yine Roma'nın yıkılışı ile birlikte hakim iktidar ilişkisi olan özelliklerini kaybetmişlerdir. Bu tarihi gelişimde Roma'ya karşı başta Spartaküs İsyanı olmak üzere birçok köle ayaklanmasının yanı sıra, "barbar" olarak nitelenen ve Roma'nın asla kendi sistemine dahil edemediği halkların isyanları ve

son olarak da İsa'nın başlattığı ve 300 yıl varlığını sürdürebilen Hristiyan ayaklanması Roma İmparatorluğu'nun toplum üzerindeki iktidarına sarsıcı darbeler vurmuştur. Demokratik Modernite'nin unutturulmak istenen tarihi, egemen güçlere karşı sayısız ayaklanma, isyan, halk hareketleri ile doludur. APOCU hareket olarak PKK de kendisini bu geleneğin, yani bedeli ne olursa olsun zali-

şında Türkiyeli devrimci gençlik hareketleri içerisinde yer almasının ve liderlerinin faşist Türk devleti tarafından katledilmesine tanıklık etmesinin belirleyici bir rolü vardır.

Devrimci gençlik hareketleri

Mayıs 1968'de başta Paris olmak üzere dünyanın dört bir yanına yayılan sistem karşıtı protestolar etkisini Kürdistan

gençlik hareketlerinin oluşturduğu devrimci havadan bağımsız olarak ortaya çıkmış değildi, fakat kendisine özgün dinamikleri de vardı. Bunların en önemlilerinden biri de devletin etrafında kalın hatlarla kırmızı çizgiler çektiği Kürt halkı ve Kürdistan'ın özgürlüğü konusunda devrimcilerin takınacakları tavidir.

Böylesi süreçlerde egemen güçlerin toplumlara dayattığı iktidar ilişkileri sorgulanır hale gelir ve sistem dışı düşünce ufku genişlerken, toplumsal ütopyalar için de önemli bir zemin ortaya çıkar. Önder APO'nun kapitalist modernite için yaptığı şu belirleme oldukça aydınlatıcıdır: "Benim için açıktır: Kapitalist modernitenin asıl gücü ne parasından ne de silahından kaynaklanmaktadır; sonuncusu ve en güçlüsü olan sosyalist ütopya da dahil, tüm ütopyaları her renge bürünen ve en değme sihirbaza taş çıkartan kendi liberalizminde boğması onun asıl gücünü oluşturmaktadır." 1970'lerin ilk yıllarında ortaya çıkan durumda, kapitalist modernitenin asıl güç kaynağına, yani başka ve özgür bir toplumun hayal edilebilmesini bastırma gücüne meydan okunmuştu.

"Yaşasın Türk ve Kürt halklarının bağımsızlık mücadelesi."

Denizler, Mahirler ve İbrahimler öncülüğündeki gençlik hareketleri arasında üniversitelerde yapılan tartışmalar gerilla savaşının kırsalda mı yoksa şehirde mi başlaması gerektiği üzerineydi. Yani sisteme göbeğinden bağlanmak istenen

Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya Kürt halkının özgürlüğünü ve kendi kaderini tayin hakkını savunmuştur.

me karşı sonuna kadar direnen ve özgürlüğün toplumsal koşullarını yaratma mücadelesi veren geleneğin günümüzdeki temsilcisi olarak görür.

Bu gelenek, tanrıça İnana'dan "cadı" diye yakılan bilge kadınlara, Spartaküs'ten Babek'e, Zerdüş'ten Mani'ye, Hallac-ı Mansur'dan Şeyh Bedrettin'e, Socrates'ten Bruno'ya ve daha birçok hakikat arayışçısı aracılığıyla bugüne kadar taşırılmıştır. APOCULUK bu geleneği yaşatmanın, ona değer katmanın ve onu zafere taşımanın felsefesi ve savaşıdır. APOCULUĞU yenilmez kılan ise tarihteki tüm direniş ve mücadele örneklerinin taşıdıkları hakikat paylarını yaşatma ve aynı zamanda da onların düşman gerçekliği karşısındaki hata, eksiklik ve yanlış yöntemlerini tekrarlamama kararlılığıdır. Bu gerçekliğin ortaya çıkışında Önder APO'nun 1970'lerin ba-

ve Türkiye'de de göstermişti. Özellikle öğrenci gençlik hareketleri müthiş bir ivme kazanmış ve devrimci bir tarzda hareket eder hale gelmişti. Kürdistan'dan ve Türkiye'nin birçok farklı yerinden üniversite için Ankara ve İstanbul'a gelen gençler sosyalizm, anti-emperyalizm, Marksizm-Leninizm, anti-kapitalizm, enternasyonalizm ve ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı gibi devrimci örgütlülüğe götüren fikirlerle tanışıyor ve bunlarda derinleşiyordu. Aynı şekilde geniş halk kitleleri de devrimci fikir ve örgütler etrafında buluşuyor, başta Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya olmak üzere devrimci gençlik hareketleri ve önderlerine büyük sempati besliyordu. Türkiye'de ortaya çıkan bu durum dünya genelindeki ulusal kurtuluş mücadeleleri, sosyalist hareketler, işçi hareketleri ve

Demokratik Modernite'nin Kürdistan ve Türkiye'deki direniş tarihine ve çizgisine baktığımızda Önder APO'nun Denizlerden, Mahirlerden ve İbrahimlerden devraldığı bayrağı çok yükseklerle, Kürdistan Dağları'na taşıdığını ve onların anılarını en güçlü şekilde yaşatan bir Önder olduğunu görürüz.

gençlik bu bağları koparıp koparmama tartışmasını değil, bu bağların nasıl koparılacağı tartışmasını yapıyordu. Bu üç büyük gençlik önderinin yıkıldığı tek tabu bu değildi. Her üç gençlik önderi de bu dönemde Kürt halkı için faaliyet yürüttüğünü iddia eden ama ağızlarına Kürt veya Kürdistan kelimelelerini bile alamayan Kürt örgütlerinden daha radikal, daha samimi ve daha devrimci tutum içerisindeydiler.

Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya Kürt halkının özgürlüğünü ve kendi kaderini tayin hakkını savunmuştur. Deniz Gezmiş'in 6 Mayıs 1972'de, 25 yaşında çıktığı idam sehpasındaki son sözleri "Yaşasın Türk ve Kürt halklarının bağımsızlık mücadelesi." olmuştur. Denizleri idamdan kurtarmak için NATO teknisyenini kaçırma eylemini gerçekleştiren ve 30 Mart 1972'de, 26 yaşında faşist Türk devletiyle girdiği çatışmada şehit düşen Mahir Çayan da Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını savunmuştur. Yine bu hakkı

savunan ve Kürt özgürlük mücadelesine karşı Türkiye solu içerisinde geliştirilmek istenen şovenizme karşı çıkan İbrahim Kaypakkaya, 18 Mayıs 1973'te, 24 yaşındayken Diyarbakır Zindanı'nda aylarca gördüğü ağır işkencelerin ardından infaz edilmiştir.

Üç büyük şehidin temsilcisi

Önder APO da bu üç büyük devrim şehidini ortaya çıkaran sürecin bir parçası ve en büyük temsilcisi olmuştur. Mahirlerin Kızıldere'de katledilmesini protesto etmek için Ankara'da örgütlediği boykot eylemi ardından Nisan 1972'de tutuklanan Önder APO, Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ında tutuklu bulunduğu Mamak Cezaevi'nde kalmış ve onların idam süreçlerine tanıklık etmiştir. Bu süreçte Önder APO Türkiyeli devrimcilerin bu kadar kolay tasfiye edilmeleri karşısında düşman gerçekliğini kavramada daha da derinleşmiş ve Kürt halkı için verilecek mücadelenin

nasıl bir örgütlülüğe kavuşturulması gerektiği konusunda yoğunlaşmıştır. Bugün ortaya çıkan PKK gerçekliğinin, yani yenilmez bir özgürlük hareketi öncülüğünün temeli bu süreçte atılmış, Diyarbakır Zindanı'nda ve Kürdistan Dağları'nda perçinlenmiştir.

Demokratik Modernite'nin Kürdistan ve Türkiye'deki direniş tarihine ve çizgisine baktığımızda Önder APO'nun Denizlerden, Mahirlerden ve İbrahimlerden devraldığı bayrağı çok yükseklerle, Kürdistan Dağları'na taşıdığını ve onların anılarını en güçlü şekilde yaşatan bir Önder olduğunu görürüz. İçinde bulunduğumuz Devrimci Halk Savaşı sürecinde, Demokratik Modernite'nin Kürdistan Dağları'nda doruğa çıkarılan özgürlük mücadelesinin artık şehirlere taşındığı bir mücadele aşaması hem tüm devrim şehitlerinin intikamlarının alınacağı hem de zaferin garantiye alınacağı bir süreci geri dönüşü olmayacak bir şekilde başlatacaktır. ●●●

Die Wahrheit der MärtyrerInnen ist

die Definition der Wahrheit in Kurdistan

Der Vorsitzende der kurdischen Bevölkerung sagte einst, dass die PKK die Partei der MärtyrerInnen sei. Das letzte Jahr hat diese Aussage Rêber APOs bekräftigt. Die Bewertung, dass PKK die Partei der MärtyrerInnen ist, zeigt die Notwendigkeit des Befreiungskampfes Kurdistans. Zudem drückt diese Bewertung das Bewusstsein dafür aus, dass durch Aufopferungsbereitschaft und Hingabe der Kampf sich entwickeln kann. Tatsächlich haben wir selbst für die kleinsten Erfolge in Kurdistan große Opfer gegeben.

Noch als die Apoisten eine Gruppe, ein ideologisches Propagandazentrum waren und Haki Karer, welcher sich als erster dieser Gruppe anschloss

und von Rêber APO als „mein versteckter Geist“ bezeichnet wurde, umgebracht wurde, wurde deutlich, dass dieser Kampf noch am Anfang mit Tod und Massakern konfrontiert werden wird. So wie der Prophet Ali mit seiner Persönlichkeit ein Beispiel für die islamische Kultur und Leben ist, ist Haki Karer ein Beispiel für die Kultur und das Leben der PKK geworden. Dieser Vergleich zeigt die Größe des Propheten Alis. Die Kultur und das Leben des Propheten Alis gelten als Maßstab. Deswegen sagen wir: eine so skrupellose und verleumderische Partei wie die AKP soll diesen Vergleich nicht verdrehen! Denn die AKP benutzt alles für ihre Verleumdungs- und Herabwürdigungs-Kampa-

gne. Indem Selahattin Demirtaş mit der Kaaba verglichen wird, wobei die Kaaba Erhabenheit und Prinzipien symbolisiert, werden die Realitäten verdreht. Das zeigt die Skrupellosigkeit der AKP.

Haki symbolisiert innerhalb der PKK die Realität eines Vorreiters der MärtyrerInnen-Armee Kurdistans. Mit seiner Persönlichkeit und seiner Kultur hat Haki das Entstehen einer Partei gesichert, die trotz allen Angriffen unbesiegbar bleibt. Denn es ist eine Tatsache, dass Haki der Vorreiter der MärtyrerInnen-Armee ist. Haki Karer hat diesen Geist und diese Persönlichkeit von Rêber APO gelernt. Er vereinte seine Karadeniz Persönlichkeit mit dem Geist und der Persönlichkeit

Rêber APOs. Heute verlieren die Feinde und heute gewinnt das kurdische Volk, weil in allen Teilen Kurdistans jeden Tag MärtyrerInnen mit dem Geist und der Selbstlosigkeit von Haki Karer ihr Leben geben. Alle Gefallenen sind in Kurdistan Symbole des Sieges und Symbole der Unschlagbarkeit. Deshalb werden die MärtyrerInnen nicht mit Tränen, sondern mit Siegesparolen begrüßt. Denn die kurdische Bevölkerung ist sich bewusst, dass für jede Stellung an der Front Opfer gegeben wurden. Die kurdische Bevölkerung ist sich bewusst, dass unsere MärtyrerInnen ihr Leben für den Sieg aufopfern.

Sie werden bis in die Ewigkeit leben

Rêber APO hat vor einer Gruppe von 200-300 Guerilla-KämpferInnen, die er noch vor 1984 ausgebildet hatte, gesagt: „Ihr werdet euch einem großen Freiheitskampf anschließen. Vielleicht wird die Mehrheit von euch als MärtyrerInnen fallen. Doch die vertrockneten Adern der kurdischen Bevölkerung werden wieder fließen.“ Das ist die Realität. Von diesen 200-300 KämpferInnen leben momentan 20-30. 80-90% sind zu MärtyrerInnen geworden. Jedoch ist heute eine Bevölkerung auf der Bühne der Geschichte aufgetaucht, die in ihre eigene Freiheit verliebt ist. Deshalb umarmt die kurdische Bevölkerung ihre MärtyrerInnen

≡
Rêber APO hat vor einer Gruppe von 200-300
Guerilla-KämpferInnen, die er noch vor 1984
ausgebildet hatte, gesagt: „Ihr werdet euch einem
großen Freiheitskampf anschließen. Vielleicht
wird die Mehrheit von euch als MärtyrerInnen fallen.
Doch die vertrockneten Adern der kurdischen
Bevölkerung werden wieder fließen.“

nen mit Respekt und Dankbarkeit. Das was in Kurdistan lebt, ist die Realität der MärtyrerInnen. Es gibt nur eine Realität und das ist die Realität der MärtyrerInnen. Es kann keine Wahrheit geben, die das Versprechen verdient, ewig zu leben, wie die MärtyrerInnen Kurdistans.

Ein wichtiger Bestandteil dieser Realität der MärtyrerInnen sind die jungen Frauen.

In keinem Zeitpunkt der Geschichte waren Frauen in solch einem wichtigen Kampf aktiv wie heute. Die kurdische Frau ist mit ihrer Selbstlosigkeit und ihrem Märtyrertum gerade dabei die Dunkelheit auf der ganzen Welt aufzuheben. Kurdistan wird von dem ganzen Dreck gereinigt; wenn Kurdistan heute zu einem glänzenden, sauberen und schillernden Land und einer solchen Gesellschaft wird, dann aufgrund

des großen Einfluss dieser MärtyrerInnen. Keines der Leben, die sich in der Geschichte für schöne Werte opferten, haben solch einen Einfluss ausgeübt. Kein Leben hat dem Grad des Märtyrertodes eine so starke Bedeutung gegeben. Nun geben reine und herzensgute Frauen und Männer, ihre letzten Atemzüge, um ein wahrhaftig freies Leben zu schaffen. Sie sagen:

≡
 Nun geben reine und herzensgute Frauen
 und Männer, ihre letzten Atemzüge, um ein wahrhaftig
 freies Leben zu schaffen. Sie sagen: „Bis kein freies
 und demokratisches Leben erschaffen wurde,
 soll uns jeder Bissen ungenießbar sein.“

„Bis kein freies und demokratisches Leben erschaffen wurde, soll uns jeder Bissen ungenießbar sein.“ Sie verschwenden keinen anderen Gedanken als den für die Freiheit und Demokratie. Sie brennen mit der Leidenschaft ein demokratisches, freies Leben und die Wahrheit zu erreichen. In dem Feuer der Freiheit und der Demokratie werden sie zu Asche und erreichen die höchste Stufe des Märtyrertums. Mit ihrer Liebe für die Freiheit und Demokratie nehmen sie ihren Platz in der Geschichte als Mem und Zîn, Kerem und Aslı, Ferhat und Şîrîn und Leyla und Mecnûn des gesellschaftlichen Lebens ein.

Die MärtyrerInnen Kurdistans sind die MärtyrerInnen der gesamten Menschheit

Heute wurde innerhalb der kurdischen Bevölkerung eine große Liebe für Demokratie, eine Liebe für ein gesellschaftliches Leben, und die Liebe für eine demokratische Gesellschaft durch die MärtyrerInnen erschaffen. Diese Liebe wird weiterhin erschaffen werden. Natürlich leiden die Mütter, die diese Freiheitsverliebten zur Welt bringen. Das ist die Realität, wenn man aus Kurdistan stammt, wenn man eine kurdische Mutter oder ein kurdischer

Vater ist. Kurdische Mütter und Väter wissen, dass es keinen anderen Weg gibt, um an die Wahrheit zu kommen. Es ist möglich zu sehen, wie bewusst sich die Eltern über das Ziel sind das freie und demokratische Leben zu erreichen. Deswegen sind nicht nur unsere MärtyrerInnen, sondern auch ihre Eltern, Teil der Realität der Freiheitsliebe. Es sind die Eltern, die gut verstanden haben, dass ihre Kinder Jäger der Wahrheit sind. Mit ihrer Standhaftigkeit und würdevollen Haltung sind es die Eltern der MärtyrerInnen, die die Bedeutung der Wahrheit in Kurdistan symbolisieren.

Heute werden überall in Kurdistan MärtyrerInnen begraben, überall vereinen sie sich mit ihrer geliebten Heimat. Von Kobanê bis nach Cizîr, Şengal und Kerkûk befinden sie sich in einem der wertvollsten Kämpfe der Geschichte. Sie stellen sich gegen die Tyrannei, Herrschaft und die Dunkelheit. Sie verhindern erneute Tyrannei, Unterdrückung und Massaker in Kurdistan und im Mittleren Osten. Die MärtyrerInnen kämpften mit dem Bewusstsein, dass ein freies und demokratisches Leben im Mittleren Osten und in Kurdistan von ihrem eigenen Widerstand abhängt. Mit einem großen Bewusstsein für Demokratie leisten sie Widerstand. Diese MärtyrerInnen bewässern die Eiche der Freiheit und der Demokratie mit ihrem Blut. Die MärtyrerInnen der Freiheit Kurdistans werden sicherlich ein Leben in Kurdistan und im Mittleren Osten erschaffen. Hierfür wird mit großer Ent-

geschlossenheit und mit Willen atemlos Widerstand geleistet und gelebt, um ein freies und demokratisches Leben aufzubauen. In dieser Geographie, in der die Gesellschaftlichkeit entstand, gibt es einen Widerstand für die Gesellschaftlichkeit, also für die Menschheit. Deshalb sind die MärtyrerInnen Kurdistans MärtyrerInnen der gesamten Menschheit.

Der Sieg der MärtyrerInnen ist wegweisend

All diese Tatsachen müssen uns dazu bringen, die MärtyrerInnen besser zu verstehen und Verantwortung zu übernehmen. Nur so können wir den Sinn und die Wahrheit des Lebens in Kurdistan erreichen. Ohne die MärtyrerInnen zu verstehen, ohne Verantwortung für sie zu übernehmen, kann keinem Moment des Lebens Sinn gegeben werden. Denn in der Wahrheit der MärtyrerInnen sind Lebenssinn und die Wahrheit geborgen. Wenn wir die MärtyrerInnen verstehen,

wird das ganze Leben sinnvoll. Wenn wir die MärtyrerInnen verstehen, wird in Kurdistan das freie und demokratische Leben buchstäblich aus diesem Boden sprießen. Die Wahrheit der MärtyrerInnen zu verstehen, ihr Leben zu verstehen, bedeutet sich dem freien und demokratischen Leben zu nähern. Wenn die MärtyrerInnen verstanden werden, wird das freie und demokratische Leben von heute an gelebt werden; Schönheiten werden auf diesem Boden von neuem belebt werden. Die MärtyrerInnen sind dafür

bereits unter die Erde gegangen.

Die MärtyrerInnen zu verstehen ist zweifellos eine Verpflichtung für alle. Sobald die MärtyrerInnen erst einmal verstanden wurden, kann man nicht das einfache Leben weiterführen. Man verpasst jedem Moment des Lebens Schönheit und Werte. Diejenigen, die die MärtyrerInnen verstehen, werden gut sprechen, gute Beziehungen aufbauen, sich gut verhalten, gut arbeiten und gute Ergebnisse erzielen. Es kann zu keiner Zeit im Leben schlechte Moral herrschen, wenn die

≡
Diejenigen, die die MärtyrerInnen
verstehen, werden gut sprechen, gute
Beziehungen aufbauen, sich gut verhalten,
gut arbeiten und gute Ergebnisse erzielen.

MärtyrerInnen verstanden wurden; jede Arbeit würde fröhlich erledigt werden. Sogar die schwierigsten Arbeiten werden einfacher. Denn die MärtyrerInnen sind unsere größte Quelle der Moral; sie sind unser Maßstab; sie sind unsere Wegweiser. Wo es MärtyrerInnen gibt, gibt es keine Hilflosigkeit, kein unlösbares Problem. Unsere MärtyrerInnen, die in der Wahrheit Rêber APOs aufgehen und ihr Leben geben, sind die Lösung und die Wegweiser für den Sieg. ●●●

PKK'deki dönüm noktalarında şehitler gerçeği

„Şehitlerimiz çok büyük; acıları çok büyük ve derin. Ama biz onların büyük acısını, büyük PKK'ye onun büyük militan kişiliğine büründürerek yaşıyoruz. Ağlamakla, duyulanmakla büyüklük yaratılmaz.“ Önder APO'nun bu sözü ile başlamak istedim yazıma.

Tarih; toplumsal değişim ve dönüşümlerin örgütlü, devrimci büyük çıkışların ürünü olduğunu bize gösterdi ve canlı bir şekilde her gün bunun tanığı ve yaşıyanıyız. Büyük devrimci önderlerden, 68 Gençlik Kuşağı döneminde dile getirilen söz gibi, “Sen değilsen kim? Bugün değilse ne zaman?” Ya bunun tanığı, izleyicisi olacaksın ya da tarihi yazan ve yapan olacaksın. Devrimci eylemin ve değişimin militan öncüsü olacaksın. Bunu öyle dolambaçlı bir anlatım, karmaşıklıkla içinden çıkılmaz, teorik safsatılara, bağırıma gerek yoktur

esasen. Kendini ne kadar katar-san, coşkulu ve tempolu bir yürüyüş tutturursan, devrimci bir militan kişiliğe ulaşırsın.

Şunun hiçbir zaman unutulmaması gerekir; hiçbir şey bedelsiz kazanılamaz. Kimse bize özgür bir yaşamı hediye etmez. Özgürlüğü kazanmak için bedel ödemek, mücadele etmek gerekir. Bin yıllardır köleliğe, sömürgecilğe maruz kalmış bir toplumun üstünden ölü toprağı atması kolay değildir. Bütün dini çıkışlardan tutalım ideolojik çıkışlara kadar; sömürücü, baskıcı, kölece yaşama karşı ayağa kalkış, devrimci çıkışlar ve büyük şehadetler olmuştur. Mutlak zaferin anahtarı, bu büyük devrimci çıkışlardadır. İslam'da Hz. Muhammed'in hicreti, Hristiyanlıktaki aziz ve azizeler, İsa'nın çarmıha getirilmesi, Roma'ya karşı yüzyılları bulan köle isyanları, tarihte devrimci çıkışların özgürlük

tutkusunu, yüceliğini gösteriyor.

Bir intikam gerekçesi

Kürt halkı; özellikle kadim Kürdistan toprağında yüzyıllı bulan büyük mücadeleleri ile özgürlük tutkunu bir halktır. Bizim halkımız özgürlüğün bedelini vermeye hazırdır. Kürt'ün makus talihini değiştirmeye her Kürt hazırdır. Kürt halkı tarihte oynadığı değiştirici rolünü, devrimci rolünü oynamaya hazırdır. Bunu en yakın güncel haliyle Kobanê'de gördük. Dünyanın en barbar vahşi örgütüne karşı savaşıyan devrimci militan ruh her yönüyle Kobanê'de tarih yazdı. 40 yıllık Kürt Özgürlük Mücadelesi fedai militan kişiliği bütün dünyaya bunu gösterdi. Bu fedaice mücadelenin yaratıcısı Önder APO'nun devrimci kişiliği ve ruhudur. Önder APO her devrimci kişiliğin ruhu-

nu, miras almış onun devrimci görevlerini kendi kişiliğinde somutlaştırmış ve bundan güç alarak fedai duruşunu bir intikam gerekçesi yapmıştır. Önderlik, devrim şehitlerini şöyle ifade ediyor, “Şehitlerin anısına en iyi cevap, onların borçlu ve eksik olan yönlerini tamamlamaktadır”.

Önderlik, her şehadete yol açan eksikliğe karşı, örgütü büyüterek, devrimci bir intikam alma sebebi saymıştır.

Tarihsel olarak bunu Haki Karer Yoldaş'ın şehadetinde görmekteyiz. Önderlik, grup aşamasında olan hareketi, Haki Karer Yoldaş'ın şehadetiyle partileşme aşmasına taşıyarak devrimci intikamı düşmandan böyle almıştır. PKK'yi kurarak, Haki Yoldaş'ın intikamını alacak binlerce örgütlü devrimci bir araya getirmiştir.

Şehadetlerin anısına bağlılık ona cevap olabilmektir. Ağlamak, sızlamak, radikal sözler söylemek değil. Gidip düşmanın celladın yüzüne tükürmekle olur. PKK; celladın sömürgeci, talancı, hırsızın yüzüne tüküren, hırsızın elini kıran onu boğan binlerce intikamcı militanın, fedainin ocağıdır. Önder APO, düşmanın saldırılarına böyle cevap vermiştir.

“Bir kere söyledim, gitti yaptı” diyordu.

PKK'nin kuruluşu sömürgeci-leri endişelendirmiştir. PKK'nin kuruluşu ardından 1978'de Me- reş katliamı yapılmış, 1980'de darbe gerçekleştirilmiş ve Kürdistan'da sıkıyönetim ilan edilmiştir. Milyonlarca insan gözaltı ve işkencelere maruz bı-

rakılmıştır. Bütün sol örgütler bitme noktasına gelmiş, zindanlarda Kürt Özgürlük Mücadelesi önder kadroları tasviye edilmeye, ezilmeye, teslim alınmaya çalışılmıştır. Mazlum Doğan'ın başlatmış olduğu direniş, Ferhatlara, Kemallere, Hayrilere yol göstermiştir. Mazlum Doğan Yoldaş'ın direnişi, özgürlüğün bedelsiz olamayacağının kanıtı olmuştur.

Zindan direnişçilerinin anısına sadık kalmanın cevabı devrimci intikam ile olur. Düşma-

“Şehitlerin anısına en iyi cevap, onların borçlu ve eksik olan yönlerini tamamlamaktadır”.

-Rêber APO

na bunun bedelini ödetmekle, silahlı mücadeleye başlamakla olur. Önderlik, “Eğer silahlı mücadele başlatmayacaksanız, silahları bırakın” diyordu. Bunun üzerine Komutan Egîd silahlı mücadeleyi başlatarak düşmana „İlk Kurşunu“ sıkan oldu. Önderlik, Heval Egîd için “Bir kere söyledim, gitti yaptı” diyordu.

“Halkımız Egîdleşerek vefa borcunu ödeyecek”

Devrimci intikam pratiğinin sarsılmaz komutanı olmak, devrimci görevlerini her koşulda çözüm üreterek, cevap olarak yerine getirmektir. Bu temelde Komutan Egîd'in „İlk Kurşunu“ devrimci görevlerini yerine getirmeyen ruhsuz ki-

şiliğe sıkılan kurşundur. Egîd Yoldaş'ın hayali her köyde, mahallede, örgütlü komiteler kurmak, halkı ordulaşmaya götürecek, sonuca götürecek yol-yöntem izlemektir. 28 Mart 1986'da Komutan Egîd şehit düştüğünde Önderlik, “Halkımız Egîdleşerek vefa borcunu ödeyecek” diyordu. Komutan Egîd'in hayali olan gerilla ordulaşması, halkın ordulaşması gerçekleştiriliyordu. ARGK'yi, Önder APO, Komutan Egîd'in yoldaşlığına, mirasına bağlılığın, ifadesi olarak kurmuştur. Komutan Egîd'in hayalini gerçekleştirerek devrimci intikam ruhunu, Kürt halkın ordulaşmasıyla somutlaştırmıştır.

Şehide bağlılık, onun yürüdüğü yolda, devrimci görev ve sorumlulukları yerine getirmekle olur. Onun dışında her şey şehidin ismini anmak, ağlamak ve duygulanmak ile sınırlı kalır. Bu da bağlılığı ifade etmez.

Şehide bağlılık önüne koyduğu görevleri, ülkenin özgürlüğünü istinasız ve gerekçesiz yerine getirmedir. ARGK'den HPG'ye Kürt militan kişiliği Komutan Egîd'in devrimci intikam, fedai ruhu, üstlenilen militan görevlerin yerine getirilmesi ile somutluk kazandı.

Örgütü, mücadeleyi büyüterek düşmandan intikam alma tarzı bir Önderlik tarzıdır. Şehitlerin anısına bağlılıkta ancak böyle gerçekleştirilir. Dolayısıyla Önderliğin bu tarzı Özgürlük Mücadelesini büyütmüş ve sürekli bir devrimci akış sağlamıştır. Denilebilir ki, bu devrimci akış tükenmez, bitmez. Çünkü Kürt halkı başı dik dağlar gibi özgürlüğüne düş-

Önderlik, "Zilan yaptığı eylem ile beni aştı. Bundan sonra ancak Zilan'ın militanı ve takipçisi olabilirim" dedi.

kündür. Bu özgürlük ruhu sürekli olarak Kürt'ü derinlerden, bir yerlerden çağırılmaktadır.

Köleliğin, teslimiyetin dayatıldığı bir çağda Kürt kadını, erkeği kendisini dibe çeken kölelik ruhunu fedai intikam ruhuyla yırtmıştır. Düşman, özgür Kürt'en nefret eder. Bu noktada düşmana verilecek en büyük cevap, özgürlüğe devrimci tutkuyla sarılmaktır. Önder APO, böyle bir özgürlük tutkusunu Kürt'lük bilinci ile yeniden buluşturmuştur.

"Kadın ezilen en eski ulustur"

Mayıs 1996 yılında düşman, Kürt toplumunu öndersiz bırakmak, bizi moral değerlerimizden uzaklaştırma, özgürlük tutkusundan koparmak için Rêber APO'ya bir suikast düzenledi. Düşman her ne kadar bu suikast ile amacına ulaşamasa da suikaste karşı devrimci, fedai bir duruş ile Zilan Yoldaş karşılık verdi. Zilan Yoldaş'ın bu fedaice karşılığı aynı zamanda Kürdistan Özgürlük Mücadelesinin de akış yönünü değiştirdi ve eskisi gibi mücadele edilemeyeceğini ortaya koydu. Önderlik, "Zilan yaptığı eylem ile beni aştı. Bundan sonra ancak Zilan'ın militanı ve takipçisi olabilirim" dedi. Önderlik, Zilan Yoldaş'ın duruşunu, eylemini ve örgütlenme çizgisini mücadelenin özü haline getirerek kadının direnişçi ruhunu örgütlü bir güce dönüştürdü. Zilan, Dersim'de düşmana teslim olmaktansa uçurumlara atla-

yan Kürt kadının özgürlük tutkusunu, köleliğe başkaldırışını temsil ediyordu. Önderlik, Zilan Yoldaş'ın şehadeti ardından kadın özgürlük manifestosunu geliştirdi. "Kadın ezilen en eski ulustur" tespitini yaptı. Bugün Kürt kadını tüm dünyada fedai ve özgürlükçü ruhu ile tanınır. Özgürlüğünü fedaice savunan Kürt kadını mücadelesi ile dünya kadınlarına öncülük etmektedir.

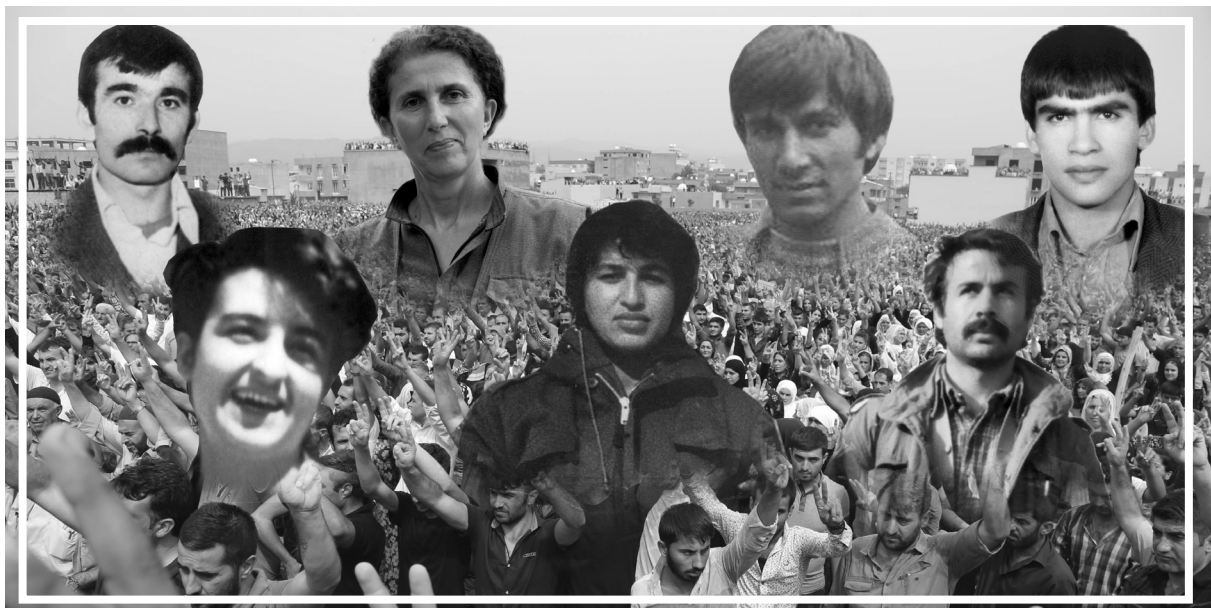
"O zaman al keleş, deden Seyit Rıza'nın intikamını al"

Dolayısıyla denilebilir ki, Özgürlük Hareketi açısından şehitler Kürt halkının kutup yıldızlarıdır. Yolunu kaybeden onlara bakarak yolunu bulur. Şehitler önderlerimizdir, onların özgürlük tutkusu, intikam ruhunu bilincimizde pratiğimizde somutlaştırılmalıdır. Mirasını fedaice savunmalıyız. Şehitlerimizin anısını, özlemlerini ve gelecek hayallerini gerçekleştirmek için devrimci bir intikam sahibi olmalıyız. Her gün düşmana nasıl darbe vururuz, nasıl güç biriktirebiliriz, nasıl sonuç alıcı stratejik, taktik politikalar geliştirebiliriz arayışı içinde olmayız. "Ben hiçbir şey yapamam, fazla bir şey bilmiyorum. Nereden başlayacağım bilmiyorum" diyenler oluyor. Bunun cevabı içimizde saklıdır. Önemli olan onu ortaya çıkaracak aracı bulabilmektir. Bu yönlü arayışı olan çok fazla genç vardır. PKK'nin isminin anlamını dahi bilmeyen bir genç Dersim'de gerillaya

katılır. O zaman gerilla komutanı sorar, "PKK'ye niye katıldın?" O da geliş güzel, "düşmandan intikam için" der. Bunun üzerine gerilla komutanı, "O zaman al keleş, deden Seyit Rıza'nın intikamını al" diyerek intikamın neden ve niçinini gösterir. Kürt'ün tarihsel bir intikamı var. 100 yıldır işgal, sömürü ve soykırım politikaları altındadır. Her Kürt bireyinin bu tarihsel intikamı unutmaması, yaşadığı zulmü bilince çıkarması ve işgalcileri ülkesinden çıkarması temel görevidir.

İntikam ruhuyla mücadele edelim

Bir insan kendisine yaşatılan zulmün intikamını almadan nasıl nefes alabilir? Nasıl onurlu ve özgür olabilir? Nasıl bir kişilik sahibi olur? Onur ve gurur sahibi hiçbir insan, kölece, zulüm altında, sefilce yaşamayı kabul etmez, etmemelidir. Bu insan olmanın, insan kalabilmenin temel bir prensibidir. Dolayısıyla Kürdistan'ı, topraklarımızı işgal eden, talan eden, hırsız ve işgalciye verilecek cevap fedai çizgisinde büyük bir intikam ruhuyla mücadele edip, düşmanı Kürdistan'dan söküp atmaktır. Şehitlerimiz, onların anıları, özgür bir ülke hayalleri bize bunu emrediyor. Bu temelde şehitlerimizin yol göstericiliğinde bitmez, tükenmez bir umut ve irade ile Kürdistan Özgürlük Mücadelemizi büyütelim, özgür yarınları hep birlikte inşa edelim. ●●●

Vergessen heißt Verrat

Was bedeutet „Şehîd namirin“? Welchen Wert haben für uns diese Worte und wie werden wir ihnen gerecht?

Şehîd namirin (auf Deutsch: „Märtyrer sterben nicht.“), ist wohl einer der bedeutendsten Ausdrücke in unserem Freiheitskampf. All die Şehîds, die in ihrem Kampf für Freiheit, Gerechtigkeit und die Befreiung der Frau ihr Leben gegeben haben, sind die Vertreter der Linie von Rêber APO. Mit diesen Worten, welche man auf jeder Demonstration, Gedenkfeier oder sonstigen Veranstaltungen hört, wollen wir die Wichtigkeit unserer Şehîds immer vor Augen haben und sie in Ehren halten. Es ist ein Versprechen ihren Weg zu gehen und ihren Kampf weiterzuführen. Denn diejenigen, die sich dem Feind

nicht gebeugt haben und bis zum letzten Augenblick trotz schwierigster Umstände an der Revolution festgehalten haben und für sie kämpften, sind FreiheitskämpferInnen, die sich von den Dogmen der Welt gelöst haben und in die Unsterblichkeit übergegangen sind. Sie glaubten mit ganzem Herzen an die Revolution. Auch wenn sie physisch nicht mehr unter uns sind, geben sie uns auf unserem Weg die Kraft, welche es uns ermöglicht zusammen gegen dieses faschistische System zu kämpfen. Die Erfolge, die wir bis heute errungen haben, sind dank ihrem großen Kampf entstanden.

Großes Vorbild- Şehîd Sara

Als großes Vorbild kann man sich hier Şehîd Sara nehmen,

die seit Anbeginn Teil dieser Bewegung war und mit ihrer Persönlichkeit voller Disziplin und der Entschlossenheit nach Freiheit die Revolution und die Bewegung mit geformt und geprägt hat. Sie war es, die zusammen mit den Şehîds wie Kemal Pir, Mazlum Doğan, und allen weiteren PKK-Gefangenen im Gefängnis von Diyarbakir, an einem Ort, wo man die Stimme des Leids Kurdistans unterdrücken wollte, sich geweigert hat, ihr Schicksal zu akzeptieren und hat sich ihm widersetzt. Somit ist der Widerstand im Gefängnis von Diyarbakir legendär geworden und wurde so zu einer der bedeutendsten Phasen im Kampf gegen den faschistischen türkischen Staat und hat ihm eine verheerende Niederlage eingebracht. Eine Freundin und Guerillakämpferin

ferin beschreibt Şehîd Sara als Heldin ihrer Kindheit, die sie schließlich zu ihrer Guerillazeit in den Zap-Bergen sieht und widmet ihr folgende Worte: „[...] Hörte ich den Namen Sakine Cansız, wurde die Heldin meiner kindlichen Fantasie wieder lebendig. Ich ließ sie alles Schlechte töten und machte sie zu einer Retterin mit Flügeln, an denen alles Gute dieser Welt haftete[...]“¹

Worte wie diese, die einem zum Nachdenken bringen und nur mehr anspornen noch mehr Kraft und mehr Herz dieser Revolution zu widmen, sind nicht nur Versprechen, sondern eine Verpflichtung die man mit den Worten „Şehîd namirin“ eingeht. Die Şehîds, die ihr Leben für den Kampf gegen Faschismus, Unterdrückung und Imperialismus gaben, ihn bis zur letzten Sekunde mit einem revolutionären Geist und einer klaren militanten Haltung geführt haben und nun unsterblich geworden sind, sind die Quelle, die uns die nötige Kraft gibt, um keinen Tag zu ruhen und unseren gemeinsamen Willen weiterzuführen, bis die Revolution gelungen und der Feind besiegt ist.

Kein Vergessen und kein Vergeben

Deswegen sollte sich jeder dies gut merken: Die Kraft, die uns die Şehîds geben, das Pflichtbewusstsein, das wir ihnen gegenüber empfinden, wird nicht schwächer werden, sondern nur stärker. Wir haben es uns zur Aufgabe gemacht

nicht zu ruhen, bis dieses System und ihre Unterdrücker in Trümmern liegen. Die Rache für all die Şehîds, die im Kampf für das Volk, Kurdistan und Gerechtigkeit gefallen sind, werden wir nicht vergessen, denn „Vergessen heißt Verrat.“ Kein Vergessen und kein Vergeben. Wir vergeben nicht, dass Dörfer vernichtet, Mütter und Kinder ermordet worden sind. Letztendlich versucht worden ist, ein ganzes Volk zu vernichten. Während diesem Genozid, den man nicht mit Worten beschreiben kann, haben sich die imperialistischen Staaten mit ihrer Beteiligung und Unterstützung gleicher Maßen mitschuldig gemacht und wer-

„Şehîd namirin“ beschreibt das Versprechen an die Şehîds, ihre Rache zu nehmen.

den somit gleichermaßen zur Verantwortung gezogen. Dieses ganze Leid, was geschehen ist, wird gerächt werden und der niederträchtige Feind wird bemerken, dass er einen großen Fehler gemacht hat.

„Şehîd namirin“ bedeutet sie zu rächen

Als man Haki Karer auf hinterhältige Art und Weise ermordete, antwortete Rêber APO darauf, dass die Rache dafür folgen wird. Er bezeichnete Haki Karer als seine zweite Hälfte, die ihm daraufhin genommen worden war und

beschloss daraufhin das erste Parteiprogramm und die Gründung der PKK schnellstmöglich anzugehen. Rêber APO hat also die Rache von Haki Karer mit der Gründung der PKK genommen. Rêber APO hat die Rache von Kommandant Egîd mit der Gründung der ARGK genommen. Rêber APO hat die Rache von Şehîd Bêrîtan durch die Entwicklung des Frauenarmee genommen. Rêber APO hat die Rache von Şehîd Zilan durch die Entwicklung der Frauenbefreiungsideologie genommen. Bei der PKK sind alle Şehîds ein Grund zur Rache geworden. Und heute ist es die PKK, die nicht ruht und die Rache für die Şehîds als einer der wichtigs-

ten Aufgabe sieht. Deswegen ist „Şehîd namirin“ nicht nur ein Slogan, was wir regelmäßig auf den Demonstrationen rufen. „Şehîd namirin“ beschreibt das Versprechen an die Şehîds, ihre Rache zu nehmen. Alle sollten dieser Verantwortung gerecht werden. Wir sollten die Bindung und das Verantwortungsgefühl von Rêber APO an die Şehîds, als Vorbild und Linie nehmen.

**ŞEHÎD NAMIRIN
BIJÎ SEROK APO**

●●●

1 Quelle: Mein Leben war ein Kampf Band 3 Sakine Cansız. Medya Doz über Sakine Cansız

Comprendre la lutte

Les Şehîds de notre mouvement ont une importance particulière dans nos cœurs et dans notre combat quotidien. Celles et ceux qui ont donné leurs vies pour les principes idéologiques du mouvement (c.a.d la libération des femmes, des peuples, l'écologie et la modernité démocratique) méritent tout notre respect et plus encore. Leur compromission avec la lutte, leurs capacités à tout donner pour les autres, ne rien garder pour eux nous inspirent. Dans un monde gouverné par les mentalités égoïstes et individualiste leurs parcours de vie nourrissent en nous le feu de la résistance. Notre meilleur hommage, continuer la lutte, continuer leur lutte.

La marche de l'Histoire apporte inexorablement son lot d'évènement, de lutte et de résistance. Face au déroulement de l'Histoire certains choisissent la stratégie de l'autruche. Nous optons

pour la participation, pour l'action. C'est la passivité des peuples qui permet aux dictateurs de se construire des empires.

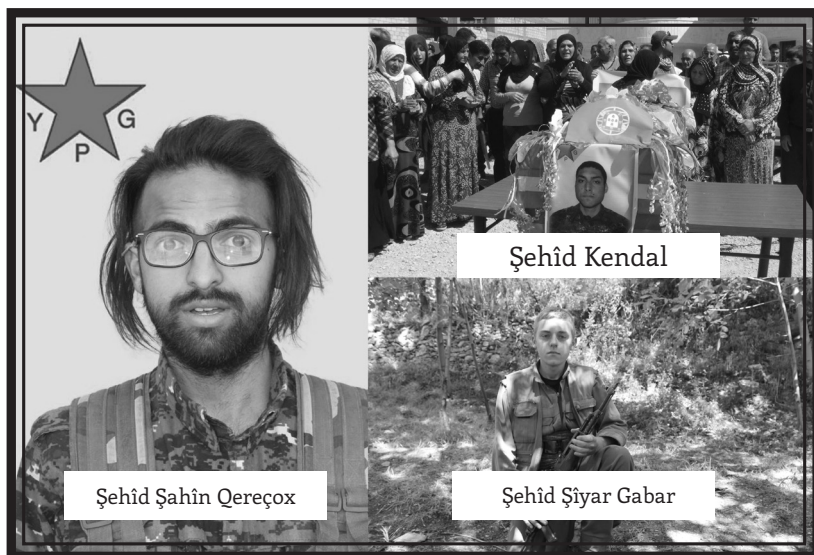
Ils nous ouvrent une voie

Comme l'a si bien formulé Frantz Fanon en son temps « Chaque génération doit dans une certaine opacité découvrir sa mission l'accomplir ou la trahir ». Aujourd'hui nous jugeons la passivité de nos aînés qui ont laissé les capitalistes dépouiller la nature de ses richesses, polluer la planète et détruire les valeurs de la société. Comme eux mêmes on juger leurs parents pour avoir collaborer avec les nazis, pour ne pas avoir résister au fascisme. Chaque génération d'hommes et de femmes se voient jugée par la génération qui la suit. C'est un des principes biologiques immuables de la vie. Les générations passées doivent assurées le futur des générations

suivantes.

Qu'en est-il de notre génération ? Qui sont les collaborateurs ? Qui sont les résistantes ? Quels sont les combats que nous devons mener ?

C'est là l'opacité dont nous parle Frantz Fanon. Cependant nous trouvons un élément de réponse dans la vie de lutte et de résistance de nos şehîd. Elles et ils nous ouvrent une voie, nous montrent un exemple à suivre. Il n'est pas question de glorifier leur mort, il est question de célébrer leur vie. Il s'agit de comprendre et de s'inspirer de leurs combats. Nous puisons dans leurs vies les exemples pour nous arracher à la passivité dans laquelle le système veut nous maintenir. Leurs vies sont des espoirs de liberté pour l'ensemble de l'humanité. Dans l'histoire de notre mouvement, des femmes et des hommes ont décidé de briser les chaînes que le système leur imposait. Par cei-

te décision courageuse certaines sont tombées sous les coups de la violence et du terrorisme d'état. Oublier leurs morts, oublier leurs vies, ce serait les assassiner une deuxième fois, offrir une victoire définitive à nos ennemis politiques.

En Europe et en particulier en France les problématiques politique sont nombreuses. Et leurs liens avec les problématiques du Moyen-Orient sont parfois troubles. Toutefois les attaques que le peuple français a subi en son sein lors des attaques de l'Etat Islamique ont démontrés ces liens.

N'oubliez pas

Tandis que les fascistes religieux collaboraient avec les fascistes locaux pour se procurer des armes et planifier des massacres sanglants. Les antifascistes et résistants français planifiaient leurs voyages au Rojava pour combattre le despotisme de Daech et construire la révolution sociale en cours dans le Nord Est de la Syrie. Tandis que les Zemmour et les Fourrest soufflait sur

la haine des communautés minoritaires (dans le but de vendre leurs livres ou leur film de piètre qualité), des féministes et des musulmans du monde entier partaient pour le Kurdistan Syrien. Tandis que des artistes profitaient de l'émotion suscitée par les attaques pour vendre leurs albums et s'autoproclamer poète de la victimisation, des jeunes et des moins jeunes s'armaient de leurs courages pour rejoindre le front, les hôpitaux ou les écoles de la démocratie naissante en Syrie.

Pendant que des politiciens sans honte appelaient une fois de plus à la passivité en « résistant depuis les terrasses des cafés parisiens ». Şehîd Gabar, Şehîd Şahîn et Şehîd Kendal tombait sous les balles de l'Etat islamique.

Celles et ceux qui sont tombées sortent de l'anonymat que leur imposait leurs décisions et leurs compromis. Nous célébrons celles et ceux qui sont tombée pour ne pas oublier mais derrière toutes celles et ceux qui sont morts il y a celles et ceux

qui sont revenus, celles et ceux qui sont rester, celles et ceux qui continue leurs taches révolutionnaires.

Les héros ne meurent jamais

Face à la réalité colonialiste, patriarcale et capitaliste de l'Europe, nous nous sentons proches de celles qui ont fait le choix de lutter, parfois les armes à la main, pour un internationalisme, pour un féminisme radical et pour un socialisme révolutionnaire. En Occident le constat navrant des groupes soi-disant révolutionnaires qui se cachent derrière des modes de vies et des discours vide de sens et sectaire, ne nous offrent aucun exemple concret pour une lutte révolutionnaire victorieuse. Les Şehîds de notre mouvement ont eu le « courage d'aimer la vie au point d'être en paix avec leur propre fin, le courage d'aller vers l'idéal de comprendre le réel et d'agir en conséquence ». C'est cela qui nous inspire, c'est cela que nous commémorons. Prenons exemple sur elles, sur eux, sur leurs décisions, sur leurs parcours, sur leurs compromis. Nous nous sentons proches de leurs combats, nous nous sentons proches de leurs vies. Nous nous sentons d'autant plus proches qu'elles et ils sont tombés pour défendre nos droits.

« Parfois le prix à payer pour que les autres respectent vos droits est la mort » Malcolm X

Ce texte est dédiés à toutes celles et ceux qui ont donné leurs vies pour combattre le fascisme au Moyen-Orient. Şehîd Namin, les héros ne meurent jamais. An serkeftin, jusqu'à la victoire.

Fedakarlık ve PKK Hareketi

Sözcüklerin ve kelimelerin çok kullanılmadığı, hissedilişlerin bin anlama ulaştığı direniş ve mücadele kavramlarının, ete kemiğe bürünmeye başladığı bir yaşamın ifadesidir fedakarlık. Fedakarlık deyince aklımıza Şehit Haki Karer gelmektedir. Onu anlamak, onu hissetmek, onu yaratan koşulları anlamayı kuşkusuz gerekli kılıyor. Hareketimizin doğuşunu anlamlandırmak anlamına geliyor. Hamallık yaparak yoldaşlarını besleyen, en ufak bir ilişkiyi dantel örer gibi ören, büyüten, eğiten Haki Yoldaş'ta somutlaşan PKK militan ölçüleridir kavgayı bugüne taşıyan. Bu noktada bizler fedakarlık tanımını yaparken Haki Yoldaş'ı sürekli örnek göstermeliyiz.

Fedakarlık kendisini Haki Yoldaş'ta somutlaştırırken, Haki Yoldaş'ta aynı şekilde kendini fedakarlıkta somutlaştırmaktadır. Fedakar insanlar sürekli bir mücadele halindedir. Ama şu da iyi bilinmeli ki, fedakar insan kendisi için hiçbir zaman bir şey istemez. Bunu gönülden gelerek yapar. Amacında kişisel çıkar yoktur. Onun için her şeyi yapar. Kürt Özgürlük Hareketi tarihinde sürekli fedakarlıklar yaşanmıştır ve bunun birçok örnekleri vardır. Fedakarlık, Kürt Özgürlük Hareketini bugüne taşıyan en temel özelliklerden birisidir. Yani bir nevi en yüce konumda, ilkeler, ölçüler bütünü oluşturur ve bununla yüceleşen değerler kendisinde somutlaştırmasıdır.

Halkı için savaşan canını adayan insan fedakar insandır

Fedakarlık, halkı için savaşmak ve canını adamak ile orantılıdır. Halkı için savaşan canını adayan insan fedakar insandır. Bu aynı zamanda bir değeri de ifade ediyor. Bir bireyin halkı için canını adaması ve savaşması bağlılık ve yurtseverlik olgusunun büyüklüğünü ifade eder. Fedakarlık kendisini yurtseverlik olgusunun en yüce konumunda vücut bulmuş halini temsil ediyor. Bu uğurda savaşanlar, kavgaya tutuşanlar ve ezilmişliğe karşı aşılmaz bariyerler örenler, birer nefer olurlar. Yürüdükleri bu yolda, gösterdikleri eşsiz fedakarlıklarıyla yüceleşip kahramanlaşırlar. Özgürlük Hareketin her neferi buna göre şekillenmiş,

Fedakarlık kendisini yurtseverlik olgusunun en yüce konumunda vücut bulmuş halini temsil ediyor.

Önderlik; Haki Karer için "Yemedi başkalarına yedirdi, giymedi başkalarına giydirdi. Oradan buradan bulup, yıkayıp, temizlediği elbiseleri giyip, başkalarının daha güzel giyinmesine ve bu temelde örgüte bağlanmasına çalıştı" demişti.

form kazanmıştır. Bu onurlu mirasın sürdürücüsü olmak her nefer için ödenmesi gereken bir borç, itirazsız bir şekilde yerine getirilmesi gereken bir görev, verilen emeğe saygının ifadesidir. Halkı için savaşmak ve canını adanmak Özgürlük Hareketi açısından yaşamın en yüce halini temsil etmektedir. Özgürlük Hareketi içerisinde kendi şahsında hareketi tanımlayan bir çok örnek var. Önderlik; Haki Karer için "Yemedi başkalarına yedirdi, giymedi başkalarına giydirdi. Oradan buradan bulup, yıkayıp, temizlediği elbiseleri giyip, başkalarının daha güzel giyinmesine ve bu temelde örgüte bağlanmasına çalıştı" demişti. Bunlar; PKK'yi PKK yapan, onun yaşam ölçülerini

belirleyen temel özelliklerdir. Bu özellikler PKK'yi halkı için savaşan canını adayan konuma getiriyor.

Fedakarlığın yüksek ölçüsü

Gençlik açısından da şu çok açık bir şekilde söylenebilir; fedakarlığın, halk için savaşmak, canını adanmak ve feda etmek olduğunu söylerken, 'Bir yaşam felsefesi' veya 'Tek bir annenin gözyaşlarını dindirmek için bile olsa her Kürdistanlı genç gerilla saflarında olmalıdır' sözleri ile ifade etmek gerekir. Fedakarlığın yüksek ölçüsünde budur. Kürt Özgürlük Mücadelesi 42 yılı aşan devrimci mücadelesiyle nice fedai kişilikler yarattı. Ortaya koyduğu

eylemSELLİKLER fedakarlığın timsali konumundaydı. Fedakarca halkı için savaşıp canını adayanlar, her boyutuyla anlamlı bir yaşama sahiptirler. Bu anlamıyla fedakarlık, kendini oluşturmayı gerektirir. Fedakarlık, düşüncede an be an yaşamı yeniden yaratmaktır.

Katılımımız, fedakarlık düzeyimizi belirler

Bu yönüyle yaşamı yeniden yaratan, dinamizm kazandıran en toplumsal öğe gençliktir. Gençlik, coşkusu, hareketi ve heyecanı ile fedakarca yaşama atılır ve öncülük yapar. Nasıl ki, özgür yaşam fedakarlığın ve en yüksek adanmışlığın sonucunu getiriyorsa, gençlikte bu adanmışlığın en yüksek ve en belirleyici konumundadır. Bunun için; gençlik özellikle bu süreçte ne kadar kendisini güç haline getirirse ve bu temelde dönemin ruhuna ve rolüne göre hareket ederse fedakarlığın, halkı için savaşmanın mücadelesini ve canını adamanın pratiğini de göstermiş olacaktır. Kuşkusuz şu çok iyi bilinmelidir ki, en kutsal ve en yüce fedakarlık düzeyi gerilla saflarına katılıp, halkın özgür yaşamı için savaşmakla olacaktır. Katılımımız, fedakarlık düzeyimizi belirler. Bizler Kürdistan gençleri olarak Hakilerin, Kemallerin, Mazlumların, Hayrilerin, Saraların anılarını, onların ortaya koyduğu mücadele çizgisini gerillalaşarak sağlayabilir, Özgür Kürdistan'da, Özgür Önderlikle buluşabiliriz. ●●●

PKK- Die Partei der MärtyrerInnen

Am Anfang fiel es mir sehr schwer, die Şehids und ihre Bedeutung richtig zu verstehen und in mein Herz aufzunehmen. Ich denke vielen Jugendlichen geht es ähnlich. Sie kennen die Bilder der Gefallenen in den Vereinen, haben ihre Gedenkfeiern besucht oder tragen gar ihre Namen. Jedoch ist es für viele Jugendliche, die in der Diaspora aufgewachsen sind, schwer zu verstehen, wie Menschen ihr Leben für die Allgemeinheit opfern können. Der Grund dafür ist, dass wir in Europa gelernt haben, jedes Leben zu akzeptieren, sei es noch so fremdbestimmt und bedeutungslos. Wenn wir jedoch die Bedeutung der Gefallenen verstehen wollen, müssen wir unseren Blick auf die Welt und das Leben massiv erweitern. Mit den kleinen Maßstäben des bür-

gerlichen Lebens - Haus, Auto, Familie - kommen wir hier nicht weiter.

Aufopferung für das freie Leben

Das kapitalistisch-patriarchale System versucht sich in der ganzen Welt den Menschen aufzuzwingen, in dem es sie unter die absolute Herrschaft des Nationalstaates stellt. Es verwandelt uns dafür in Zahnräder ohne eigenen Willen. Dafür muss es zuerst die Gesellschaft, die Kultur und die Identität der Menschen zerstören. Doch die Menschen haben dies nie akzeptiert und haben dagegen Widerstand geleistet. Sie haben sich verteidigt, sich organisiert und für ihre Würde gekämpft. Auf der ganzen Welt haben tausende Menschen ihr Leben

gegeben, um der grausamen Realität dieses Systems eine andere Realität entgegenzusetzen, und zwar die eines freien und gleichen Lebens. Die kapitalistische Moderne hat solch einen Widerstand stets mit dem Tod beantwortet: Die faschistischen Regime Anfang des 20. Jahrhunderts gegen die erstarkende ArbeiterInnenbewegung, die Militärdiktaturen in Südamerika, mit denen die USA den Neoliberalismus umgesetzt hat, die Massaker der Regierung Sri Lankas als Antwort auf den heldenhaften Widerstand der tamilischen RevolutionärInnen. So möchte das System eine Botschaft senden: Gebt auf, es lohnt sich nicht, ihr werdet nie in Freiheit leben können.

Wie wir alle wissen, war und ist auch die kurdische Bewegung aufs härteste mit diesem

Vorgehen konfrontiert - Sei es das Massaker von Mereş, das Gefängnis von Diyarbakir oder die anhaltende Besatzung Rojavas.

Das Leben lieben

Doch die FreiheitskämpferInnen und das Volk Kurdistans haben sich dieser Strategie nie gebeugt und sich keinesfalls ergeben. Sie haben stets Widerstand geleistet. Die Gefallenen des Gefängniswiderstandes von Diyarbakir haben ihre Aktionen folgendermaßen erklärt: „Wenn es die kleinste Möglichkeit für ein Leben in Würde gegeben hätte, hätten wir sie wahrgenommen und konsequent in Würde gelebt.“ Rêber APO zeigt die Bedeutung dieser Aktion und der dahinterstehenden Mentalität auf: „Damit haben sie Maßstäbe dafür gesetzt, wie ein Leben aussehen muss. Um die Menschenwürde zu wahren, gab es danach nur noch eines: Sie schritten zum Widerstand.“ Wir sehen hier in aller Deutlichkeit: Es geht nicht um eine Geringschätzung des Lebens, so wie es durch Antipropaganda oft dargestellt wird. Es geht sondern vielmehr darum, das Leben so sehr zu lieben, dass man unter keinen Umständen bereit ist, in Versklavung und Erniedrigung zu leben. Diese Liebe zum Leben hat Rêber APO in der Aktion Şehîd Zîlans analysiert: „Die Persönlichkeit Zîlans ist eine Persönlichkeit, die den Wunsch eines großen Lebens, Kampfes, der Organisiertheit, Freiheit und Liebe in sich birgt. Zîlan sein, bedeutet mutig sein, zu lieben, dem Leben Bedeutung zu schenken, kämpferisch zu sein.“

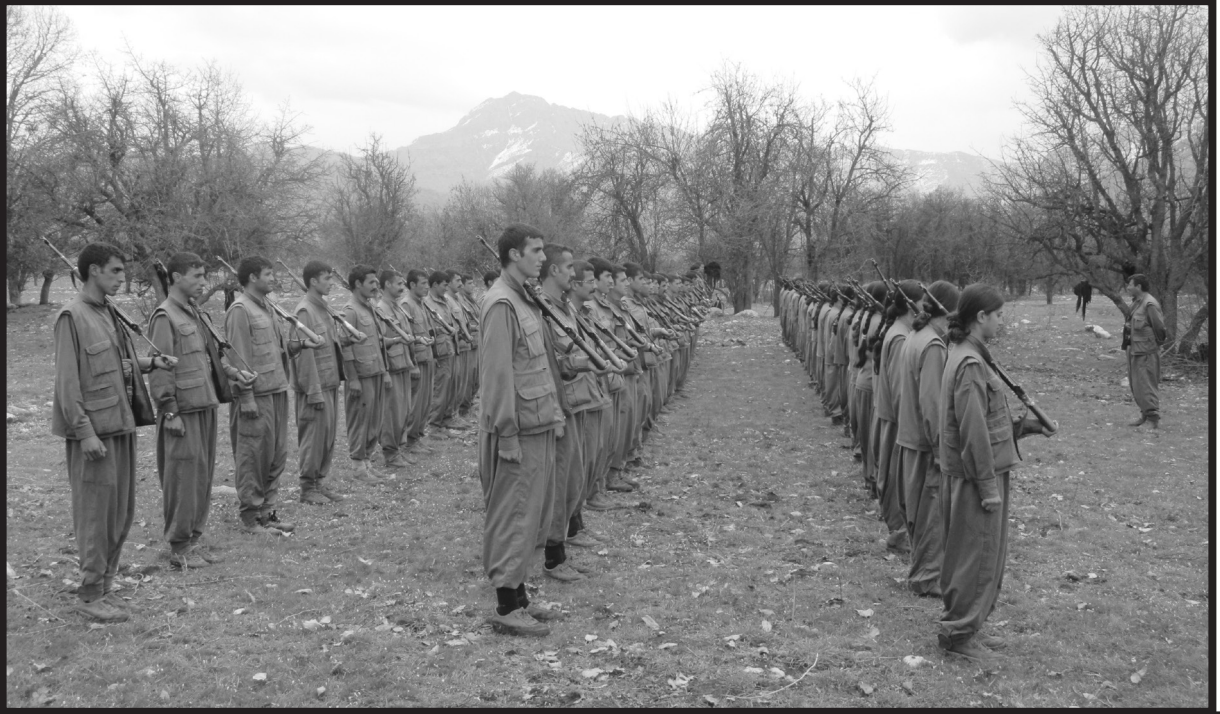
Oder wie auch Kemal Pir sagte: “Wir lieben das Leben so sehr, dass wir bereit sind dafür zu sterben.”

Ziele und Hoffnungen der Gefallenen verteidigen

Die Heiligkeit des Lebens wird jedoch mit jedeR Gefallenen nicht kleiner, sondern vielmehr größer: Auf die Ermordung Heval Hakis wurde mit der Gründung der Partei geantwortet. Auf den Tod der Gefallenen des Hungerstreiks im Kerker von Diyarbakir, wurde mit der Offensive des 15. August geantwortet. Und seit dem wird auf den Tod aller Gefallenen mit größerem Widerstand geantwortet. Dahinter steht ein Prinzip: Der Kampf gegen den Tod durch die Verteidigung des Lebens und die Vergrößerung des Kampfes für ein freies Leben.

In Kurdistan wird diese Utopie Schritt für Schritt in die Wirklichkeit umgesetzt. Auf

der ganzen Welt beziehen sich Menschen auf die Revolution in Rojava, in Bakur und in Mexmûr. Sie tragen die Fahnen der Partei oder der YPJ und YPG und ziehen daraus Hoffnung, Stärke und ihre Identität als KurdIn und als RevolutionärIn. Wir sagen, eine andere Welt ist nicht nur möglich, sondern wir können sie auch schaffen und tun es hier und heute. Doch was wir realisieren müssen, ist, dass jedes Stück Freiheit, was dort geschaffen wird - jeder Baum, der gepflanzt wird, jeder Dorf, jede Krankenstation, jede Demonstration - durch die Gefallenen erkämpft wurde. Denn die imperialistischen Staaten schenken uns nichts. Wir dürfen also heute nicht von einer dieser Errungenschaft sprechen ohne die Ziele und Hoffnungen der Gefallenen vor Augen zu haben und uns ernsthaft zu fragen, wie wir diese verteidigen und vergrößern können.

KÜRDİSTAN ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ FELAKET DENEN SALDIRIYA KARŞI MÜCADELE ETMENİN EN TEMEL BİÇİMİDİR

Kürdistan'ı parçalayan, Kürt sorununu yaratan, Ermenilere, Rumlara, Asuri-Süryanilere, Ortadoğu en kadim halklarına soykırımı dayatan sistem bir salgın hastalık türeterek bütün toplumsal hareketliliği durdurmaya çalışıyor. Öyle bir durum ortaya çıkardılar ki kendilerini bile neredeyse kurtaramaz durumdadılar. Çoğunlukla böyle bir son, nükleer silahların etkisiyle yaşanır diye hesap ediliyordu, yerküreyi defalarca yok etme gücüne sahip silah düzeyinin sahipleri için de yaşamı sona erdirici rol oynayacağı belirtiliyordu. Ama öyle görülüyor ki söz konusu silahı kullanmaya bile gerek kalmıyor. Küresel ka-

pitalist modernite sistemi, Kürt sorununu yaratan sistem nasıl böyle bir sorunla Kürt halkına, Ortadoğu'nun en kadim halklarına soykırımı dayatmışsa benzer sorunlar üreterek, hastalıklar türeterek insanlığa da aynı soykırımı dayatıyor. Bunu çeşitli biçimlerde görüyoruz. Önder Apo bu durumu "kanserleşme" olarak tanımladı. Son yüz yılda çok ağır bir biçimde yaşanan bu tür salgın hastalıkların hepsinin sistemle bağı, küresel kapitalist modernite sistemiyle, onun doğayı ve tolumu yok eden, tüketen yapısıyla azami kâr elde etmek için hiçbir ahlak, hukuk kuralı dinlemeden saldıran gerçeğiyle bağlantılı gördü.

İnsanlık tarihinin en büyük hapisanesi yaratılmıştır

Gerçekten de şimdi de koronavirüs diye bir hastalık icat ettiler, ne kadar denetim dışıdır o da tam belli değildir. Denetim dışı mı, yoksa bazılarının bile-rek, bilinçli, planlı bir biçimde geliştirdiği bir saldırı mı, insan ondan da tam emin olamıyor. Fakat denetim dışı bile olsa azami kâr hırsıyla doğaya ve topluma yöneltilen bu saldırganlığın nasıl tüketici, bitirici, yok edici durumlar ortaya çıkardığı şimdi net bir biçimde görünüyor. İnsanlığı büyük bir felaketle yüz yüze getirdiler, dünyanın dört bir yanına hızla yaydılar. Binlerce insanın ölü-

müne daha şimdiden yol açmış durumdalar, yüzbinlerce insan karantinadadır. Bütün insanlık tutuklanmış durumdadır. Herhalde insanlık tarihinin en büyük hapishanesi yaratılmış bulunuyor. Bütün yerküre insanlığın yaşam cenneti olarak tanımlanan alan şimdi bir genel hapishaneye, zindana dönüştürülmüş durumdadır. İnsanlar korkudan sokağa çıkamıyorlar, birbiriyle yüz yüze gelemiyorlar, bir birine merhaba diyemiyorlar, yaşam ihtiyaçlarını karşılayamıyorlar, büyük bir korku ve panik durumunu yaşıyorlar. Herhalde ilk defa bu biçimde ve bu düzeyde bir panik oluşuyor, korku ortaya çıkıyor. Çünkü hiçbir savaş tüm yerküreyi bu düzeyde içine alma özelliğine sahip değildi. Dikkat edilirse başka türlü hiçbir saldırı herkesi birden bu düzeyde korkutucu özelliklere, güce sahip bulunmuyor. Ama koronavirüs adıyla ifade ettikleri saldırı, bütün insanlığı bir anda etkisi altına alabilen, tüm insanlığa zindan yaşatabilen ağır bir panik ve korku içerisine çekebilen düzeye ulaşmış durumdadır.

Bir taraftan liberalizmin beyin yıkama, beyinsizleştirme saldırısıyla insanlar duygusuz, düşüncesiz, sadece maddi yaşama bağlanmış birer robot ya da fosil haline getirilmeye çalışılırken, bir yandan da böylesi felaket saldırılarıyla korkutulup ürkütülerek etkisiz, iradesiz kılınmak isteniyor, yaşam umutları, heyecanı, coşkuları kırılmak isteniyor. Bunun için yaşamı daha güzel hale getirmek için örgütlenme ve eyleme yönelme yaklaşımları azaltılmak, tüketilmek isteniyor. Olup bitenler ortadadır, durum ger-

çekten de vahimdir. Tam bir gündem saptırması mı diyelim, insanlığı gerçekten yok edecek korku, panik içerisine sokma mı diyelim, hepsini içeren bir durum ortaya çıkartılmış bulunuyor.

On yılı aşkındır devam eden mücadele önemli süreçlerden geçti

Tayyip Erdoğan'ın 'sil baştan yapıyoruz ve başa dönüyoruz' dediği 2009'dan bu yana topyekun faşist sömürgeci-soykırımcı bir saldırı yürütüyor. On yılı aşkın bir süredir hareket ve halk olarak bu saldırganlığa karşı Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde topyekun bir direniş içerisinde olduk. 'Doğru anladık, başarıyla uyguladık ya da yeterince anlamadık hata ve eksikliklerimiz oldu, yeterince başarılı olamadık, başardıklarımızı koruyamadık' tüm bunlar ayrı konular, fakat Önderlik duruşu, parti çizgisi ve genel pratik açısından böyle bir büyük özgürlük direnişinin yaşandığı tartışma götürmeyen bir gerçektir.

On yılı aşkındır devam eden mücadele önemli süreçlerden geçti. Dönem dönem askeri boyut öne çıktı ve keskinleşti, dönem dönem siyasi boyut öne çıktı o çerçevede mücadele keskinleşti, ideolojik mücadele, psikolojik savaş sürecin tümü boyunca etkili bir biçimde yaşanan savaş gerçeği oldu. Böyle bir topyekun mücadele içerisinde önemli bir dönemece gelmiştik, topyekun faşist-soykırımcı savaş yürüten güç artık söz konusu saldırıları daha fazla sürdüremeyecek bir noktaya gelmişti. Aslında tüm gücünü

kullanmıştı, imkanlarının tümünü seferber etmişti. İçinde yer aldığı kapitalist modernite sisteminden, Kürt sorununu yaratan güçlerden, ABD ve NATO güçlerinden alabileceği desteği azami düzeyde alıp kullanmıştı. Yine Rusya, Çin gibi doğu blokundan, İran vb. bölgesel ulus-devlet güçlerinden alabileceğinin azamisini almıştı, bunların hepsini de kullanmıştı. Aslında yeterince bu düzeyi ortaya koyamamış, kamuoyuna mal edememiş olsak da gerçekten kapitalist modernite sisteminin ürettiği hiçbir saldırı gücü kalmamıştı. Parti hareketimize, gerilla direnişimize karşı saldırtılmayan hiçbir şey kalmamıştı. Eğer yeterince kamuoyuna mal edilememiş ve anlatılamamışsa bu bizim sorumluluğumuzda olan bir durum oluyor ama yaşananın bu düzeyde olduğu tartışma götürmeyen bir gerçektir.

Düşman yüz yıldır uyguladığı soykırım içerisinde çok vahşi olduğu için Kürt toplumu böyle bir yüz yıllık saldırı boyunca hiçbir ahlaki, hukuki kural, ölçü tanımayan vahşiliklerle yüz yüze geldiği için aslında bir yerde olup bitenler doğal ve normalmiş gibi karşılanır hale de geldi. Ama gerçek öyle değildir. İnsanlık suçundan, insanlık düşmanlığından söz ediliyor. Bu son on yılda TC devleti eliyle Kürt halkına, onun gerillasına, parti öncülüğümüze yöneltilen saldırı kadar insanlık düşmanı, insanlık suçu olarak görülebi- lecek başka bir saldırı durumu tarihin hiçbir döneminde yaşanmamıştır, bu düzeyde bir vahşi saldırı ile karşı karşıya geldik. Saldıran güç böyle bir vahşiliği kendine hak gören bir güçtü.

» Koronavirüs gibi felaketler yaratan sistem, savaş aracı olarak yarattığı her şeyi bu güce verdi ve Kürtler üzerinde kullanılmasının önünü açtı.

Koronavirüs gibi felaketler yaratan sistem, savaş aracı olarak yarattığı her şeyi bu güce verdi ve Kürtler üzerinde kullanılmasının önünü açtı. Belki de biz çoğunun bile fark edemedik, bu geçen süreçte karşı karşıya geldiğimiz saldırıların neye dayandığı noktasında bir deneme alanı haline Kürdistan, Kürt halkı, özgürlük hareketimiz getirildi, aslında güncel olarak yeni kullanılacak bir şeyi kalmamıştı. Öyle ki Önderlik de ifade etti ABD, Rusya arasında bir futbol topu gibi gidip gelecek, her yerden en büyük tavizler verilme karşılığında siyasi, askeri destek elde edip bunları kullanarak Kürt soykırımını sürdürme saldırganlığının artık bir anlamda sonuna gelmişti. Kullanılacak yeni araç, saldırı, yürütülecek yeni bir yöntem kalmamıştı demek yanlış ve hatalı değildir, iş bu düzeye gelmişti. Dolayısıyla düşman ciddi bir çıkmaz, çözümsüzlük içerisindeydi, çöküş ve çözülüş sürecindeydi. Bunu AKP-MHP iktidarı sahsında çok daha somut olarak görüyoruz. Her tarafa saldırttılar. Herkes Tay-

yip Erdoğan ile Devlet Bahçeli bu işleri yaptığını sanıyor, öyle değildir, aslında birçok çıkar çevreleri kendi doğrultusunda kullandı. Banların marifeti vahşilikleridir, hiçbir kural ve ölçü tanımayan, her türlü suç işlemeye açık bir duygu, düşünce yapısına, saldırganlığa sahip olmalarıdır. Başka hiçbir marifetleri yoktur. Bu temelde de kullanılmışlardır.

TC'yi Suriye'ye, Irak'a saldırttılar. Kuzey Kürdistan'da, Türkiye'nin metropollerinde topluma saldırttılar. Libya'ya saldırttılar. İdlib'te ortaya çıkan sonuç bir yerde yolun sonuna geldiği gibi bir durumdu. 7-8 yıldır bir cambaz gibi her ipte oynayarak Türkiye'nin bütün imkanlarını, onlarca yıllık geleceğini satarak imkan elde edip saldırı yürütme güçlerini büyük ölçüde tükettikleri artık ortaya çıkmıştı. Türkiye toplumunun da bu durumu kaldıramaz hale geldiğini daha yakından gözlemlemek mümkün olmuştu. İçte de ittifakları parçalanıyordu, Cumhuriyet İttifakı diye ortaya çıkartılan İttihat ve Terakki güncellenmesi artık kendisini

sürdüremez hale gelmişti. MHP zaten parçalandı. AKP, içinden yeni partiler doğurarak birkaç parçaya bölündü. Toplumsal destek en az düzeye indi. Bütün imkanları kullanmaya, ırkçı, şoven, milliyetçi saldırganlığa, beyin yıkamaya rağmen toplumsal desteği kaybetmekten ve parçalanmaktan bu iktidar kurtulamadı. Dolayısıyla geldiğimiz nokta aslında bir çöküş ve enkazdır. Kendi gücüyle ya da yeni şeyler yaratarak ayakta kalma durumu yok, sadece kaldırıp atacak bir gücün, iradenin o düzeyde oluşmaması, çeşitli çıkar dengelerinin hala kısmen var olması temelinde ayakta kalıyordu.

Böyle bir ortamda bu enkazı kaldırıp atacak bir mücadele gücünü, iradesini ortaya çıkartıp sonuca gitmek istiyorduk. Hareket olarak da biz de çeşitli dönemlerde farklı yöntemlerle önemli bir mücadele içerisinde olduk. Bu mücadelelerin doğruları oldu, yanlışları ve eksiklikleri oldu, başarılar getirdi, başarısızlıkları oldu, yeterince zamanında istediği sonuçları alamadı, fakat yine

de gücünü, iradesini, iddiasını korudu. Yeni imkanlar ortaya çıkardı, oluşan imkanları daha iyi görme, anlama, değerlendirme yaklaşımına girdi, eleştiri-özeleştiri geliştirdi, hata ve eksikliklerini gördü, stratejik bakışta, taktik ve tarz yaratıcılığındaki dar, yetersiz, tutucu, yüzeysel, kalıpcı, dogmatik yapılarını gördü. Bu temelde zihniyet olarak, tarz olarak, üslup olarak daha etkili başarılı mücadele yürütecek bir konuma kendisini getirmek için önemli bir tartışma, arayış, çaba içerisinde oldu ve bu konuda önemli bir yenilenme gelişti, yaratıldı.

Bunları 8 Mart ve Newroz süreciyle birlikte daha planlı ve

bunun startı verilmişti. Newroz ile birlikte bunu hem doruklandırma hem de bir sistem kazan-dırma tutumuz ve arayışımız vardı. Mevcut yaşananlar bunu biraz böyle gölgelemeye, gündemini saptırmaya, planlanan bazı mücadele hamlelerini yapamaz kılmaya doğru götürdü.

Sistem geriletilmedikçe insanlık bu tür felaketlerle her zaman yüz yüze gelecektir

Newroz ile birlikte faşist sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyaseti tarihin çöp sepetine atacak büyük bir devrimci hamleyi ortaya çıkartmayı da

lamadan, nasıl bunun aşılabacağı üzerine yoğunlaşmadan da panik yaşayarak, korkuya düşerek işin içinden çıkılamaz. Özellikle bizim gibi hareketler, soykırım altında olan toplumsal kesimler, halklar böyle yaklaşamazlar. Çok açık ki bu sistem geriletilmedikçe, zayıflatılmadıkça, yok edilmedikçe insanlık bu tür felaketlerle her zaman yüz yüze gelecek. Hatta belki de daha sık gelecek, daha tehlikeli de gelecek. Daha hızlı ve daha ağır sonuçlar da yaşayabilecek, sistem bunu ortaya koyuyor. Dolayısıyla doğal bir durummuş gibi görmemek gereklidir. Azami kâr amacıyla, hırsıyla yöneltilen müdahaleler bu durumu ortaya çıkardı. Bütün bunlar doğa ve toplum doğallığının bozulmasından ortaya çıkıyor. Çok net görülüyor ki, bu zihniyet ve siyaset yok edilmedikçe insanlık için söz konusu tehlike her zaman vardır.

Çok açık ki bu sistem geriletilmedikçe, zayıflatılmadıkça, yok edilmedikçe insanlık bu tür felaketlerle her zaman yüz yüze gelecek.

örgütlü, daha etkili ve sonuç alıcı bir biçimde eyleme dönüştürme arayışımız ve çabamız vardı. Faşist sömürgeci-soykırımcı sistemin nasıl bir çöküş ve çözülüş yaşadığı, enkaz haline geldiğini görüyorduk. Faşizmi yıkma, tecridi kırma, Kürdistan'ı özgür, Türkiye ve Ortadoğu'yu demokratik hale getirme doğrultusunda onu yıkacak, yok edecek bir devrimci iradeyi, hamleyi ortaya çıkartmak istiyorduk. Bu yönlü belli bir tartışmamız, hazırlığımız hareket ve halk olarak vardı. 8 Mart kısmi bir başlangıç yapmıştı, 15 Şubat komplosunun yıldönümündeki protestolarla

engelleyci bir rol oynadığını görüyoruz. Buradan baktığımızda aslında ne kadar tesadüf olup olmadığı da tartışma götürür oluyor. Bunları bilmeyenler açısından yaşananlar bir tesadüf görülebilir ama bu kadar iç içe geçmiş karşılıklı birbirini yok etme mücadelesi içinde olan, birbirine karşı hamleler geliştiren güçler açısından ele alındığında durumun öyle çok kendiliğinden olduğu, tesadüfen geliştiği de söylenemez. Öyle sanmak bir yanılgı olabilir. O nedenle bu tehlikeyi görmek lazım, hafife almamak gerekiyor. Fakat bazılarının yaratmaya çalıştığı gibi nedenlerini sorgu-

Faşist sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyasetin ömrünü uzatmasına fırsat vermemek lazım

Kürtler açısından da mevcut tehdit geçerli, zaten soykırım altında olan bir halk, sadece koronavirüs saldırısıyla tehdit edilmiyor, yok edilmiyor; zaten soykırımcı saldırı altında her gün, her an yok edilir pozisyonadadır. Bundan kurtulmak için önemli bir mücadele yürütülüyordu, önemli bir noktaya da gelmişti, on yıldır Tayyip Erdoğan yönetiminin her türlü yöntemi kullanarak başarmak istediği imha ve tasfiye planları tümüyle boşa çıkartılmıştı. Şimdi buradan geriye düşüşe fırsat vermemek gerekiyor.

Bu tür durumlar kullanılarak faşist sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyasetin ayakta kalmasına, ömrünü uzatmasına fırsat vermemek lazım. Bu zihniyet ve siyaseti yok edecek, ortaya çıkan enkazı kaldırıp atacak mücadeleyi zayıflatmamamız gerekiyor. O halde daha yaratıcı olmamız lazım, daha yeni yöntemler bulmamız, geliştirmemiz gereklidir.

Süleyman Soylu nasıl ki mülteci diye modern köleleri Avrupa'ya, Yunanistan'a sürerken bilançolar açıklıyordu şimdi ise Koronavirüs bilançoları da o hale getirilmiş oluyor, sanki marifetmiş gibi ballandıra ballandıra anlatıyorlar, tek gündem yapıyorlar ve böylece insanlara 'alın bununla uğraşın başka şeyle uğraşmayın' der gibi bir hava var. Bunların hepsinin özel savaş olma ihtimali olma durumu çok yüksek, psikolojik savaş boyutu çok ilerde, planlı olma durumları çok fazla, kendimizi kandırmamalıyız, söylenenlere hemen inanmamalıyız, dar ve yüzeysel yaklaşmamalıyız. Ortaya çıkan durum bunu gösteriyor.

Buna dayanarak da AKP-MHP faşizmi de ömrünü uzatmak istiyor. Çeşitli biçimlerde kendine karşı gelişen mücadelelerin önünü almaya çalışacak, içte ve dışta kaybedişi önlemek isteyecektir. Buna izin vermememiz lazım. Yine sistemin ne kadar zorluk içerisinde olduğu ortadadır. Suriye bir kilitlenmeyi yaşıyor, küresel kapitalist modernite sistemi adeta adım atamaz hale gelmiş durumdadır. Ufak bir şey olunca en üst silahlarla ABD, Rusya çatışacak, savaşacakmış noktasına geliyor. Herkes orada da büyük tehlike

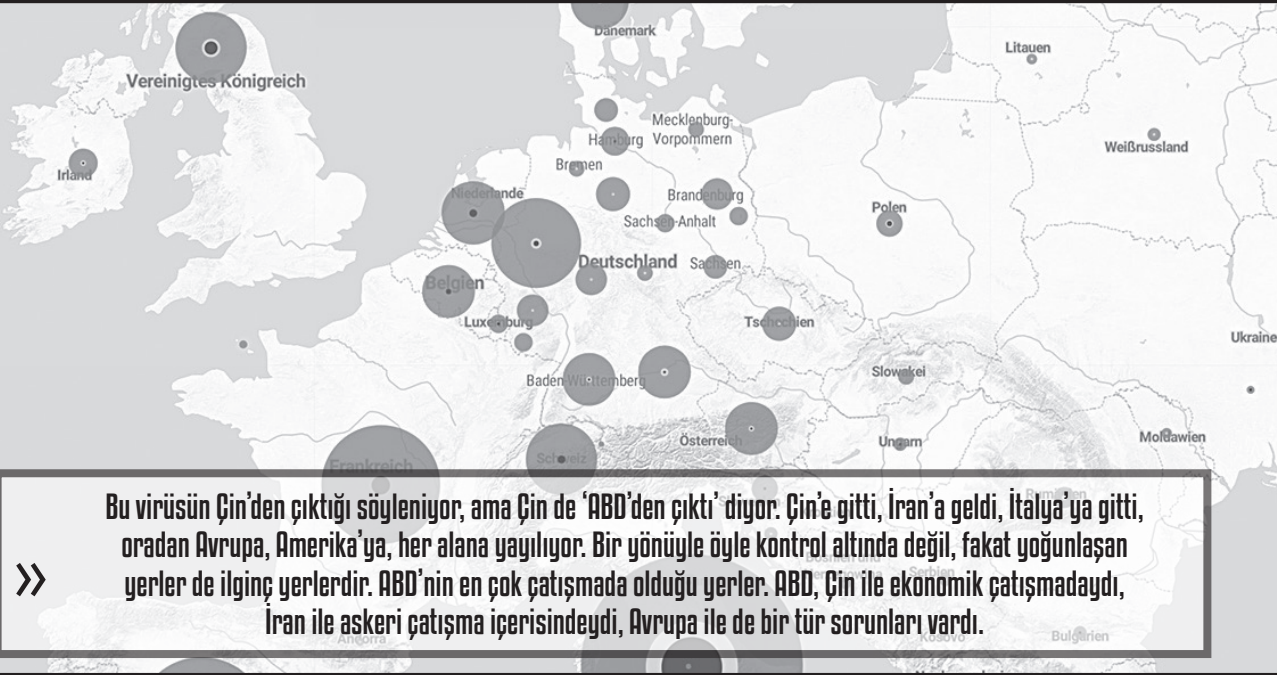
≡
Sistemin ne kadar zorluk içerisinde olduğu ortadadır. Suriye bir kilitlenmeyi yaşıyor, küresel kapitalist modernite sistemi adeta adım atamaz hale gelmiş durumdadır.

ve korku görüyordu. Şimdi bununla biraz onu da hafifletmeye de çalışıyorlar. Aslında böyle bir salgın hastalık tehdidiyle bunu yapmak istiyorlar. Sanki biraz çözümsüzlüğe çözüm arıyorlar, tıkanmayı aşabilecek, çözümsüzlükleri giderebilecek bir imkan, fırsat daha çok da zaman yaratmak istiyorlar gibi bir şey gözüküyor. Çünkü mevcut durumda bu virüs olmasaydı Suriye'de savaşacaklardı. Doğu Akdeniz'de ve Suriye'de Türkiye NATO ile Rusya'yı karşı karşıya getirip savaşırma noktasına getirmek istiyordu. Gerçi NATO öyle bir şeye girmedi ama her an o tür durumların yaşanabileceği tehlikeli durumlar, tehdit durumları da var oldu. Ondan uzak da olunmadı. Bunları hafifletmeye çalışıyorlar.

Ne ABD ne İran açıktan bir çatışmaya girmeyi göze alamadılar

Yılbaşında İran'ın Ortadoğu'daki gücüne yöneltlen saldırısıyla ABD-İran çelişki ve ça-

tışma ekseninde de durum son derece gergin hale gelmişti. Kasım Süleymani ve Ebu Mehdi El Mühendis'in öldürülmesi ardından gelişen süreç bunu ifade ediyordu. ABD, İran ilişkileri en keskin bir savaş düzeyine gelmişti. Belli ki güçler çatışamadılar, ne ABD, ne İran açıktan bir çatışmaya girmeyi göze alamadılar. Bunun için ellerinde imkanlar yok değildi, geçmişte böyle durumlar olduğunda nelerin yaşandığını biliyoruz. Bu kadar bir gerginlik ve karışıklık bile oluşmadan bundan daha hafif durumlarda nasıl büyük savaşların yaşandığını biliyoruz. Bu sefer o duruma gelinmediyse aslında içine girilecek öyle bir savaş durumunun kendileri açısından bir bütün içinde yer aldıkları sistem açısından yaratacakları sonuçlardan duydukları korku nedeniyledir. Öyle bir duruma giremediler. Fakat başka türlü de çözüm bulamadılar. Şimdi bu biçimde orada da zaman kazanılıyor. ABD, İran gerginliği de zaman kazanıyor. Bu virüsün Çin'den çıktığı söyleniyor, ama Çin de 'ABD'den çıktı' diyor. Çin'e gitti, İran'a geldi, İtalya'ya gitti, oradan Avrupa, Amerika'ya, her alana yayılıyor. Bir yönüyle öyle kontrol altında değil, fakat yoğunlaşan yerler de ilginç yerlerdir. ABD'nin en çok çatışmada olduğu yerler. ABD, Çin ile ekonomik çatışmadaydı, İran ile askeri çatışma içerisindeydi, Avrupa ile de bir tür sorunları vardı. Bazıları durumu böyle de değerlendiriyorlar. Artık durum nedir bunu bilemeyiz, bu denli planlı ve bilinçli mi, insan tam bir şey söyleyemiyor. Sonuçta böyle başlangıcı ne olursa olsun so-

nuçtan bu biçimde yararlanmaya çalışıyorlar.

Medyayı psikolojik savaş kapsamında kendi çıkarları doğrultusunda kullanıyorlar

Kendi mücadelemiz açısından buna fırsat vermememiz lazım. İnsani değerleri öne çıkartmalıyız, toplumun sağlığını önemsemeliyiz, zaten Kürdistan'daki durum bundan iyi değildi ki, şimdiye kadar yaşanan bu soykırım altındaki yaşam bu felaketten çok da iyi değildi, öyle tercih edilecek bir durum değildir. Başkaları tercih etme durumları söz konusu değildir, al birini çal ötekine, biri diğerinden daha iyi değildir. Hepsi birbirinin aynısı o halde bu durumu ortadan kaldıracak bir bilinçlenmeyi örgütlenmeyi ve mücadeleyi yaratmaktır. Bunun yöntemlerini bulmamız lazım. Ne kadar sürer, bunu

nereye götürürler bilemiyoruz. Medya çok yönlendirici rol oynuyor, çeşitli siyasi merkezlerle psikolojik savaş kapsamında medyayı kendi çıkarları, anlayışları doğrultusunda kullanıyorlar. Öyle medyaya bakarak doğruları bulmak kesinlikle mümkün değildir. Önce ondan kurtulmak lazım, onun için daha doğru bilgi kanallarına ihtiyaç var. Daha bütünlüklü bakmaya ve gerçekçi değerlendirmeye ihtiyaç var. Daha yaratıcı yaklaşıma, kararlı davranmaya ihtiyaç var, yönlendirme altına girmemek gereklidir. Bunu başka yerlerde insanlar yapamayıp, ama böyle bir yaklaşım için Kürdistan her yerden daha elverişli bir alan oluyor, çünkü öncesi şimdikinden çok farklı değil ki, o nedenle biz daha doğru bakabiliriz, olup bitenleri daha bütünlüklü ele alabiliriz, serinkanlı değerlendirebiliriz, herhangi bir paniğe, korkuya kapılmadan bunu yapabiliriz.

Kürdistan'da korkulacak bir şey kalmamış ki, olup bitenleri korkusuzca değerlendirebiliriz, gerçekleri daha iyi açığa çıkarabilir, insanlığı bu felaketten kurtaracak mücadeleyi Kürdistan'da geliştirebiliriz. Özgürlük Mücadelemiz böyle bir anlam da kazanmış oluyor. Dikkat edelim bir yanda on yıla aşkın Devrimci Halk Savaşı ile faşist-soykırımcı zihniyet ve siyaseti yıkılma noktasına getirmişti, bir hamleyle onu başarmak istiyordu. Diğer yandan ABD-İran savaşının ortaya çıkardığı imkanları, fırsatları durumu halkların özgürlük ve demokrasi mücadelesinin gelişimi doğrultusunda değerlendirmek, kullanmak istiyordu. Böylece bölgesel düzeyde çok daha etkili rol oynayacak bir pozisyona gelmişti. Şimdi söz konusu tehlike ile bunun önü alınmak isteniliyor, bir yerde gündem saptırılmak isteniyor. O halde bizde gündemi daha doğru or-

taya koymalıyız. Bu saptırma çabalarının arkasındaki nedenleri daha iyi bulmalıyız. Daha iyi çözümllemeliyiz, özgürlük ve demokrasi ihtiyacıyla böylesi felakete karşı mücadeleyi daha iyi birleştirebilmeliyiz. Daha sonuç alıcı tarzlar, yöntemler geliştirerek bu durumu tersine çevirecek mücadeleyi geliştirme gücünü gösterebilmeliyiz. Buna kesinlikle ihtiyaç var. Bunun nedenlerini sorgulayıp en zayıf noktasından çözüme götürme, bu durumları ortaya çıkartan zihniyet ve siyaseti çözme mücadelesinden geri durmamamız lazım. Bu da AKP-MHP faşizmiydi. Böyle felaketler yaratan sistemi AKP-MHP faşizmini yıkarak, o halkadan kırarak aşma sürecini geliştirme gücünü gösterebilmemiz lazım.

ABD-İran çatışma alanı da çok güçlü bir alan değildir. İki

da zayıftır, vuruşmak istiyorlar. İran bölgesel bir etkiyi geliştirerek daha farklı güçleri harekete geçirerek özellikle de Irak-Suriye ve Lübnan'daki etkisini kullanarak ABD'nin bu saldırılarını kırmak istiyor. ABD ise İran'ı sınırları dışındaki gücünü vurarak İran'ı kendi sınırları içerisine hapsedmek dolayısıyla kendi istediği noktaya mecbur bırakmak istiyor. Bu doğrultuda her iki taraf da aslında etkili olma çabasıındalar, fakat dikkat edilirse vuruşuyorlar ama bu çok alt düzeydedir. Korkuyorlar, çok temkinliler, dolayısıyla zamana yaymak durumunda kalıyorlar. Zayıf oldukları ortaya çıkıyor. Aralarında bir tür denge var, öyle bir tarafın diğer tarafa hemen hükmedici ve sonuç alıcı bir duruşu yoktur. Böyle bir durum mücadelenin olacağını gösteriyor.

şeyi yapmaya kadir değiller, öyle çok güçlüymüş gibi de görülmemeliler. Vahşi saldırılar yapıyorlar, bol bol tehditte bulunuyorlar bunların hepsi de korkutmaya dönüktür. TC ve İran'ın temsil ettiği ulus-devlet statükoculuğu ise çok zayıf bir noktaya gelmiş durumdadır. Belki de Türkiye'de TC devleti AKP-MHP yönetimi altında tıpkı Birinci Dünya Savaşı içerisinde İttihat ve Terakki yönetimi ile Osmanlı devletinin yaşadığı bir benzerini yaşıyor. İran da İslami yönetimin en zayıf dönemini yaşıyor. 70 sonunda gelişen devrimin ortaya çıkardığı sistem şu an en zayıf halindedir. Kısacası dünya savaşı yürüten taraflar zayıf durumdadırlar. Dolayısıyla bölgede özgürlük ve demokrasi mücadelesini geliştirmek için imkanlar ve fırsatlar fazlasıyla varlığını sürdürüyor, gittikçe daha çok da gelişiyor.

ABD İran'ı sınırları dışındaki gücünü vurarak İran'ı kendi sınırları içerisine hapsedmek dolayısıyla kendi istediği noktaya mecbur bırakmak istiyor.

Birilerinin oluşturduğu gündemin içerisinde sürüklenmemek gereklidir

taraf da gerçekten de ciddi zayıflıklar içeriyor. Kuşkusuz güçleri var, ABD'nin teknik gücü var, İran'ın örgütlülük gücü var, silahları da var. Katliam yapmada, saldırıda hiç güçleri yok denilirse bu doğru olmaz ama büyük savaşa giremediler, korkuyorlar. Diğer yandan mevcut durumda çatışmada da öyle hızlı, etkili saldırılar geliştirebilecek pozisyonda olmadıkları bu geçen üç aylık süreç içerisinde açığa çıktı. Somut olarak da gördüğümüz iki taraf

Ulus-devlet statükoculuğu çok zayıf bir konumdadır

Söz konusu mücadele de özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürütmek isteyen güçler için imkan ve fırsatlar yaratıyor. Bu imkan ve fırsatları görüp kullanabilmek önemlidir. Bu anlamda dış müdahale de zayıftır. Evet çeşitli oyunları var, ABD'nin ve Rusya'nın teknik gücü fazla, bölgede belli örgütlülükleri var bunu kullanıyorlar ama her şeye hakim, her

Geçen yıldan beri tecridi kırma, faşizmi yıkma genel hedefi üzerinde mücadeleyi yürütmeyi öngörmüştük, Kürdistan'ı özgür, Türkiye'yi demokratik yapacak, Ortadoğu'da demokratikleşmeyi geliştirecek büyük bir bölgesel mücadele hamlesiydi. Bunu yeni eylem biçimleriyle yeni bir Newroz yılında daha fazla büyütüp somutlaştırıp daha çok sürekli kılarak etkin hale getirerek sonuç almak istiyorduk, özellikle de AKP-MHP faşizmini yıkma temelinde sonuç almak istiyorduk ki, bu faşizm yıkılma noktasına gelmişti, içte ve dıştaki

durum onun en zayıf konumda bulunmasıydı. Bunu küresel kapitalist modernite güçleri de gördükleri için dikkat edilirse hızla alternatif oluşturmaya da çalışıyorlardı. Bir yandan Davutoğlu'nu bir yandan Babacan'ı ileriye sürerek AKP-MHP ittifakının çöküşü sonrası için alternatif hazırlamaya girişiyorlardı. Ona da fırsat vermeden, o alternatifleri de yedekleyerek AKP-MHP faşizminin yıkılışı ardından Türkiye'de gerçekten de Kürt sorununun çözüm sürecini de geliştirecek bir demokratik sisteme ulaşmak mümkündü, hedef buydu. Bunu yapabilmemiz gerekiyor.

Şimdi biraz bu saldırı gündemi çarpıttı. Genel havaya kendimizi kaptırmamamız lazım. Birilerinin oluşturduğu gündemin içinde olduğu gibi sürüklenmemek gereklidir. Kendi planımızı yeni gelişmelerle de birleştirerek virüs değil ne olursa olsun esas olarak uygulamalıyız, ondan asla vaz geçemeyiz. Zaten bizi öldürüyorlardı, kendileri ölüyorsa da kendi kendilerini öldürüyorlar biz öldürmüyoruz. Aman ölmesinler diye yalvar yakar edecek değiliz. Tersine biz insanlığı bu durumdan kurtarmanın esasının bu durumu çıkartan zihniyet ve siyasete son vermek olduğunu, o zihniyet ve siyasetin de esas olarak Kürt sorununu yaratan, Kürdistan'a soykırım dayatan zihniyet ve siyaset olduğunu çok iyi biliyoruz. Dolayısıyla Kürdistan Özgürlük Mücadelesi bu tür felaket denen saldırılara karşı mücadele etmenin de en doğru, en temel biçimi oluyor. Başka bir biçimde edemeyiz. Ancak özgürlük mücadelesinde ısrar edersek, onu gerçekleştire-

rirsek bu soykırımcı zihniyet ve siyaseti kırarsak o zaman bu tür felaketleri ortaya çıkartan zihniyet ve siyaset sınırlandırılabilir, kontrol altına alınabilir. Yoksa başka biçimde bu tür virüsleri kontrol altına, denetim altına almak dikkat edilirse mümkün değildir. Koronavirüsü kontrol altına alırsın ama yarın başka bir virüs çıkar, bundan önce de kanser vardı, AIDS vardı, kuş gribi, domuz gribi vardı. Bundan sonra da Tramp gribi, Tayyip gribi gibi bir sürü virüs çıkacak, çünkü sistem virüs üretiyor, bunları çok iyi görebiliyoruz.

Yeni yaratıcı yöntemlerle Özgürlük Mücadelesini geliştirmeliyiz

Bu temelde gündem sapmasına çok fazla düşmemeliyiz, yaratıcı yaklaşım gerekiyor. Esas olarak bu durumu da değerlendirek demokrasi mücadelesinin ne kadar önemli ve acil olduğunu, aslında bu tür felaketlerden kurtulmanın tek yolunun bu olduğunu da görerek yeni yaratıcı yöntemlerle özgürlük mücadelemizi daha çok geliştirmeliyiz, mücadele planlarımızı yürütmeliyiz. Bundan geri durmamamız gerekiyor. Yol ve yöntem değiştirebiliriz, gelişmelere göre zemin değiştirebiliriz, fakat biz düşmanın üzerine gideceğiz, başka türlü doğru yaklaşım yoktur. Böyle bir duruş, kararlılık, yaratıcı yaklaşım etkili eylemin faşizmi tümünden çökeceği, Türkiye içinde çeşitli güçleri de dünyadaki çeşitli güçleri de yeni arayışlara yönelteceği görülüyor. Bunu da bilmek lazım. Aslında Tayyip Erdoğan eliyle önce ABD desteğiyle, ardından MHP'yi de

yamayarak yürütmeye çalıştıkları imha ve tasfiye planları bu-
raya geldi. Evet süreç uzadı, darbe yedi, kayıplarımız oldu, ama büyük bir direniş bütün o planların başarısını önledi ve kırdı. Onun amacı PKK'yi yok etmekti, defalarca PKK'yi yok edecekleri hedefiyle ortaya çıktılar, sonuç ortadadır, kendileri çöküşün eşiğine gelmişlerdir. PKK her alanda mücadelesini yürütüyor. Değil gerilemesi bölgesel ve küresel bir özgürlük ve demokrasi mücadelesi haline gelmiş durumdadır. Değil PKK'yi yok etmek, bunun tersine PKK bütün dünyada var. Değil Kürtlüğü yok etmek bütün dünya halkları, kadınları, gençleri Kürtçe konuşuyorlar, Kürt özgürlük ruhuyla mücadele ediyorlar. İmha tasfiye planlarının akıbeti budur. Bu düzeye getirdik, bunu görmemiz lazım. O halde sonuca da götürmemiz gereklidir. Geldiğimiz noktada böyle bırakamayız, bu yarım bırakmak olur, mücadeleyi gevşetemeyiz. Dikkat edilirse yarım bırakmak, gevşetmek daha büyük tehlike oluşturuyor. Ona fırsat vermememiz lazım. O bakımdan mevcut gelişmeleri özgürlük ve demokrasi mücadelesinden kopuk ele almamak lazım. Kapitalist modernite ile demokratik modernite arasındaki mücadeleden kopuk ele almamak, böyle bir mücadele kapsamında değerlendirmek, dolayısıyla demokratik modernite çizgisindeki mücadeleyi her alanda özellikle de AKP-MHP faşizmini yıkmaya alanında çok daha güçlü bir biçimde geliştirme gereği var. Bunu yapabileceğimize şansımız vardır.

Newroz'da belki on binlerce, yüzbinlerce, milyonlarca insanın sokağa çıkmasını engelle-

>>

Amaçlarımız net, engelleri aşabilecek düşünce ve pratik gücü sahibiyiz. Hedeflerimiz büyük, bu hedefleri mutlaka gerçekleştireceğiz, bunda hiçbir duraksama ve tereddüt olmamalıdır.

diler ama biz geçen yıllarda bu biçimde sokağa çıktık, belli bir etkisi oldu ama zaten mücadeleyi buraya kadar getirdi, dikkat edilirse o yöntem tam çökertmiyor, faşizmi her yanından parçalayacak parça parça kopartacak onu darbeleyecek ve çökertecek bir eyleme ihtiyaç var ki, aslında böyle bir durum bizim eylem tarzımızda daha doğruya itebilir, Newroz kutlamaları şimdi o duruma gelmiş haldedir. Yani böyle büyük kitlelerle meydanlarda bayram kutlama tarzı bizi buraya getirdi. Şimdi bu tarz ortadan kalkıyor tam da gerilla temelinde küçük birimlerin kitleler halinde de olsa faşizme karşı eylem yapma tarzı daha çok öne çıkıyor. Bunun da mümkün olduğu görülüyor. Biz bunu her yerde geliştirebiliriz. Onu öz savunma direnişine dönüştürebiliriz. Faşizmi her yerde protesto eden eylem türlerinden, faşizme ciddi darbeler vuran silahlı eylem düzeyine de yükseltebiliriz, bu da imkan dahilindedir. Dolayısıyla daraldığımız sanıl-

mamalıdır. İmkanlar, fırsatlar yok demeyelim, tedbirler oluşturalım ama "her şerde bir hayır var" diyorlar. İyi değerlendirebilirsek böyle bir saldırıdan hayırlı sonuç da çıkartabiliriz. Bazı şeyler engelleniyor gibi görülebilir ama yenilikler yaratmaya da imkan veriyor, eskinin değiştirilmesinin önünü açıyor olarak da görülebilir, belki bizim tutuculuğumuzun kırılmasına da yol açabilir, bu temelde çok da kötü görmemek lazım. İyi değerlendirelim, yaratıcı yaklaşalım, yeni mücadele tarzları, yöntemleri geliştirerek özgürlük mücadelesinde daha etkili olabiliriz.

Bunlar temelinde biz bu yeni süreci tanımlıyoruz. Her gün yeni gelişmeler oluyor, dolayısıyla onları değerlendirmek, ona göre tutum geliştirmek gerekiyor. Neler olacağını bütün ayrıntılarıyla önceden görmek mümkün değil, biz kahin değiliz, fakat bugünü anlama, geleceğe daha etkili yaklaşma gücünü gösterebilmeliyiz. Bu-

günü anlayacak, anında ortaya çıkabilecek gelişmeleri değerlendirecek bir ufkumuz var, bakış açımız var, onu esas almayı bilmeliyiz, ondan uzaklaşma olmamalıdır. Ana doğrultudan, ideolojik paradigmasal duruştan, stratejik mücadele hedeflerinden kopmamak, taktik ve tarzda sürekli yaratıcı olmak bize her zaman mücadelede başarı getirir, her koşulda ne yapmamız ve nasıl yapmamız gerekir sorusuna doğru ve yeterli cevap vermemizi sağlar. Bu da bizi mücadeleciler ve yaratıcı kılar. Amaçlarımız net, engelleri aşabilecek düşünce ve pratik gücü sahibiyiz. Hedeflerimiz büyük, bu hedefleri mutlaka gerçekleştireceğiz, bunda hiçbir duraksama ve tereddüt olmamalıdır. Hiçbir engel bizi hedeflerimizi başarmaktan, onları başaracak mücadeleyi geliştirmekten alı koyamayacak. Bu konuda sonuna kadar net ve kararlı olmak kesinlikle lazım. ●●●

Jina kurd a bi dilek fedayî

Nasnav:

Sema Koçer

Nav pašnav:

Rewşen Aşkara

Cihê jidayikbûnê:

Sêrt

Dayik-Bav:

Kûdret – Husnu

Dem û cihê

şehadetê:

31'ê Adara 2020'an/

Agirî

Gerîlaya YJA-Starê Sema Koçer, li nêzikê deriyê sînorê yê Gurbulakê, ji artêşa Tirk a dagirker ku ewlehiya erdgazê digrin re, di 31'ê Adarê seat 05.00an de çalakiyeke fedayî li dar xist. Di çalakiya ku 5 wesayîten zirxî hatine îmhakirin de ji 30ê zêdetir leşker jî hatine kuştin.

Di rojên dijwar ên gelê Kurd û mirovahiyê de fedaiyîk derkeve holê û jîyanê ji serî heya binê ji nû ve biafirîne û pirsîyarek nû, deriyek nû ya têkoşînê veke ji te re.

Ji bo Tevgera Azadiya Kurdistanê ya Jinparêz jî her dem wisa bûye. Bêrîkirina jiyana rast a jinê, bêrîkirina jiyîna wek jin a jinê, ew biriye ber bi çiyayên azad û jê re li çiyayên azad wê-rekiya fedayîbûnê daye. Şehîd Zilan bi pêşengiya xwe, bi keseyatiya xwe ya fermandarî re ciwanên Kurdistanê li pey xwe aniye ê bi çalakiya xwe ku ji jin-nan re nasnameyeke nû daye ve jî ji me re bedewiya jinên fedayî da naskirin. Şehîd Viyan, bi bersiva ku ji xiyaretê re daye ve, ji me re dilsozî û cehda têkoşînê ya jinan ji nû ve da nîşan. Şehîd Rehşan, ji me re mijara jina ku ji axa xwe qut bibe bêyî kokên xwe nikare bijî, vegot. Bi laşê xwe yê Newrozî ve, piştî sedan

salan agir û jin kir yek. Û gelek
jin, navên xwe ji dîrokê re wek
artêşa jin a fedayî dan nivîsan-
din.

Li Bakurê Kurdistanê, di berxwedana xweseriyê ku hatiye jiyan de, jinên ku bi fedayîyane şer kirin di şexsî Şehîd Serhildan Garzanê de carek din bûn fedayî. Serhildan, bi çalakiya xwe rexnedayîna gelê xwe û ciwanên Kurd da. Niha jî Şehîd Sema Koçer, dilsozî û bawerîya wê bi qasî ku di nava dijmin biteqe mezin bûyî de, bi çalakiya xwe ya ku bûye bersiva heyamê, ji bo ku me ji xewa giran hişyar bike, bû canek fedayî. Diviyabû ku jin navenda civakê biba lê beravajî vê xistibûn nav qewareyan, bi desthilatdariyê ve hatibû lêxistin û ji xwe dûr ketibû. Wek raperîna jinên cîhanê, jinên PKKî serî hildan. Ne pîrhevok bûn ne jî xulam. Jin bûn û ji bo ku wek jin bijîn jî li hemberî desthilatdariyê şer dan

destpêkirin. Ziman, cil û berg û
çandên ku hatine qedexekirin,
qedexekirina jinîtiya civakê bû.
Jinên Kurd bîryar dan ku bibin
fedaiyîyê civakê.

Ji bo ku wek jin bijîn, bîryar dan ku di riya fedayîtiyê ku bi agirê ve hatiye pêçandin de bi hev re bimeşin. Rêheval Sema jî yek ji van jinan e û ji bo ciwanên Kurd rexneya herî mezin kir. Ji bo nebe-siyên me, bêçalakîbûna me, bêdengbûna me û ji bo ku em serên xwe ji axa ku me spartibû derxînin û hestên tolgirtinê geş bikin di riya me de bû ronahî, bû hêvî. Sema, ji nû ve bû serhildan li hemberî bêdengbû-na me. Koçera çiyayan, di demeke bi hesreta welat di-şewite de, di çiyayên ku ji gelê xwe yê birçiyê hêvî û azadiyê re ji bo ku azadiyê bine çûye de, bû hêvî. ●●●

Sema jin bû,
Sema şoreşger bû,
Sema gerîla bû,
Sema fedayî bû,
Sema niha jî hêviya
jinên Kurd,
Sema niha qêrîna
bêdengiya me,
Sema niha Kurdistan,
Sema niha li
çiyayan derwêşek,
Sema li Zîlanê keçek,
Sema di sala 1938an
de jineke li ber kendal,
Sema di sala 1915an
de jineke Ermen,
Sema li Şengalê
jineke şervan,
Sema niha tolhildan,
evîn, dîrok
Sema êdî em in!

Hozan Mizgîn bi sekna xwe û dengê xwe bûye ronîkera jinên Kurd

Mizgîn, bi sekna xwe û dengê xwe jina mezin a ku bûye ronîkera jinên Kurd e. Gerîlaya jin a ku şaxên hişkbiyê bi dengê xwe şîn dike ye. Jina ku bedewiya doza xwe teyisiye dengê xwe, Hozan Mizgîn. Xwedawenda ku awayê şoreşê ya jinê di dengê xwe de dide jiyîn e. Heke em niha bixwazin te vebêjin, divê ji têkoşîna te dest pê bikin heta dengê te biçin. Mizgînek bû, lê niha di her malên Kurdistanê de bûye bi hezaran Mizgîn.

Hozan Mizgîn (Gurbet Aydin), di sala 1962an de li Êlihê ji dayîk bû. Mizgîn, hêvî û bedewiyê di

çek û dengê xwe de daye jiyandin. Hozan Mizgîn, bi şehîd Mazlum Dogan re Partiyê nas kir. Di sala 1982an de têkoşîna azadiyê nas kir, bi xwîngermî nêzîkî têkoşînê bû û bi şehîd Mazlum Dogan re bi xebata şandîtiyê (kuryetî) dest bi xebatê kir. Rêheval Mizgîn a ku sembola jinên ku girêdayî axa xwe ne ye, di xebatên xwe de derehî (deşîfre) bû û derbasî Lubnanê, qada Serokatîyê bû. Di perwerdeya leşkerî ya Akademiya Mahsun Korkmaz de birîndar dibe û demeke kin tedawî jî dibîne. Demekê li cem Serokatî ma û ji ber ku temenê wê piçûk bû ne li welat, ji bo birêxistinkirina

Koma Berxwedanê tê şandina Ewropayê.

Dema ku xebatên çandê yên Ewropayê dimeşand, di avakirina Hunerkomê de kedeke mezin da. Di jiyana jinan a ku bi kedeke mezin ve hatiye strandin de weke çemeke herikiye Heval Mizgîn. Dema ku dengê wê bi hunera şoreşê re dibû yek ji aliyê her kesî ve dihate ecibandin. Bi bedewiya dengê xwe û bi nasnameya şoreşger ku dabû hunerê ve demekê di xebatên hunerê de ma. Êş, dilşadî, bawerî û têkoşîna jinên Kurd, di huner û dengê xwe de wê bide jiyîn.

Hevala Mizgîn, di sala 1988an

de dîsa vedigere akademiye û wek delege tev li kongreya sê-yemîn a PKKê dibe. Demekê li Rojava xebata girseyî dimeşîne û li wir gelê me yê Rojava jî nas dike. Ezmûnên xwe yî berê û yên Rojava dike yek û bi bibîryariyek mezin a têkoşînê ve berê xwe dide çiyayan. Piştî akademiye wek Kordînatora Eyaleta Mêrdînê, Hozan Mizgîn dibe yekemîn femandara jin a eyaletê û giraniya peywirên xwe dizane; bi vê nêzîkatîyê şehîd Mizgîn wê bibe mînakê herî baş a têkoşîn û vîna jin.

Bi şehadetên hevalên rêveberiya eyaletê ve jî zor û zehmetî dikişîne. Di sala 1990an de wek berpirsiyara eyaleta Mêrdînê tev li Kongreya 4. a PKKê dibe û di dawîya kongreyê de, di sala 1991an de derbasî Eyaleta Xerzanê dibe. Têkoşîn û vîna

jinên Kurd ku cîhanê bi şoreşê re dane naskirin, çavkaniya xwe mîltanên wek Mizgîn ku mora xwe li cîhanê dane, digire. Şaxên têkoşîna jinan ên ku li ser bingeha ku Mizgîn çekiriye xwe mezin dike, roj bi roj bi qasî ku ji ezmanan şînahiyê bîne mezin dibe. Heval Mizgîn di ferqa wê de bû, can û giyana wê xulamtiyê nedipejirand. Tarîtiya

met digire.

Mizgîn, ji dîrokê re aliyên jinên Kurd ên berxwedêr, bibîryar û têkoşêr dide nivîsandin. Dengê Mizgîn, niha ji bo her hevalên xwe yên şehîd dibe giryanok. Jinên Kurd dipêçe û axa welatî hambêz dike. Dengê wê mîna keda jinê ku ji axê hatiye girtin bû. Mizgîn femandar bû, şervan bû, fîdayî

Mizgîn, ji dîrokê re aliyên jinên Kurd ên berxwedêr, bibîryar û têkoşêr dide nivîsandin.

jina xulam ji ser xwe avêtibû û ber bi jina azad a ku Rêber APO afirandibû, dimeşîya.

Di sala 1992an de, ji bo ku xebatên eniyê venihêre derbasî Tetwanê dibe. Mala ku lê ye, tê serdegirtin. Gilî çêdibe û mal tê dorpeç kirin. Heya hilm û fişeka xwe ya dawî şer dike û bi lehen-gî şehîd dikeve û di têkoşîna azadiya jinan a Kurdistanê de cihê xwe yê birû-

bû, hunermend bû, ji her tiştî wêdetir Mizgîn jineke şoreşger bû. Şoreşa xwe bi dengê xwe strand. Dema ku Hozan Mizgîn tê gotin, tenê hevokek tê bîra her kesî; "Xwedîya nav û deng". Her çiqas navê xwe ji dîrokê re bi dengê xwe dabe nivîsandin jî, her wiha bi kesayetiya xwe ya dîlnizm û bandorker û bi bûyîna yekemîn femandara jin

a eyalatê ve jî da nivîsandin. Mizgîn bû Kurdistan, bû kaniya jinê ku ji çiyayan diherike. Û di riya têkoşîna azadiyê ya jin ku wê vekir de, em bi giyan û baweriya Mizgîna Hozan û Femandar dimeşin.

Mizgîna Çeleng

Strana "Mizgîna Çeleng" ji aliyê Şehîd Hozan Serhad ve ji bo bîranîna Şehîd Hozan Mizgîn hatiye nivîsîn.

Keça dilşewat, daket nav civat
Destpêkir xebat, xebata zêrîn
Şêra me kurdan silav da Tetwan
Tevî hevalan dikir têkoşîn
Mizgîna leheng, Mizgîna çeleng
Xwediyê nav û deng: Gurbet Aydin
Di vê biharê daket kenarê
Yanzde Gulanê rojek pir betî
Şêra me kurdan silav da Tetwan

Tevî hevalan dikir têkoşîn
Mizgîna leheng, Mizgîna çeleng
Xwediyê nav û deng: Gurbet Aydin
Gulle diavêtin pêsîra dijmin
Komên faşistan berjor difirîn
Şêra me kurdan silav da Tetwan
Tevî hevalan dikir têkoşîn
Mizgîna leheng, Mizgîna çeleng
Xwediyê nav û deng: Gurbet Aydin

Bihêlin

Cihê ez lê ketim,
Bila kes min raneke.
Bihêlin li wir,
Ezê dîsa werim.
Bayê ku li rûyê min dide,
Silavên min tîne,
Rû bi ken her sibe,
Hûn jî bêjin:”Roj baş heval”
Lê min bihêlin,
Ezê tev li ax bibim.
Wênevan bila biresmînin rûyê
min,
Di her çiyayê bilind de gerîla dê
min bibîne,
Hozan û helbestvan ji min hest
bigrin,
Ezê li her derê bim,
Bes min bihêlin,
Da ku ji deriyê şevê derbas bibim.

Mazlûm û Egîdan bibînîm,
Zîlan bibînîm,
Bihêlin ev dîtîna pîroz min jî,
Bila bike dilopek ji xwe,
Bi kulîlkên xelekê şîn dibe,
Min li wir bihêlin,Ranekin heval.
Bêhna min tev li giya dibe,
Cihê ez lê ketim heval,
Bihêlin,
Bila hemû tirs ji hendefan bikevin.
Ji bo min axê xera nekin,
Keviran nexeydînin,
Îşev dora min e heval,
Kulmek çirûsk dixwazim,
Ku ji klêşa min der tê,
Îşev daweta min e,
Her tişt dibiriqe,
Weke kenê zarokekê ,
Bila kes min nexeydîne,
Bila kes negîre.

NISAN AYINDAN SEÇTİĞİMİZ EN ÇARPICI GERİLLA EYLEMLERİ

Medya Savunma Alanları'ndan Heftanın bölgesinde devam etmekte olan Cenga Heftanın Devrimci Hamlesi kapsamında YJA Star güçleri, 3 Nisan günü Şehit Şêxmûs Tepesi'nde konumlanan işgalci TC ordusuna yönelik bir eylem düzenledi. Tepede bulunan bir düşman mevziisinin hedeflendiği bu eylemde, mevzi tümden imha edilirken 8 askerin öldürüldüğü ve 3 asker de yaralandığı belirtildi.

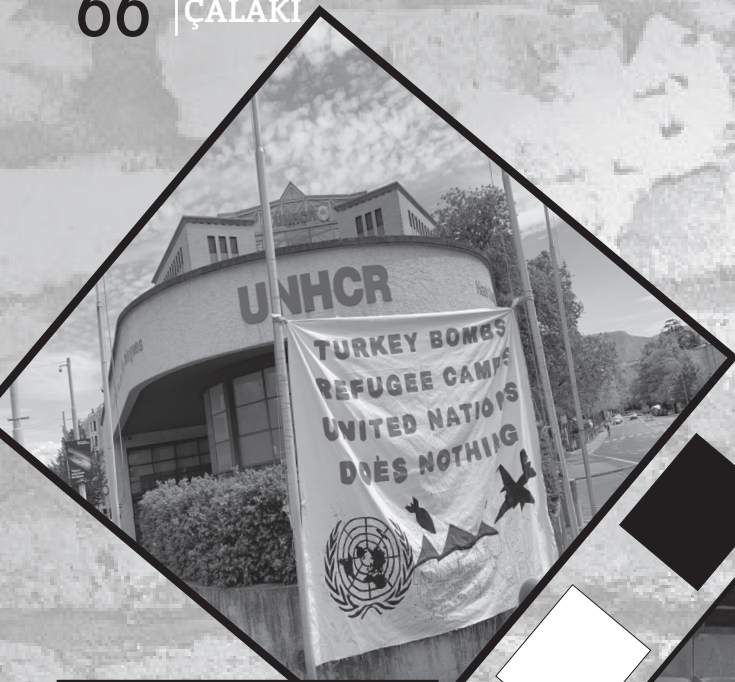
Şehit Medya Mawa ve Şehit Rızgar Gever İntikam Hamlesi kapsamında HPG güçleri, Mardin'in Bagok bölgesine bağlı Navsera Bagok alanında yeni bir karakol yapan işgalci TC ordusuna yönelik 3 Nisan günü bir eylem düzenledi. Bu eylem sonucunda bazı belgelere ve dökümanlara el konulduğu, 5 askeri istihbarat elemanının öldürüldüğü açıklandı.

Şehit Bager ve Şehit Ronya Devrimci Hamlesi kapsamında HPG güçleri, 19 Nisan günü Medya Savunma Alanları'ndan Xakurkê bölgesine bağlı Lelikan Tepesi'nde konumlanan işgalci TC ordusuna yönelik bir eylem düzenledi. Gerçekleştirilen bu eylem sonucunda 6 askerin öldürüldüğü, 1 mobese kamerasının imha edildiği belirtildi.

Serhat Eyaleti'nde devam etmekte olan Devrimci Zafer Hamlesi kapsamında HPG güçleri, 20 Nisan günü Ağrı'nın Bazid (Doğubeyazıt) ilçesine bağlı Ayzek karakolunun savunma tepesini hedefleyen bir eylem düzenledi. Tepede bulunan bir düşman birliğinin etkili bir şekilde vurulduğu bu eylemde 3 askerin öldürüldüğü, 1 asker ise yaralandığı açıklandı.

Genf

Paris

Bern

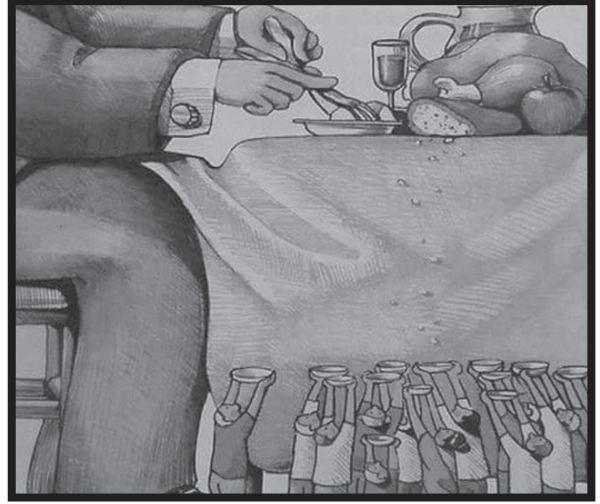
Berlin

KAVRAMLAR: FEDAKARLIK VE BENCİLLİK

Fedakarlık nedir?

Bencillik nedir?

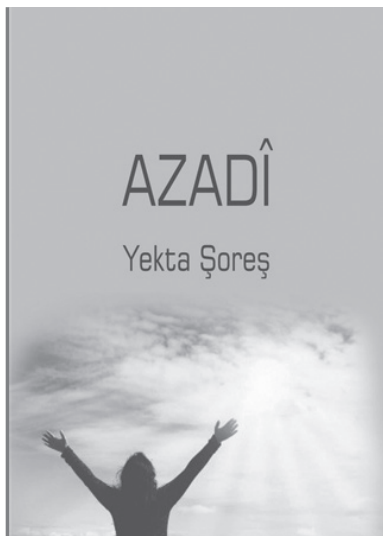
Fedakarlık, insanlık değerlerinin temel yapı taşlarından biridir ve olmazsa olmazlarından. O yüzden de kutsal kabul görülür. Fedakarlık, kavramsal olarak toplumsallaşmayla eşdeğerdir. Bindiği gibi toplumsallaşma insanlaşmanın, insan olarak yaşamının ilk adımı, olmazsa olmazdır. Bu nedenle toplumu, yeni yaşamı savunmak, onun için fedakarlıkta bulunmak insanın en doğal reflekslerinden biridir. Dolayısıyla fedakar insan; canını hesapsız, ikirciksiz adayan kişiye denilir. Fedakarlıkta bunu pratiğe geçiş halidir. Fedakarlık; mücadelenin en zorlu koşullarında sorun varlık-yokluk noktasına geldiğinde açığa çıkar ve yükselişe geçer. Fedakar insan en zor koşullarda imkansızlıklar içerisinde imkan yaratarak değeri büyütüp anlamlı hale getiren kişidir. Fedakar insanlar genel olarak tarihe adını yazdırıp doğru bir tarih ve yaşam anlayışının kavuşmasına da ışık tutarlar. Yaşamlarıyla toplumu aydınlatıp öncü olurlar. Biz bunu en rahat PKK mücadelesinde görebiliyoruz. Denilebilir ki, fedakarlık; PKK'de bir çizgiye dönüşmüştür. PKK'de fedakarlık; her zaman halkın, toplumun çıkarlarını göz önünde bulundurarak, bireyin özgür irade ve vicdani sorumluluğuyla gerçekleşir. Kişi bunun bilincinde olarak yürür. Dolayısıyla fedakarlık PKK'nin yaşam özüdür. ●●●

Bencillik, başkasını dikkate almadan ya da özümsemeden, yalnız kendi istek ve ihtiyaçlarını dikkate alarak hareket etme olarak tanımlanabilir. Bencil insanlar sürekli olarak yalnız kendi çıkarlarını düşünür, kendi çıkarlarını herkesinden üstün ve önemli görür. Bencil insan, genellikle 'Ben düşkünlüğünü' yaşar. Bencil biri paylaşma asla açık değildir. Başkasını mutlu etme çabası, başkaları için bir şeyler yapma durumu katıyen yoktur. Bu nokta da fedakarlık ile zıt kavramlardır. Bencil insan hesaplı insandır. Toplamların en büyük değeri olan, hatta değerlerin değeri, umutların umudu olarak kabul gören özgürlükleri ve özgürlük sevdasını anlaşılmaz ve tanınmaz hale getirmiştir. Bencillik; kötülük ve ahlaksızlığın temelini oluşturur. Bir toplumun ahlaki olarak çöküntüye uğraması bencillik ile alakalıdır. Çünkü toplumun içerisinde yaşayan insanlar ciddi bir şekilde sistem içileşip yozlaşırlar. Bu da ahlaki olarak çöküntüye yol açar. ●●●

PIRTÛKÊN KU EM PÊŞNIYAR DIKIN

BOOK RECOMMENDATIONS - BUCHEMPFEHLUNGEN - PRÉSENTATION DU LIVRE

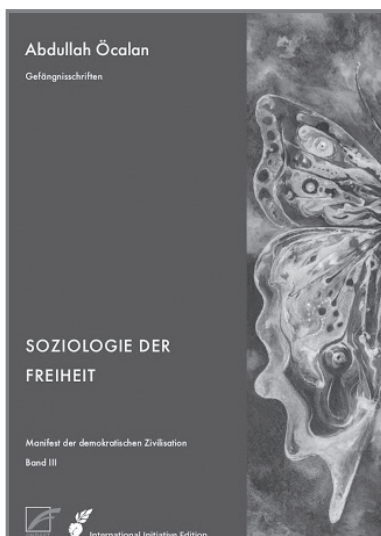
AZADÎ

Nivîskar: Yekta Şoreş
Weşanxanê: J&J Yayınları
Dema çapê: Adar 2020

Li ber rûyan destên ber bi jor ve
bilind dibûn
Bi rondikan re radikirin tofan
Diket çiyê berê keştiyan
Vedikir ji nû ve çavên xwe
azadiyê

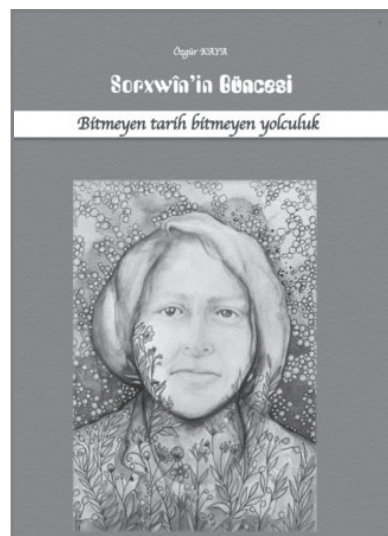
SOZIOLOGIE DER FREIHEIT

Autor: Abdullah Öcalan
Verlag: Unrast
Veröffentlichung: April 2020

In etwas mehr als drei Jahren (2007–2010) hat Abdullah Öcalan mit dem Manifest der demokratischen Zivilisation ein fünfbändiges Opus Magnum verfasst, in dem er seine Erfahrungen und Erkenntnisse aus 35 Jahren radikaler Theorie und revolutionärer Praxis zusammenfügt. Nachdem er in den ersten beiden Bänden die Geschichte der Zivilisation von ihren Anfängen bis zur kapitalistischen Moderne neu interpretiert hat, legt Öcalan mit dem dritten Band eine Methode für die Lösung der drängendsten Probleme des 21. Jahrhunderts vor: die Soziologie der Freiheit.

SORXÎN'IN GÛNCESÎ

Yazar: Sorxwîn Ciwana
Yayinevi: Weşanên Meyman
Basım tarihi: Mart 2020

Kürt özgürlük mücadelesine 1993 yılında katılan ve 11 Nisan 2006'da Botan Besta'da yaşamını yitiren YJA STAR komutanı Sorxwîn Ciwana Munzur'un (Özgür Kaya) günlükleri kitaplaştırıldı. Önsöz'ünü Sorxwîn Ciwana Munzur ile bir dönem kalan Sozdar Avesta'nın kaleme aldığı kitap, 285 sayfadan oluşuyor. Sorxwîn günlüğünde, 'sır dostum' adını verdiği güncesinin kaybolma ihtimalini kendi ölümüyle eş değer göreceğini belirterek, 'eğer layıksam kitaplaştırılsın, sade ve yalın olsun' demişti. Kitap, bu isteme sadık kalarak günlüklerinin düzenlenmesi biçiminde hazırlandı. Okuyucu, kitabın her satırında gerilla yaşamının zorluklarına, özellikle Sorxwîn'in Botan'da kaldığı dönemlerde karşılaştığı sindirme politikalarına tanıklık edecek.